

ALEXANDRA BLAKELEE

Steaua de aur

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Capitolul 1

Ochii negri, perfect conturați, îi fixau pe ai ei, iar tânăra se gândi că era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viața ei. Chiar și când se întorcea cu spatele, simțea ațintită asupra ei privirea lui tandră și în același timp îndrăzneță, care o fascinase. Sprâncenele lui erau groase, iar nasul clasic, fără să fie ascuțit. Bunica ei ar fi spus că era un aristocrat numai privindu-i forma nasului. Iar gura... o ducea cu gândul la sărutări pasionale.

– De ce ești atât de trist, dragul meu? murmură Ursula, privindu-l în ochi.

– *Attenzione!* Visătoareo, galeria se închide!

– Este chiar atât de târziu?

Ursula lăsa pensula și se întoarse către Paola, care-i zâmbea.

– Sunt convinsă că Botticelli ar fi fost flatat din pricina admirației tale, dar cum rămâne cu fratele meu? Vincenzo te urmează ca un sclav, dar tu ești atât de vrăjtit de acest portret renascentist, încât nici nu observi.

Ursula izbucni în râs și începu să-și strângă pensulele. De multă vreme nu mai era stânjenită atunci când prietena ei o surprindea admirând bărbatul din pictura „Porterul unui tânăr”, datând din secolul al cincisprezecelea.

– Nu exagerezi? întrebă ea.

Știa că prietena ei avea o înclinație pentru cuvinte mari și pentru gesturi teatrale, ca toți italienii.

– Absolut deloc! o asigură Paola, făcând un pas înapoi ca să studieze mai bine pictura Ursulei. Și nu exagerez nici atunci când spun că reproducerea este foarte bună. *Buonissimo!*

– Chiar crezi asta?

Ursula încercă să privească portretul cu obiectivitate, dar nu vedea decât privirea pătrunzătoare a unui străin care avea, în mod inexplicabil, un aer familiar.

– Hai să mâncăm, spuse ea brusc.

Era amuzată de gândurile care-i treceau prin minte. Nu o dată, bunica Willa spusese că avea o imaginație bogată.

Cele două tinere ieșiră din galeria de artă și se îndreptară spre parc, bucurându-se de după-amiaza însorită. Copii îmbrăcați în uniforme școlare luaseră cu asalt parcul, urmărind un spectacol de păpuși, iar îndrăgostiții se adăpostiseră de soarele cald al Romei la umbra copacilor.

– *Bella! Bellissima!*

Cea care smulgea astfel de exclamații din partea bărbaților întâlniți pe stradă era Ursula Stewart – înaltă, cu ochii verzi, cu părul blond și drept, lung până la jumătatea spatelui. Toate trăsăturile ei dovedeau că era străină, dar nu se simțise niciodată așa în Roma. Căldura italienilor o învăluise de la bun început, făcând-o să se simtă bine, ca și când s-ar fi născut în acele locuri.

Mama Ursulei murise la puțină vreme după nașterea ei. Distrus de pierderea suferită, Samuel Stewart, profesor de

arheologie la Universitatea Harvard, renunțase la catedră și, împreună cu fiica lui, începuse să hoinărească prin diverse șantieri arheologice.

– Nu te înțeleg, Samuel, se plângea mama lui ori de câte ori o vizita la Boston. Strămoșii tăi au muncit din greu să pună bazele acestei țări, iar tu umbli ca un țigan fără familie, fără rădăcini. Nu permit ca nepoata mea să fie crescută în niște gropi și să se joace cu oase de mii de ani! Are nevoie de influența unei femei și de compania altor copii!

Când Ursula împlini doisprezece ani, profesorul Stewart cedă și o trimise să-și petreacă iernile la Bacon Hill. Urma Școala pentru Fete a doamnei Peabody, lua ceaiul în compania bunicii sale la Copley Plaza și o însoțea la concertele de la muzeul Gardner. Oricât de mult i-ar fi plăcut acest stil de viață, Ursula aștepta nerăbdătoare verile, ca să fie din nou alături de tatăl ei în Egipt, Grecia sau Iordania. Cunoștea mai multe limbi străine, se putea adapta foarte ușor obiceiurilor țărilor pe care le vizita, dar se simțise pentru prima oară acasă abia atunci când ajunsese la Roma, ca să studieze artele plastice.

Paola Santini era, de asemenea, studentă și devenise cea mai bună prietenă a Ursulei. Micuță de înălțime, cu tenul măsliniu și părul negru tuns scurt, era mereu veselă și avea mare grijă de Ursula.

– Hai să mâncăm aici, vrei?

Se opri la o cafenea în aer liber, înconjurată de copaci înalți și busturi de piatră ale unor generali și poeți din Roma antică.

– E perfect, spuse Ursula, care nu se sătura să admire modul neobișnuit în care orașul combina istoria și arta.

– Să nu uit! exclamă Paola după ce comandară. I-am spus lui Vincenzo să vină să te ia la ora opt diseară.

– Știi ce soră nesuferită ești? Ca să nu mai spun ce prietenă ești!

– Da, știu, răspunse Paola imperturbabilă. Iar după cină o să mergem toți patru la o lectură de poezie, ți-am spus? Un prieten al lui Albert o să-și citească poeziile.

Ursula împături cu grijă șervetul, dorindu-și să simtă pentru Vincenzo ceea ce Paola simțea pentru Albert. În ultimele dăți când rămăseseră singuri, Vincenzo fusese foarte tulburat, pe punctul să facă o declarație pe care ea nu voia s-o audă.

– Ei bine?

– Sună bine, spuse Ursula, deloc convinsă. Știi că eu cred că Vincenzo este un tip foarte simpatic, dar...

– Este în ordine, o asigură Paola. Știe că îl consideri un bun prieten, nimic mai mult, dar vrea să fie alături de tine. Dar... ce mai vrei de la un bărbat? Vincenzo este inteligent, simpatic și arată bine.

– Și, în plus, e fratele tău, adăugă Ursula râzând.

În timpul mesei, o lăsă pe Paola să vorbească, în timp ce gândurile ei se întoarseră la portretul tânărului de la Galeria Borghese. Misterul care înconjura tabloul ajunsese s-o obsedeze. Cine fusese? Nimeni nu știa, pentru că nimeni nu era interesat de asta. Pentru ceilalți studenți sau vizitatori ai muzeului, nu conta decât faptul că tabloul fusese pictat de Sandro Botticelli.

– Modelul a fost unul din aristocrații care a avut norocul să devină nemuritor datorită talentului lui Botticelli, îi spusese profesorul Armado. Mă tem că pe noi nu ne interesează nimic altceva.

Clopotele băteau ora serii când cursul Ursulei se încheie. Acoperi cu cârpe umede sculptura la care lucra – era o surpriză pentru bunica Willa, care se plângea că nu-l vede destul de des pe fiul ei rătăcitor. Când profesorul Stewart venise la Roma, în drumul său către Egipt, Ursula îl obligase să vină cu ea la facultate, într-un atelier părăsit, și să-i pozeze. Acum, după două luni, vedea cum sculptura prinde viață – părul rebel al tatălui său, pomeții fini care contrastau cu maxilarul puternic.

După atâtea ore de concentrare și de liniște, Ursula se bucura să fie din nou pe străzile aglomerate ale orașului. Oricât de obosită ar fi fost, era de-ajuns să se plimbe pe aleile înguste pavate cu piatră cubică pentru a se simți din nou în formă. Ar fi vrut să mai stea într-o mică piațetă, cu o fântână arteziană în mijloc, dar își aminti că Vincenzo venea s-o ia de acasă în mai puțin de o oră.

Din autobuz, Ursula se uită către magazinele de pe străzi și se hotărî să meargă la cumpărături sâmbătă, împreună cu Paola. Autobuzul opri lângă cinematograful Majestic, unde rula noul film al lui Fellini. Ursula se întinse peste femeia care stătea lângă ea, ca să vadă mai bine afișul, și făcu ochii mari. Pe trotuarul aglomerat stătea bărbatul din tablou, bărbatul ei din epoca Renașterii. Știa că nu era posibil, dar cunoștea foarte bine chipul acela! Autobuzul se puse în mișcare, iar ea se repezi către fereastra din spate ca să-l mai vadă o dată, dar bărbatul dispăruse.

Probabil imaginația mi-a jucat o festă, își spuse ea. Și totuși, ar fi fost gata să jure că-l văzuse!

Când coborî din autobuz, Ursula se opri o clipă și privi în zare către impozantul Colosseum. În centrul lui, strălucea o lumină puternică.

– Stea luminoasă, împlinește-mi o dorință! Îmi doresc ca acela să fi fost cu adevărat bărbatul Botticelli, murmură ea.

Pe jumătate amuzată de propria-i superstiție, Ursula trecu de ruinele Forumului Roman și intră pe strada ei – Via Bacino.

– *Ciao, signorina.*

– *Buona sera.*

Vecinii și proprietarii magazinelor o salutau pe Ursula cu căldură, de parcă n-ar fi văzut-o de câteva luni.

– Ce mai faci, *signorina*? întrebă un bărbat în vârstă care vindea lapte la *latteria*.

– *Signorina Stewart, signorina!*

Maria, portăreasa clădirii în care locuia, apăru în curte fluturând un plic. Era o femeie scundă, rotofeie, cu un suflet mare și o curiozitate pe măsură.

– Ai primit o scrisoare de la tatăl dumitale. Vești bune, sper!

Nerăbdătoare, Ursula citi scrisoarea în timp ce urca scările către apartamentul ei.

„Scumpa mea fiică,

M-am bucurat să primesc vești de la tine. Proiectul Botticelli sună grozav, deși trebuie să admit că nu cunosc respectivul portret. Mi-ai stârnit curiozitatea, așa că am încercat să aflu cât mai multe. Bătrânul profesor Smith mi-a spus că acel tablou a făcut valvă în lumea artei, la un moment dat. Se pare că, la început, a fost atribuit lui Andrea del Castagno, apoi lui Piero di Cosimo, lui Ghirlandaio și chiar lui Pollaiuolo. În cele din urmă s-a crezut că este opera lui Botticelli și s-a dovedit că așa stau lucrurile. Vezi bine că problema identității autorului a trezit interesul arheologului din mine. Așa cum, este foarte clar, tabloul a trezit interesul artistului din tine!

Eu sunt bine și am venit la Cairo pentru câteva zile, ca să cumpăr provizii. Munca noastră înaintează foarte greu și mă tem că nu voi putea pleca la primăvară, pentru o scurtă vizită. Dar sper ca tu să vii aici pe timpul verii.

Te iubesc și aștept cu nerăbdare vești de la tine.

*Cu dragoste,
Tata”.*

Imaginea bărbatului stând în fața cinematografului îi reveni în minte, dar o alungă rapid, știind că nu avea timp de pierdut. Trebuia să facă duș și să se îmbrace în cincisprezece minute.

Apartamentul era mic, dar foarte bine aranjat. Camera principală avea multe rafturi cu cărți, plante, iar patul era acoperit cu o cuvertură Abruzzi în tonuri calde de albastru și verde. Două tapiserii indiene acopereau doi pereți albi, iar perne mari, care înlocuiau fotoliile, erau împrăstiate prin cameră. Covorul lucrat manual, care acoperea parțial parchetul, îl primise în dar de la bunica Willa, care insistase că, fără el, se va îmbolnăvi de pneumonie.

Făcu rapid un duș, apoi, înfășurată într-un prosop, se așază în fața oglinzii și se fardă. Rimelul făcea ca genele să pară extrem de lungi, iar creionul negru îi scotea în evidență ochii verzi. Încă nu se hotărâse cu ce să se îmbrace, când auzi sunetul soneriei.

– Imediat!

Se îmbracă în grabă cu un chimonou și deschise ușa. În prag stătea un tânăr suplu, brunet.

– *Ciao*, Vincenzo.

Fără să-și dea seama de farmecul pe care-l emana, Ursula se ridică pe vârfuri și-l sărută pe ambii obraji, după obiceiul italianesc.

– Ai de gând să stai acolo, să te vadă vecinii?
– Sper că nu am venit prea devreme, se scuza el, intrând în apartament.

– Nu, eu sunt de vină. Am întârziat, ca de obicei.
Vincenzo o făcea să nu se simtă în largul ei.
– Îmi pare rău că Paola te-a făcut să vii până aici.
– A fost dorința mea! În plus, eram în zonă, pentru că mi-am dus motocicleta la reparat.

– Iar?! zâmbi ea. Bietul de tine! Toarnă-ți un pahar de vin. Am să fiu gata imediat.

Când se întoarse, cinci minute mai târziu, îl găsi studiind mapa ei de lucru.

– Îl cunoști? întrebă ea.

Păstră un ton politicos, încercând să-și stăpânească furia pe care o simțea la vederea schiței cu bărbatul lui Botticelli în mâinile lui.

Vincenzo roși și-și drese glasul.

– Ar trebui?

– Numai dacă ești un mare admirator al lui Botticelli. Acesta e *Portretul unui tânăr*, proiectul meu pe acest semestru.

– Am crezut că un bărbat pe care-l cunoști, răsuflă el ușurat. E plin de viață!

– Nu, nu-l cunosc. Nu încă!

Ursula luă pânza și o puse înapoi în mapa de lucru.

Parioli, locul unde locuiau frații Santini, era în cealaltă parte a Romei.

– Ai întârziat! îi reproșă Paola, care alerga dintr-o cameră în alta, foarte agitată. Și avem o cină minunată! Întotdeauna întârzii, Ursula, ca o adevărată artistă.

– Și tu? râse Ursula, luând bolul de salată din mâna prietenei sale. Tu ce ești?

– Paola? Este practică și cu picioarele pe pământ. Uită că e artistă, nu-i așa, Vincenzo? spuse Albert, care stătea pe canapea și urmărea amuzat scena atât de familiară.

Jumătate neamț, jumătate Italian, Albert era un tânăr scund, cu ochi albaștri și părul blond-roșcat. El și Paola erau împreună de peste doi ani; aveau o relație furtunoasă, justificată de temperamentele lor artistice, după cum spunea Paola.

– Mai ia, o îndemnă ea pe Ursula.

– Pastele acestea sunt minunate. Cannelloni, nu?

– Nu. Sunt paste la cuptor.

Albert îi făcu semn cu ochiul.

– Așa numesc sicilienii cannelloni!

Paola se întoarse către el.

– Unde ai mâncat tu asemenea cannelloni? Nu vezi câte straturi de paste și brânză sunt aici?

– Văd un cannelloni care arată foarte bine.

Ursula, cu un pahar de vin roșu în mână chicoti cu Vincenzo, apoi se decise să-l scape pe Albert din ghearele iubitei sale.

– Când începe lectura de poezie?

– Peste o jumătate de oră, răspunse el, zâmbindu-i recunoscător. Ar trebui să plecăm.

În timp ce Albert și Vincenzo se duseră să-și ia motocicletele, cele două tinere culeseră câteva crenguțe de liliac pe care și le prinseră în păr.

– Hei, Vincenzo! Uită-te ce au înflorit fetele noastre! râse Albert.

Paola urcă pe în spatele lui pe motocicletă, iar Ursula făcu același lucru lângă Vincenzo.

– Așteptați! strigă Vincenzo. Unde mergem?

– Veniți după noi, răspunse Albert, apoi dispăru după colț.

Vincenzo încercă să se țină după el, dar fu oprit de culoarea roșie a unui semafor. Când reuși să depășească intersecția, Albert și Paola se depărtaseră atât de mult, încât nu-i mai vedeau.

– Fi-r-ar să fie! I-am pierdut! Îmi pare rău...

– Nu contează, spuse Ursula. Putem să mergem într-un club de lângă casa mea. Acolo se citește poezie aproape în fiecare seară.

Ajunseră la Camilla Café, un loc favorit al studenților și al artiștilor. Mesele și scaunele erau făcute din lemn, iar pereții erau pictați în portocaliu strălucitor. Ursula și Vincenzo reușiră să găsească două locuri într-un colț al tavernei aglomerate, slab luminate.

– Cred că astăzi n-o să se citească poezie, spuse ea.

Îi zâmbi, încercând să nu depășească nivelul strict prietenesc, chiar frățesc pe care dorea să-l dea relației lor.

Vincenzo o privi în ochi și vru să-i spună ceva, dar fu întrerupt de chelnerul care le aduse vin și măsline. Pe scenă, un bărbat cu barbă începu să cânte la chitară, iar muzica lui umplu încăperea.

Mai târziu, când o conduse acasă, Vincenzo zăbovi câteva clipe în fața casei ei.

– Aș vrea să-ți spun ceva, zise el, adunându-și tot curajul. Pot să urc?

Ursula ezită.

– Da, sigur. Am să fac o cafea.

După ce puse cafeaua pe foc, Ursula se duse la Vincenzo, care o aștepta în camera de zi.

– Ai început să înveți pentru examene? întrebă ea. La facultatea de medicină sunt și examene orale?

El ignoră întrebarea.

– Ursula, ai idee ce simt pentru tine?

Se apropie de ea și-i luă mâinile în ale lui.

– Sunt îndrăgostit de tine.

Vocea lui era gravă, abia auzită.

– Te iubesc.

O luă în brațe și-o sărută flămând. Era atât de măcinat de dorință, încât avu nevoie de câteva momente ca să-și dea seama că ea i se opunea.

– Nu, Vincenzo! Încetează!

El îi dădu drumul și o privi cu ochi de gheață.

– Ascultă-mă! Eu nu sunt îndrăgostită de tine. Ești un prieten bun și foarte drag, dar nu mai mult! N-am vrut să-ți dau o altă impresie și... Te rog, înțelege-mă. Acceptă să fii prietenul meu, amicul meu.

Tăcut, Vincenzo se plimbă prin cameră cu pași mari.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Sigur, o să fiu prietenul tău. Totdeauna o să fiu prietenul tău.

Ieși ca o furtună din cameră, iar Ursula îl auzi demarând în noapte. Rămase nemișcată în mijlocul camerei, strângând mecanic pumnii. Ce-o fi în capul meu? se întrebă ea. Vincenzo este bun, sensibil, inteligent, așa cum spusese Paola, dar nu simțea nimic atunci când era în preajma lui. În schimb, când privea tabloul unui bărbat care trăise acum cinci sute de ani, se emoționa și începea să tremure.

Un zgomot din bucătărie o făcu să tresară. Cafeaua dăduse în foc.

Capitolul 2

A doua zi, Ursula ajunsese foarte devreme la muzeul Borghese. Făcu o pauză în holul spațios, admirând întreaga construcție renașcentistă care-i plăcea foarte mult.

– *Buon giorno, signorina*, o salută paznicul muzeului, un bătrân cu părul alb. Ai venit foarte devreme astăzi!

– Nu e destul de devreme.

– Voi, artiștii!

Bătrânul îi zâmbi și o ajută să-și scoată haina.

– Sper că o să-ți aduci aminte să mănânci la prânz!

– Promit! râse ea.

Dar se uită la ceas abia atunci când observă în jurul ei un grup destul de gălăgios de turiști germani. Trecuse de ora douăsprezece! Făcu un pas înapoi și privi cu atenție pânza la care lucrase toată dimineața. Mai avea de făcut câteva retușuri, dar o durere de spate o atenționă că era momentul să facă o pauză. Mai avea timp, înainte de cursul profesorului Armado, să mănânce un sandviș și să-și cumpere o pensulă nouă. Își strânse lucrurile și-și luă tabloul sub braț. Înainte să iasă din muzeu, zăbovi câteva clipe în fața tabloului care o tulbura.

Cel mai bun magazin pentru articolele necesare pictorilor era în Trastevere, cel mai vechi cartier al artiștilor. În piața Santa Maria, Ursula se opri pentru ceea ce Paola numea „un prânz școlăresc” – o felie groasă de pizza cu șuncă. Cu felia în mână, se plimbă cu pași mici prin piață, printre umbrelele așezate în jurul unei fântâni. În razele soarelui, apa reflecta turlele înalte ale unei biserici din apropiere. Printre turiști, câțiva copii își continuau nestingheriți jocul de fotbal.

– Dumnezeule! șopti ea, fără să-și dea seama că vorbește cu voce tare.

Din nou, bărbatul din tabloul lui Botticelli! Stătea la o masă, pe terasa unui restaurant din piață, cu un pahar și un coș cu pâine în fața lui. Asemănarea cu chipul din tablou o uimi peste măsură – același nas aristocratic, aceleași sprâncene arcuite, aceeași gură senzuală. Ursula rămase pe loc, perplexă, cu pânza sub braț și poșeta într-o mână, cu felia de pizza în cealaltă.

Privirea lui, pe care o cunoștea atât de bine, se opri asupra ei.

– Salut, domnișoară!

Un motociclist trecu pe lângă ea și-i smulse poșeta, după care se îndepărtă.

– Stai! Oprește-te! strigă ea, deși știa că era inutil.

Câțiva bărbați alergară după motociclist. Printre oamenii care se adunară în grabă în jurul ei, Ursula îl zări pe bărbatul Botticelli încălecând pe o motocicletă și demarând în trombă.

– Ești americană, nu?

– Ți-a luat poșeta?

– Aveai bani?

– Ce contează poșeta ei? strigă un tânăr, furios peste măsură. Tipul ăla mi-a furat motocicleta!

– Prostule! Cine crezi că are nevoie de rabla ta?

– Uite, se întoarce!

Oamenii se dădură deoparte, făcându-i loc bărbatului care părea coborât din tabloul lui Botticelli. Acesta restituie motocicleta proprietarului și poșeta Ursulei, care-l privea cu ochi mari.

– Ar trebui să fii mai atentă, domnișoară, spuse el într-o engleză perfectă. E periculos să vă uitați atât de fix la un bărbat necunoscut!

Pe buzele lui, pe care Ursula le pictase chiar în acea dimineață, apărură o urmă de zâmbet.

– Mai ales atunci când nu aveți grijă de geantă!

– Mulțumesc, șopti ea, roșind până în vârful urechilor.

Cu toate acestea, nu reușea să-și ia ochii de la el.

– Ne-am mai întâlnit undeva?

Ursula își coborî privirea, stânjenită.

– Nu, nu! Nu ne-am mai întâlnit.

Încercând să-și recapete stăpânirea de sine, decise să-i vorbească în italiană. În felul acesta, putea să-și dea seama că nu era una din turistele care hoinăreau prin piața Santa Maria.

– Îmi pare rău că te-am privit așa... N-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar... Îmi amintești foarte mult de cineva.

Pe fruntea lui apărură o cută, dar zâmbetul îi rămase pe buze.

– Acum eu o să fiu nepoliticos și o să întreb de cine.

– De... un prieten.

Știa că nu era o minciună prea reușită, dar lucrurile s-ar fi complicat prea mult dacă i-ar fi spus adevărul.

– Mulțumesc încă o dată.

Vru să-i întindă mâna, dar își aminti la timp de felia de pizza, așa că dădu din cap în semn de salut și-i zâmbi, apoi dispăru.

Dar cine era bărbatul acela? De unde apăruse? Ursula se certă în gând cât dură drumul cu autobuzul până la facultate. Cum de fusese atât de proastă? Nici măcar nu aflase cum îl cheamă! Cu toate acestea, știa că n-ar mai fi putut să stea în fața lui. Fusese politicos, dar în același timp rezervat, oarecum arogant. Iar privirea lui... Nu îndrăznește să interpreteze ce citise în ea. Interes sau amuzament?

– În scurta sa carieră, Rafael a pictat peste patruzeci de Madone, în care a dezvoltat compoziția piramidală clasică utilizată de Leonardo.

Profesorul Armado, un bărbat scund și îndesat, se plimba prin sala de curs. Ursula îl urmărea cu privirea, dar gândul ei era la bărbatul Botticelli. Felul în care îi sărise în ajutor îi amintea de vechii cavaleri, de mult dispăruți. Zâmbi, amintindu-și de costumul lui impecabil, atât de nepotrivit pe motocicletă veche.

– Vă rog să observați că *La Belle Jardenière* de Raphael este un exemplu foarte bun de simplitate care exprimă atât religia, cât și valoarea umană a persoanelor reprezentate.

Ursula vru să-și scoată un caiet din mapă, dar văzu că n-o mai avea. Se gândi câteva clipe și-și aminti că pusese mapa pe o masă goală din Piața Santa Maria, apoi uitase de ea, tulburată de evenimentele petrecute. Ceru o foaie colegului de lângă ea și luă notițe mecanic, nerăbdătoare să se întoarcă în piață. Cu siguranță, un chelner găsisese mapa și i-o va înapoia.

Pentru prima oară de când le predă acest curs, profesorul Armado termină la timp. Uitând de promisiunea de a se întâlni

cu Paola, Ursula se năpusti pe hol și ieși din clădire în fugă. După câțiva metri, portiera unei mașini parcate pe trotuar se deschise brusc, blocându-i drumul.

– Fii atent! strigă ea, furioasă.

Dar se opri și făcu ochii mari, văzând că în mașină era bărbatul lui Botticelli.

– Te rog, urcă, o invită el în Mercedesul negru, condus de un șofer. Te aștept de aproape o oră.

– Dar cum m-ai găsit?

– Ai uitat că Roma este un oraș mic, *signorina* Stewart. Hai! O luă de mână și o trase ușor în mașină.

– Nu fi speriată! râse el. Te asigur că nu vreau să te răpesc. Întinse mâna către ea.

– Eu sunt Enrico Benvoglio. Acum când știi cum mă cheamă, nu mai poți spune că ai urcat în mașina unui necunoscut. Acum, spune-mi – ai obiceiul să-ți pierzi lucrurile?

Ea răsuflă ușurată când văzu mapa uitată în piață.

– Cred că astăzi ți-am dat multă bătaie de cap. Mi-ai recuperat multe lucruri!

– Mă voi considera recompensat dacă mă vei însoți la cină, spuse el, ținându-i în continuare mâna în mâinile lui.

– Sigur că da.

El zâmbi larg, iar Ursula se întrebă dacă nu acceptase prea repede.

– Așadar, rămâne stabilit. Acum, te conduc acasă.

– Mulțumesc. Cred că astăzi nu sunt în stare să ajung singură acasă!

Drept răspuns, el izbucni în râs, dezvelind un șir de dinți albi.

Mercedesul porni, croindu-și drum pe străzile înguste. Tulburată de mirosul de piele și de parfumul de mosc al lui Enrico Benvoglio, Ursula pierduse noțiunea de timp și spațiu. Nu mai știa unde se află, dar nu-i păsa.

– Mi-am permis să mă uit la lucrările tale, cât te-am așteptat. Portretul acela... e vorba de acel prieten al tău?

Privirea lui insistentă o făcu să roșească.

– Este *Portretul unui tânăr* de Botticelli. Cred că ai observat cât de mare este asemănarea dintre tine și acel bărbat. Acesta este motivul pentru care te studiam mai devreme, în piață.

Expresia lui se îmblânzi.

– Tabloul a prins viață, spuse el. Și se va întoarce la ora opt. Mașina opri în fața clădirii în care locuia Ursula.

– *Arriverderci*.

Ea rămase pe trotuar, privind mașina care se depărta. Era uimită de tot ce simțea – era veselă și avea impresia că totul în jurul ei strălucea.

Deschise repede ușa apartamentului și răspunse la telefonul care suna.

– Ce-ai pățit? vru să știe Paola.

– Îmi pare rău că nu te-am așteptat. N-am putut! La prânz am fost în Trastevere și mi-am uitat acolo mapa de lucru. Chiar acum am intrat în casă!

– Nu se poate! Și ai găsit-o?

– Să spunem că m-a găsit ea pe mine, ezita Ursula. E puțin mai complicat.

– Complicat? Aha! Deci e vorba de un bărbat.

– Da, cam așa ceva.

Chiar dacă cele două tinere erau prietene bune, nu voia să vorbească despre noua ei cunoștință.

– Nu te supăra, dar trebuie să plec. Vorbim mâine, bine?

Ursula puse receptorul în furcă, simțindu-se într-un fel vinovată pentru că pusese punct conversației atât de brusc. Dar nu putea să-i spună: „Știi, am întâlnire cu bărbatul din tablou!”.

Nu trebuie să-i mai spun așa, se certă ea în gând. Acum are un nume – Enrico Benvoglio.

– Enrico Benvoglio, repetă cu glas tare.

Ce bine sună!

Timp de două ore, scotoci prin dulap, căutând hainele potrivite pentru întâlnirea cu Enrico. În mod clar, Mercedesul acela negru și elegant nu-i putea duce la restaurantele de cartier, care-i plăceau atât de mult Ursulei. Costumul albastru avea o croială foarte frumoasă, dar o făcea să se simtă ca atunci când o însoțea pe bunica ei la ceai, la Copley. Nici rochia aurie pe care i-o trimisese tatăl ei din Egipt nu se potrivea, pentru că semăna cu o tânără din haremul unui șeic. În cele din urmă, alege o rochie simplă, neagră. Crezând că era prea simplă, încercă să caute un colier, dar își dădu seama că nu se putea concentra. În minte îi revenea chipul lui Enrico și-și amintea cât de puternică și în același timp delicată fusese strânsoarea lui când o trăsesese în mașină.

Când se auzi sunetul soneriei, Ursula luă în grabă un șal alb din șifonier, se privi încă o dată în oglindă și coborî în fugă scările.

– Arăți foarte bine, îi spuse Enrico, ajutând-o să urce în mașină.

– Și tu!

– Mulțumesc foarte mult, râse el.

Ursula roși când își dădu seama ce spusese. Dar adevărul era că arăta foarte bine, în costumul maro care se potrivea de minune cu ochii lui mari.

– O să te duc la restaurantul meu favorit. Vreau să spun, la unul dintre ele. Este în afara Romei, așa că am putea să începem cu un cocteil.

Prepară două băuturi, scoțând paharele și sticlele dintr-un bar micuț, bine ascuns. Apoi apăsă pe un buton și se adresa șoferului:

– Tomaso, am vrea puțină muzică.

– Bach, nu-i așa? Întrebă ea, lăsându-se pe spate și ascultând acordurile plăcute ale sonatei. Este compozitorul meu favorit.

– Și al meu. Îți place băutura? Este un cocteil de șampanie inventat de mine. Prietenii mei spun că se numește „ambrozie”. De ce zâmbești?

– Cred că e foarte potrivit: băutura zeilor, muzica divină, mașina asta...

– Pare exagerat, nu? Seamănă cu ceea ce se întâmplă la Hollywood! De fapt, mașina asta este la fel de obișnuită ca oricare alta. Și e foarte utilă pentru că, din pricina afacerilor, călătoresc foarte mult. Dar vreau să aflu despre tine. Vorbești italiana foarte bine!

– Datorită tatălui meu.

Îi povesti despre copilăria ei nomadă și despre adolescența ei. La un moment dat, își dădu seama că vorbea de prea mult timp și se opri brusc.

– Te rog, continuă.

– Restul îl știi. Studiez artele plastice la Roma. Asta e tot! Enrico zâmbi.

– Mi se pare greu de crezut. O femeie frumoasă ca tine nu-și petrece nopțile singură, învățând.

– Am prieteni, murmură ea.

– Chiar mai mulți decât crezi, replică el, sărutându-i vârfurile degetelor.

Mașina opri după ce Ursula termină cel de-al doilea cocteil.

– Dacă intenția ta nobilă era să mă amețești, să știi că ai reușit.

Trase adânc aer în piept, privind în jurul ei. În depărtare se vedeau luminile Romei, ca niște stelute la orizont. Și cerul era plin de stele mari și luminoase, cum nu le văzuse niciodată.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Enrico îi spuse:

– Se spune că nimic rău nu se poate întâmpla aici, pentru că stelele stau de pază, veghind asupra tuturor. Restaurantul se numește *Stella d'Oro* – Steaua de aur. Nimerit, nu crezi?

Scăldat în lumina lumânărilor, restaurantul părea într-adevăr o mică stea. Draperii de un roșu aprins încadrau ferestrele, scaunele erau înalte, elegante, iar pe mese erau tacâmuri de argint și flori proaspete.

Ursula era uimită de acest lux, dar nimic nu se putea compara cu surprinderea pe care o simți când auzi cuvintele chelnerului:

– Conte Benvoglio, bine ați venit!

Îl privi pe furiș pe Enrico și-și spuse că ar fi trebuit să-și dea seama. Fiecare privire, fiecare gest trădau originea lui nobilă.

– Îmi pare rău, se scuză chelnerul. Nu vă așteptam în seara asta și o să dureze câteva clipe până când vom pregăti masa dumneavoastră preferată.

– Da, da, răspunse Enrico scurt. O să așteptăm la bar.

– Nu mi-ai spus că ești conte, îi reproșă Ursula, după ce se așezară la bar și comandară șampanie.

– Nu e un lucru neobișnuit în Italia, zâmbi el.

Cu toate acestea, în vocea lui se simțea mândria.

Ursula ridică paharul de șampanie.

– Aici, totul pare făcut din aur.

– Mai ales tu, replică el.

Îi ridică ușor bărbia și o privi în ochi – o privire intensă, cercetătoare, la fel de intimă ca un sărut.

– Masa dumneavoastră este gata.

Chelnerul îi conduse către un separeu, în colțul cel mai îndepărtat al restaurantului. După ce le umplu paharele, trase draperiile groase, izolându-i astfel de restul restaurantului.

– Acum e rândul tău să-mi povestești despre tine, spuse Ursula.

Enrico zâmbi ispititor.

– Sunt ca oricare alt tânăr din perioada Renașterii. Familia mea are câteva proprietăți de care mă ocup. Nu e o conversație potrivită pentru cină.

– Spune-mi despre părinții tăi.

Voia să afle cât mai multe despre el.

– Vin destul de rar la Roma, pentru că preferă să stea la vila din afara orașului sau în Sicilia. Cred că ar putea fi considerați o familie corectă, de modă veche.

– Ai frați sau surori?

– Da.

Apoi schimbă subiectul:

– Îți plac scoicile?

– Da, răspunse Ursula.

Chelnerul le servi scoici, midii, raci, homari gătiți în moduri nebănuite, până când ea protestă:

– Ajunge, te rog!

– Încă n-am terminat. Nimeni nu pleacă de aici fără să mănânce desert.

Ea izbucni în râs.

– Mă faci să mă simt din nou ca la școala domnișoarei Peabody.

– Doamne ferește!

Enrico se ridică.

– Hai, o să-ți arăt că aici nu există nici o domnișoară Peabody. O să bem cafeaua pe terasă și o să vezi cât de frumos strălucește luna deasupra dealurilor noastre.

Mai târziu, când se întorceau în oraș, Ursula spuse încet:

– Ce frumos a fost pe terasă!

– Ar trebui să vezi casa părinților mei. Poate o s-o vezi, într-o zi.

– Da, poate, repetă ea, încercând să folosească același ton nepăsător. Unde este?

– Pe malul mării, într-un sat numit Circeo.

În următoarele minute, nici unul dintre ei nu spuse nimic.

– Nu-mi vine să cred că ne-am cunoscut acum câteva ore, rupse ea tăcerea.

– Dar ne știm din secolul cincisprezece, zâmbi el.

O luă în brațe și o sărută ușor – tandru și apăsător în același timp, așa cum nu mai fusese sărutată niciodată.

– Cred că ar fi mai bine să urci spuse el, la un moment dat.

Ursula se uită nedumerită pe geam și văzu că ajunseseră deja în fața clădirii în care locuia.

Enrico o sărută pe frunte.

– Te sun mâine. *Buona notte, carissima.*

Capitolul 3

– Nu-mi vine să cred că, în sfârșit, ai o oră liberă pentru o veche prietenă, îi spuse Paola Ursulei, în timp ce se plimbau, cu mapele de lucru sub braț. Dacă bietul Vincenzo ar ști, ar veni în fugă, ca alergătorul care poartă torța olimpică.

Ursula îi aruncă o privire scurtă prietenei sale. Reproșurile Paolei erau adevărate, pentru că ultimele zile și le petrecuse cu Enrico. Cu o seară înainte, acesta îi trimisese șoferul și un bilet prin care îi cerea să se întâlnească la operă. Chiar dacă invitația fusese făcută într-o manieră ușor arogantă, privirea cu care o întâmpinase îi alungase orice urmă de supărare.

– Și unde este domnul Botticelli astăzi? întrebă Paola.

– A trebuit să plece în Sicilia, pe neașteptate. Cred că e vorba de o călătorie de afaceri.

– Dar cu ce se ocupă contele?

Ursula era deranjată de faptul că nu știa nimic despre afacerile lui.

– Nu știu exact. Are grijă de proprietățile familiei. Cred că asta e tot... Nu vorbește prea mult despre afacerile lui.

– A, un bărbat misterios! Tocmai de aceea e seducător, nu? Apoi, într-un moment neașteptat de seriozitate, Paola adăugă:

– Poate că o să vorbesc ca mama, dar adevărul este că nu știi nimic despre bărbatul acesta. Ești sigură că nu te îndrăgostești de un chip frumos din perioada Renașterii... și de titlul lui?

Ursula zâmbi.

– Astea sunt avantaje în plus.

– Dacă mă întrebi pe mine, *cara mia*, cred că te-a făcut să-ți pierzi capul.

În săptămâna care urmă, Ursula se întrebă de mai multe ori dacă-și pierduse capul. O deranja faptul că se sugera că nu mai are o voință proprie, dar nu putea să nege efectul pe care Enrico îl avea asupra ei și a vieții sale.

„Dragă bunică Willa,

Aș vrea să-ți pot descrie cât e de frumoasă Roma primăvara. Orașul e mai frumos decât în tablouri, chiar dacă n-am crezut că așa ceva este posibil. În seara asta, un prieten m-a dus la concert – Simfonia fantastică a lui Berlioz. Când a început „Songe d’une Nuit du Sabbat”, am închis ochii și mi-am imaginat că am din nou șase ani și sunt lângă tine. Bunico, ce mult mi-aș dori să vii la Roma! O să găsești aici tot ce iubești în Boston și chiar mai mult. După concert ne-am plimbat prin parc și am stat la Fântâna Trevi, admirând monezile ce păreau de aur, pe care oamenii le aruncă în apă în timp ce-și pun o dorință.

Sunt sigură că te întrebi cine este acest prieten. Dă-mi voie să ți-l prezint pe contele Enrico Benvoglio, un tânăr

chipeș, cu adevărat gentleman. Chiar în seara asta m-a invitat la vila părinților săi din Circeo. Gândește-te – nepoata ta își face intrarea în nobilimea italiană.

Noapte bună, bunică iubită. Noapte bună!

*Cu dragoste,
Ursula”.*

A doua zi, Ursula o sună pe Paola de la galeria Borghese.

– Ce mult mă bucur că te-am găsit acasă! Ascultă, tocmai plecam de la galerie. Putem să ne întâlnim la mine, să mâncăm ceva de prânz?

– Sigur. Dar accentul american îmi spune că e vorba de mai mult decât o masă, nu-i așa?

Ursula izbucni în râs.

– Da. Voiam să-ți spun când ne întâlneam, dar... Enrico m-a invitat în acest week-end la casa părinților lui. Mi-a spus că e o familie foarte corectă. Oare ce înseamnă asta? Habar n-am ce haine să-mi iau... Cred că n-am nimic potrivit! Oare cred că toți artiștii sunt boemi?

– *Calma! Tranquilla!* Ajutoarele sunt pe drum!

Pe drumul către casă, Ursula își aminti că n-avea în frigider decât o sticlă de lapte. Oricât de multe probleme își făcea din pricina acestei călătorii, Paola avea nevoie de un prânz sățios. De aceea, se opri la magazine și cumpără salam, mozzarella și chifle calde.

– Deci bărbatul acesta fascinant chiar are părinți? Întrebă Paola, în timp ce mâncau.

– Cât ești de cinică!

– Nu-i adevărat. Sunt doar îngrijorată!

– Dar ce te îngrijorează?

– Nu știu... Poate n-am nici un motiv, poate am toate motivele din lume.

Ursula o privi cu atenție.

– Ce vrei să spui?

Paola își făcu un sandviș.

– Poate nu înseamnă decât că n-am încredere în contele ăsta. Dacă ai fi fost împreună cu fratele meu aș fi acceptat, dar așa... Ce știi despre el? Pare prea bun ca să fie adevărat! Unde spuneai că e vila asta?

– În Circeo. Am înțeles că e o casă foarte mare și recunosc că asta mă face să fiu foarte nervoasă.

– Așa și trebuie! Enrico nu ți-a spus că numele Circeo vine de la Circe, vrăjitoarea care i-a transformat pe oamenii lui Odiseu în porci mistreți? Să sperăm că mama lui, contesa, nu păstrează tradiția. Hai, cum rămâne cu spectacolul de modă?

Tinerele terminară de mâncat, apoi începură să scotocească prin dulapuri, în căutarea hainelor potrivite pentru sfârșitul de săptămână. Aleseră un costum bej de bumbac pentru călătorie, o rochie de mătase pentru cină, o rochie Laura Ashley pentru duminică și un costum alb pe care nu știa când avea să-l poarte, dar nu se îndura să-l lase acasă.

– Dumnezeu să te binecuvânteze! spuse Ursula, îmbrățișând-o pe prietena ei. Ai fost un înger!

– Săptămâna viitoare este rândul tău. Ziarul la care lucrează Albert îl trimite în Germania pentru câteva luni și m-am hotărât să-l însoțesc.

– Nu! De ce nu mi-ai spus?

Paola începu să râdă.

– N-am avut când!

– Și cum rămâne cu școala?

– O să vorbesc cu profesorul Armado. Sper să găsim o soluție.

– Paola! O să-mi fie dor de tine...

– Și mie, draga mea.

Exact la ora trei, după cum promisese Enrico, Mercedesul negru opri în fața casei ei.

– *Signorina*, prietenul dumneavoastră a venit! strigă o vecină din stradă.

– *Il conte é arrivato!*

Ursula se grăbi să coboare scările, dar cel care-i deschise portiera era șoferul. Enrico stătea pe bancheta din spate, cu servieta deschisă, cufundat în muncă.

– *Ciao, bella*, o salută el, fără să-și ridicea privirea. Te rog să mă ierți, dar trebuie să termin actele astea înainte să ajungem la Circeo. Să-i spun lui Tomaso să dea drumul la muzică? N-o să mă deranjeze. Sau poate vrei să citești... Ai niște reviste în buzunarul lateral.

Ursula își ascunse dezamăgirea. Nu așa se așteptase să fie întâmpinată! Luă câteva reviste și începu să le frunzărească fără interes. La jumătatea unei reviste lunare găsi un articol despre viața mondenă care o făcu să fie foarte atentă – era publicată o fotografie a lui Enrico, însoțit de o femeie foarte frumoasă.

Contele Enrico Benavoglio, unul din cei mai chipeși și mai vânați burlaci, a făcut vâlvă la petrecerea oferită de principesa Alessi, ocazionată de împlinirea a douăzeci și cinci de ani. Se pare că se află în competiție două dintre bine cunoscutele frumuseți ale Romei – Stephanie Pettini, moștenitoarea companiei petroliere Pettini, și Teresa Guilio, fiica producătorului și a regizorului Giancarlo Guilio, fotografiată alături de conte. Oare acesta va mai rămâne burlac multă vreme? Sursele noastre ne-au informat că, recent, a apărut și cea de-a treia variantă – superba actriță franceză Genevieve Delcroix. Când a fost întrebat dacă se aud clopote de nuntă, contele a răspuns „poate, dar nu pentru mine”.

Simțind o înțepătură de gelozie în inimă, Ursula închise cu un zgomot puternic revista. Prins de documentele la care

lucra, Enrico nu-i acordă atenție. Cu atât mai bine, își spuse ea. Oricum, nu voia să vorbească! Paola avusese dreptate când spusese că nu știa nimic despre el.

– Sper că nu te-ai plictisit prea tare, iubito, îi spuse el. Aproape am terminat.

Ursula ridică din umeri. N-avea de gând să fie încă una din „iubitele” lui. Se lipi de portieră, depărtându-se cât mai mult de el, și privi pe fereastră, la peisajul care i se desfășura în fața ochilor. La urma urmei, nu trebuia să se supere atât de tare din pricina unui articol apărut într-o revistă veche. Sigur, cunoscuse multe femei frumoase, dar pe ea o ducea acasă, s-o prezinte părinților lui!

– În sfârșit! exclamă el, închizând dosarul. Chiar la timp!

Mașina intră pe un drum de țară.

– Îmi cer scuze pentru acest mic ocol, dar n-o să dureze mult. Și...

Îi luă mâna și i-o sărută.

– Cred că o să apreciezi această frumoasă proprietate.

Merseră printr-o pădurece de ulmi la umbra cărora erau statui neglijate și fântâni goale. În depărtare se vedea o vilă impozantă.

– O clădire renașcentistă, spuse ea, plăcut impresionată.

Uită de toate neplăcerile și se concentrează numai asupra vilei.

– Da, ce a mai rămas din ea. Când eram copil, locul ăsta era cu adevărat superb. Îmi pare rău să văd că acum este în paragină.

Enrico o trase mai aproape și-i zâmbi.

– Poate că o s-o cumpăr într-o zi și o s-o aduc la gloria ei de odinioară.

Privind în ochii lui mari, căprui, Ursula se gândi la tabloul lui Botticelli și nu se miră că Enrico era atras de conacul construit în stil renașcentist.

– Mă întorc repede, spuse el când mașina se opri în fața casei. Trecu o jumătate de oră. Nerăbdătoare și chiar îngrijorată, Ursula își turnă un pahar de Cinzano. Și-ar fi dorit ca Enrico s-o ia cu el, chiar dacă avea de discutat afaceri. Pentru că vremea era prea frumoasă ca să stea în mașină, se adresă șoferului:

– Tomaso, mă duc să mă plimb puțin prin grădină.

– Cum doriți, *signorina*.

Soarele era la apus când Ursula traversă pajiștea întinsă. Raze galbene și portocalii colorau verdele frunzelor, făcând-o să regrete că nu are o pensulă la îndemână. În colțul cel mai îndepărtat al grădinii era un pavilion. Când se apropie de el, observă cu uimire că acolo stătea o femeie îmbrăcată în negru.

– Sper că îți dai seama că ai încălcat o proprietate privată.

– Îmi pare rău, spuse repede Ursula. Sunt o prietenă a contelui Benvoglio. M-am gândit să-l aștept aici.

– A, contele! Iartă-mă, dar sunt foarte mulți turiști care se plimbă nepoftiți prin grădina mea.

– Cred că treburile lui durează mai mult decât am crezut inițial.

Femeia începu să râdă.

– Pregătește-te pentru o așteptare lungă, *signorina*. Jocurile de noroc durează întotdeauna mai multe decât se crede inițial. Dacă îți place apusul de soare, cred că răsăritul o să te încânte.

Trăgându-și o glugă de mătase pe cap, femeia se întoarse cu spatele, dând de înțeles că discuția se încheiase.

Jocuri de noroc? Ce lucru ciudat, se gândi ea, îndreptându-se spre casă. Cu siguranță, femeia nu era în toate mințile și nu știa ce spunea.

– Aici erai! spuse el, atunci când Ursula ajunse la mașină. Mi-era teamă că te-am pierdut.

– Încă nu, îl tachină ea.

Mai aveau câteva ore bune pâna la Circeo, iar Enrico, acum mai relaxat, îi spuse multe povești despre locurile încărcate de istorie prin care treceau.

– Cum de ții minte atât de multe lucruri? întrebă ea, impresionată de amănuntele aflate.

– Ce nu țin minte, inventez, spuse el, cu un surâs dezarmant.

La un moment dat, obosită de drum, Ursula ațipi, sprijinindu-și capul de umărul lui.

– Nu mai avem mult, îi șopti el sărutând-o ușor pe frunte. Uite, vezi luminile acelea pe malul apei? Acela e Circeo. Cred că o să ne oprim să mâncăm în sat... E deja foarte târziu și o să-ți placă restaurantul nostru local.

În localul *Mamma Alfredo* nu erau decât câțiva pescari. Proprietăreasa, doamna Alfredo, îi strânse mâna cu putere lui Enrico, apoi îi conduse către o masă așezată în fața unui șemineu.

– Aici mâncăm ca în familie, îi spuse ea Ursulei, zâmbindu-i timid.

Dispăru în bucătărie, dar se întoarse rapid cu farfurii adânci aburinde cu ciorbă de pește și pâine prăjită cu usturoi.

– Îți place? întrebă Enrico. Ai mâncat vreodată așa ceva?

Era prima dată când Ursula îl vedea atât de relaxat și de vesel. Părea mai tânăr, mai lipsit de griji. Pe timpul mesei, continuă să-i povestească diverse întâmplări din zonă.

– Nu-i așa că ți-a lipsit mâncarea mea? întrebă doamna Alfredo în timp ce strângea farfuriile goale.

La desert le aduse piersici și vin alb.

– Foarte mult, *signora*.

– Mă bucur că m-ai invitat la Circeo, spuse ea brusc, prinzându-l de mână. Sper că părinții tăi mă vor plăcea.

El o privi surprins.

– Nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta.

Pe drumul către casa de pe malul apei, Ursula se întreabă dacă părinții lui Enrico îi vor aștepta. Ar fi mult mai convenabil să-i cunoască a doua zi dimineată, când va fi odihnită.

– Proprietatea începe aici, anunță calm Enrico atunci când intrară pe o poartă mare și începu un drum îngust, nisipos.

Cum de putea să fie atât de calm? se întreabă ea.

– Trage aer în piept, îi spuse el, deschizând geamul limuzinei. Trecem printr-o livadă de portocali. Păcat că e atât de întuneric... O să-i vezi mai bine mâine dimineată.

Ursula văzu, în sfârșit, casa. Așezată pe deal, avea priveliște către ocean și părea elegantă ca un mic palat. Mașina intră pe o alee străjuită de statuete grațioase și opri în fața casei.

– Haide, o invită Enrico. Tomaso se va ocupa de bagaje.

– Bine ați venit!

O femeie micuță le alergă în întâmpinare și-i strânse mâinile lui Enrico, fericită că-l vede.

– Bună, Pina. Ea este *signorina* Stewart. Vine tocmai din America.

– Sunt onorată să cunosc o prietenă a contelui.

– Pina este bătrâna mea doică, spuse Enrico. Obişnuia să mă alerge prin livada de portocali.

Pina zâmbi larg.

– Da, era un adevărat drăcușor! Dă-mi valiza, conte.

Îi conduse în casă.

– Ce mai fac părinții tăi?

– Bine, mulțumesc. Sunt în continuare în Elveția, dar cred că doamna contesă s-a plictisit. Se vor întoarce curând, fără îndoială.

Ursula se opri, nedumerită. Părinții lui erau în Elveția? Uimirea ei se transformă în furie.

– Nu vom servi micul dejun înainte de ora zece, îl auzi pe Enrico spunându-i bătrânei. Îmi duc eu valiza, mulțumesc.

O conduse pe o scară elegantă de marmură, dar Ursula era foarte încordată și nu vedea nimic în jurul ei. De ce o mințise?

– Aceasta e camera ta, spuse el, deschizând o ușă. Sper să-ți placă.

Dormitorul era foarte elegant – tavanul alb avea o bordură de frunze aurii, draperii albastre acopereau ferestrele, iar buchetul de flori proaspete de pe măsuță răspândea un miros dulce, plăcut. Așternuturile de satin de pe patul mare străluceau, parcă invitând-o să le atingă.

– Să-mi placă? repetă ea, cu răceală. Cum să nu-mi placă?

Se întoarse cu spatele, dar îi văzu imaginea reflectată într-o imensă oglindă aurie. Niciodată nu semănase mai mult cu bărbatul din tabloul lui Boticelli. Nu! se corectă ea iute. Acesta nu era bărbatul Botticelli, ci bărbatul de lume despre care scriau revistele mondene. Oare își aducea toate cuceririle aici? Sau acesta era apartamentul rezervat pentru turistele naive din America?

– La ce te gândești? Pari supărată.

– Sunt, spuse ea, întorcându-se brusc și înfruntându-i privirea. Mi-ai spus că venim aici ca să-i vizităm pe părinții tăi.

– N-am spus așa ceva! replică el, încruntat. Am spus doar că venim la casa lor din Circeo.

Ursula se îndreptă spre ușă, dându-i să înțeleagă că voia să plece și s-o lase singură.

– Enrico, a fost o zi lungă...

– Cu siguranță, spuse el, scoțându-și haina. Abia aștept sfârșitul de săptămână.

Începu să-și desfacă nasturii cămășii.

– Vrei să bei ceva înainte de culcare?

– Vreau să plec, zise ea deschizând ușa.

Enrico ridică sprâncenele, uimit.

– Pentru Dumnezeu, Ursula! Ce ți-a venit? Am crezut că vrei să petreci sfârșitul de săptămână cu mine.

– Da, dar nu așa!

– Drăguța mea! râse el scurt. Din comportamentul tău n-am înțeles asta.

– Dacă nu pleci, am să plec eu! se răsti ea, rănită de cuvintele lui.

Ieși în hol și coborî în fugă scările.

– Stai o clipă! Așteaptă!

Dar ea nu se uită înapoi. Jignită și furioasă, ieși în curte, unde se lovi de șofer.

– Tomaso! Ascultă... restaurantul... Trebuie să mă întorc acolo imediat!

– Foarte bine, *signorina*. Spuneți-i contelui că scot mașina din garaj imediat.

– Contele nu vine cu mine.

Șoferul dădu din cap, imperturbabil.

– Foarte bine, *signorina*.

Doamna Alfredo tocmai închidea restaurantul când Ursula năvăli înăuntru.

– Mama mea e bolnavă. Trebuie să iau legătura cu cineva din Roma... Trebuie să mă întorc acasă!

Rostea minciună după minciună, cu o ușurință de care nu s-ar fi crezut capabilă.

– Biata de tine! Linștește-te! Telefonul e în bucătărie. Vino!

Ursula nu-și dădu seama cât era de târziu decât atunci auzi vocea somnoroasă a lui Vincenzo.

– *Pronto?*

– Îmi pare rău că sun atât de târziu. Sunt eu, Ursula. Paola este acasă?

– Nu, încă nu s-a întors din oraș. S-a întâmplat ceva?

– S-au întâmplat foarte multe! Telefoniez din Circeo, de la un restaurant care se numește *Mamma Alfredo*. Te rog, poți să vii să mă iei? Îți explic mai târziu.

– Am și plecat!

Ursula puse receptorul în furcă și-și sprijini capul pe masă.

Cât de naivă fusese! Trebuia să recunoască faptul că Enrico nu spusese că părinții lui erau acasă și urma să-i cunoască. Presupusese acest lucru, iar el nu făcuse nimic ca să-i spulbere această impresie. De ce nu pricepuse că Enrico își dorea doar o aventură de un week-end? Pe ce ton o întrebuse dacă îi place dormitorul... Da, era frumos ca dormitorul unei curtezane!

Doamna Alfredo intră în bucătărie și o mângâie pe păr.

– Gata, draga mea. Plânsul nu rezolvă nimic.

Vincenzo ajunsese la restaurant la ora două a dimineții.

– *Ciao, bella*, o salută el pe un ton firesc, ca și când nu era nimic neobișnuit în faptul că-l sunase la miezul nopții.

– Bună.

Sosirea lui o făcu să se simtă mai bine.

– Ți-am adus haina de piele a Paolei, pentru că e cam frig. Dar motocicletă s-a comportat grozav!

Ursula se urcă în spatele lui și porniră împreună în noaptea neagră. Cerul se înnorase și nu se mai vedea nici o stea.

Capitolul 4

A doua zi, Ursula dormi până târziu. Când se trezi de-a binelea, în minte îi reveniră imagini din seara precedentă – râsul vesel al lui Enrico din timpul cinei în contrast cu privirea rece pe care o avea când ea fugise din dormitor.

Alungă aceste gânduri, se îmbracă repede și, cu mapa e lucru sub braț, se grăbi către micuța cafenea din colț. Cunoștea acel local ca pe propria ei bucătărie, iar patronul făcea un capucino minunat, cu frișcă, scortişoară și ciocolată rasă.

– Vrei să ieșim în oraș în seara asta? o întreabă el în glumă, așa cum făcea în fiecare dimineată.

– Îmi pare rău, dar am o deja întâlnire.

El ridică din umeri.

– Nu strică să întreb. Poate că într-o zi voi avea noroc.

– Când? îl tachină soția lui, cu o tavă de produse de patiserie în mână.

Deși trecuse de ora unsprezece, Ursula nu se grăbi cu micul dejun și recunoscu, în cele din urmă, că nu voia să se

ducă la galerie. Nu voia să vadă chipul acelui bărbat! Oare era prea târziu să-și schimbe proiectul de semestru?

Comandă încă o cafea și scoase din mapă pânza la care lucrase atâtea zile. Trebuia să-l termine, pentru că nimeni nu abandona arta din pricina unui playboy! Poate că era mai bine așa, pentru că acum putea să privească tabloul cu detașare.

În ziua următoare se va apuca din nou de lucru. Până atunci, avea multe lucruri de rezolvat – în apartamentul ei, spre exemplu, era o mizerie de nedescris.

Portăreasa, surprinsă s-o vadă pe Ursula, îi ieși în întâmpinare.

– Domnișoară, un domn a lăsat o valiză pentru dumneavoastră.

– *Grazie*. Vreun mesaj?

La ce bun să întreb așa ceva? se certă ea în gând. Conteale nu era genul de bărbat care să-și ceară scuze.

Maria ridică din umeri.

– Nu știu. Eu eram plecată la piață, iar domnul a lăsat valiza nepotului meu. Când a plecat la fotbal, el i-a lăsat-o doamnei de peste drum.

Făcu o scurtă pauză și trase aer în piept.

– E totul în ordine, domnișoară?

– Totul e perfect, răspunse ea, pe un ton ferm.

Ursula își petrecu următoarele ore făcând o curățenie temeinică în apartament. Când termină, inspectă totul cu ochi critic și se declară mulțumită. Ce bine ar fi dacă lucrurile ar merge la fel de ușor și în pictură!

– Așadar, aici erai! exclamă Paola, evitând în ultimul moment găleata plină cu apă, care ținea ușa deschisă. Te-am căutat peste tot! Ce s-a întâmplat aici? Locuința arată grozav, dar tu...

O privi încruntată pe prietena ei.

– Nu contează!
– Mulțumesc, zâmbi Ursula. Ce-ar fi să mă ajuți să mut rafturile astea la loc?

Paola își lăsa geanta pe podea și o ajută.

– A fost cam scurtă excursia ta la Circeo. Nu vreau să-ți spun că te-am avertizat, dar...

– Tocmai ai făcut-o, replică Ursula.

Deși era foarte dezamăgită, nu voia ca prietena ei să observe acest lucru.

– Ce s-a întâmplat? vru să știe Paola.

Ursula își scoase eșarfa de pe cap și-și trecu mâna prin păr.

– Am mâncat la un restaurant de pe malul oceanului. Știi, cred că au început să-mi placă homarii și calamarul.

– Ca să nu mai vorbim de porci, nu?

Ursula izbucni în râs și o privi în ochi pe Paola.

– Bine, recunosc. Ai avut dreptate! Totul era prea frumos ca să fie adevărat. Și, ca toate poveștile, s-a sfârșit. Gata! *Finito!* Spune-mi, ce a spus profesorul Armado despre plecarea ta în Germania? Întrebă ea, hotărâtă să schimbe subiectul.

Toată săptămână care urmă, Ursula evită să se ducă la Galeria Borghese, deși în fiecare seară își promitea în gând că va face acest lucru. Dar dimineața găsea altceva de făcut – cursuri la care trebuia să ajungă, seminarii care i se păreau brusc interesante, mersul la cumpărături cu Paola.

– Faptul că te concentrezi atât de mult să-l uiți e ca și cum te-ai gândi tot timpul la el, îi spusese Paola la un moment dat.

Ursula îi zâmbise și-și dăduse seama că avea să simtă lipsa prietenei sale.

În ultima seară pe care o petreceau împreună înaintea plecării în Germania, urmau să iasă la o cafenea și să meargă la un film care se proiecta în aer liber, la ruinele bisericii Masenzio.

Trecuse multă vreme de când Ursula nu mai ieșise în oraș cu grupul ei de prieteni, așa că se pregăti cu plăcere. Alese o pereche de pantaloni negri care-i scoteau în evidență picioarele lungi, zvelte și o bluză verde de mătase, potrivită cu ochii ei. Păcat că nu reușea să aducă înapoi acea strălucire, acea veselie din privirea ei.

– Suntem aici! îi făcu semn Paola.

– *Ciao, cara*, o salută Albert, sărutând-o pe obraz.

– Înghetata e minunată aici, o anunță Paola. Albert, adu-i și ei una. Ce mult o să-mi lipsească! Și tu o să-mi lipsești, micuță americană! Și fratele meu, care e prea ocupat ca să fie cu noi seara asta...

– O să vedem un film clasic, interveni Albert, care se întoarce de la bar însoțit de câțiva prieteni cu care se întâlnise întâmplător. *Cântând în ploaie*. L-ai văzut, Ursula? Paola a spus că Fred Astaire joacă rolul principal, dar sunt sigur că se înșală. E Gene Kelly, nu-i așa?

– De fapt, este Debbie Reynolds, răspunse ea, spre amuzamentul general.

Ca să nu strice distracția generală, Ursula făcu eforturi să râdă și să glumească, dar se bucură atunci când Albert anunță că era momentul să meargă la film.

În fața bisericii Masenzio era mare aglomerație. Clădirea fusese cândva o biserică de marmură numită și „Templul păcii”; acum, ruinele ei erau pline de scaune, iar o latură era acoperită cu un imens ecran alb.

Cele două fete se prinseră de Albert și-și croiră cu greu drum, găsind în cele din urmă trei locuri libere, foarte aproape de ecran.

Mulțimea era foarte numeroasă, depășind scaunele puse la dispoziție, așa că spiritele se încinseră.

– Am cumpărat cinci bilete și n-am locuri, striga o femeie. Interveniă agenții de ordine, dar și alți spectatori începură să ridice glasul:

– Au vândut prea multe bilete! Arestați-l pe director!

Lucrurile se calmară atunci când organizatorii mai aduseră scaune.

Filmul era dublat în italiană, cu excepția melodiilor, așa că Ursula se grăbi să le traducă prietenilor ei. În cele din urmă, începu să râdă în hohote, uitând de toate grijile.

– Hai să luăm ceva rece de băut, îi sugeră Paola la pauză. Mor de sete!

Ținându-se de mână, se îndreptară spre standul unde se vindeau băuturi.

– O, nu! exclamă Ursula după câțiva pași, oprindu-se brusc.

– Ce s-a întâmplat?

– Enrico...

Era uimită să-l vadă îmbrăcat în blugi albaștri și cu un pulovăr alb, ținând în fiecare mână un cornet de înghețată.

– *Mamma mia!* fluieră prelung Paola. E identic cu tânărul din tablou!

Ursula vru să se întoarcă la locul ei, dar rezistă acestui impuls. Putea să suporte întâlnirea cu el!

– Te-a văzut?

– Nu cred.

Ridică mâna în semn de salut, dar se părea că Enrico n-o observase. Părea atât de schimbat... Hainele erau complet diferite de ceea ce purta de obicei, iar părul părea mai lung și mai ondulat decât își amintea ea. Venea direct spre ea și Ursula trase aer în piept. Dar el trecu mai departe, fără s-o bage în seamă.

– *Asino!* Ce măgar! exclamă Paola, indignată. Ce tupeu are... Crede că are motive să fie supărat?

Dar pe chipul lui nu se citea supărarea, își spuse Ursula. Ar fi preferat să fie supărat decât să vadă privirea aceea goală, care spunea că nu-și amintea s-o fi cunoscut.

– Hai să luăm sucurile alea, o îndemnă Paola, încercând s-o facă să uite.

Dar Ursula avea să înțeleagă, mai târziu în acea seară, că acea întâlnire era imposibil de uitat. Bău două căni de ceai, însă era în continuare trează și se gândea la el. Oare era posibil să n-o recunoască? Imposibil! Fuseseră față-n față!

Atunci? Acesta era comportamentul lui atunci când era refuzat? Sau poate că nu era obișnuit să fie refuzat...

Mai exista posibilitatea să nu stea de vorbă cu ea pentru că era însoțit de o tânără, poate ultima lui cucerire. Dar Ursula nu-și putea scoate din minte privirea lui și senzația că nici măcar n-o recunoscuse. Atât de puțin însemnase pentru el?

Mâhnită, deschise o carte despre arta renascentistă și citi până adormi.

A doua zi, pentru prima dată după mai bine de o săptămână, Ursula se duse la galerie.

– Bine ați revenit, *signorina*, o întâmpină paznicul muzeului. Ce mult timp ați lipsit!

– Prea mult, admise ea.

Își luă șevaletul și se îndreptă spre portretul care-i dădea atâta bătaie de cap.

– Termină portretul și scoate-ți-l din minte, îi spusese Paola înainte să plece.

Acum, privind trăsăturile perfecte ale tânărului, Ursula îi dădu dreptate prietenei sale. Putea să-l privească fără să se mai emoționeze din pricina ochilor săi mari și atrăgători – nu va

suferi din pricina unui tablou! În acea zi, lucră la ochii mari, căprui, căutând lumina potrivită care să le capteze intensitatea.

Pentru că nu avea cursuri după-amiaza, Ursula rămase la galerie până la închidere. Mulțumită de munca ei, se plimbă prin parc, hoinări pe străzile înguste din apropiere de Piazza del Popolo și se opri să asculte o arie de Puccini care se auzea dintr-o locuință a cărei fereastră era deschisă. Abia când ajunsese lângă un magazin își dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua. Își cumpără o felie de nucă de cocos și un cornet de castane prăjite, o lămâie verde și câteva caise zemoase.

Întorcându-se în Piazza del Popolo, Ursula decise să se oprească la celebra cafenea Rosati și să bea un ceai rece.

La masa de lângă ea, câțiva actori discutau despre vremuri de mult apuse, când Roma era capitala industriei filmului. Atrasă de înfățișarea unui bărbat destul de bătrân, dar atrăgător, cu părul argintiu și ten bronzat, Ursula își scoase caietul de schițe. Lucră rapid, doar în creion, urmând să adauge culorile mai târziu. Când își mută scaunul ca să vadă mai bine clădirea din fundal, îl observă pe Enrico. Inima ei începu să bată mai repede când observă că tânărul înalt și elegant, îmbrăcat în costum alb de in se apropie de cafenea. A revenit la stilul lui elegant, se gândi ea, coborându-și privirea pe desenul la care lucra.

– Ei bine, Ursula? N-ai de gând să vorbești cu mine? întrebă el, oprindu-se lângă masa ei. Sau vrei să pretinzi că nu mă cunoști?

Știa că se uită ironic chiar înainte să-și ridice privirea spre el.

– Nu eu sunt cea care pretinde asta.

Pentru un motiv pe care nu și-l putea explica, Enrico ignoră cuvintele ei.

– Vrei să surprinzi un tablou tipic al Romei? Aș putea spune că este tabloul meu, pentru că locuiesc foarte aproape de aici.

E prea mult, își spuse Ursula în gând. Ieri n-o băga în seamă și azi vorbește cu ea de parcă ar fi prieteni vechi? Și se mai spune că femeile sunt capricioase...

– Aș vrea să vorbesc cu tine. Mi-ar fi plăcut să bem ceva împreună chiar acum, dar...

Își consultă ceasul.

– Am o întâlnire de afaceri.

– Serios?!

Mincinosule! completă ea în gând.

– Dar vom avea ocazia, cât de curând.

Se înclină în fața ei, exagerat de politicos.

– *Arrivederci!*

Ursula privi în urma lui, admirând ținuta lui elegantă și dorindu-și să nu-l fi cunoscut.

Câteva zile mai târziu, Ursula primi, pe neașteptate, un cec de la bunica ei; de aceea, își luă o zi liberă și plecă la cumpărături.

Ca să-și alunge sentimentul de vinovăție, repetă în gând cuvintele profesorului Armado: „Nimeni nu poate munci fără pauză. Toți artiștii au nevoie de timp să adune experiență, să respire”.

Adevărul era că banii n-ar fi putut să sosească într-un moment mai nimerit – avea nevoie de haine noi pentru inaugurarea unei noi galerii, care avea loc chiar în acea seară. Prin intermediul profesorului Armado, reușise să obțină o invitație.

Vitrinele magazinelor, pline de haine în culori vii, strălucitoare, o atrăgeau pe Ursula. După îndelungi căutări, găsi ținuta potrivită – un pantalon crem, de satin, și o bluză din același material, dar înflorat. Când ieși din magazin, îl văzu pe Enrico ieșind din clădirea de alături. Se opri și-l așteptă, dar el trecu pe lângă ea fără s-o privească.

– Stai!

Alergă după el, furioasă peste măsură.

– Stai!

Îl prinse de umăr și-l sili să se întoarcă spre ea.

– Cine te crezi? Cum îți permiți să te porți așa cu oamenii? M-am săturat de toanele tale!

El o privi mirat de izbucnirea ei, apoi îi zâmbi timid și se uită în jur, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu vorbea cu altcineva.

– Dumnezeule! exclamă Ursula, indignată.

Plecă în fugă de lângă el, repetând obsedant: De ce? De ce se poartă așa?

Când ajunse în fața apartamentului ei, auzi telefonul sunând și descuie grăbită.

– Alo?

– Bună, Ursula. Sunt eu, Enrico.

Nu spuse nimic. Nu-i venea să creadă că-i telefona, dar îi recunoștea vocea.

– Planurile mele s-au schimbat și sunt liber în seara asta. Mă gândeam că ți-ar plăcea să...

Dar ea trânti receptorul înainte ca el să-și termine fraza. Dacă așa se amuza contele Benvoglio, însemna că era nebun! Iar ea avea o viață ordonată, în care nu aveau loc astfel de prostii!

Galeria Fiorela era foarte aglomerată. La intrare, Ursula primi de la o doamnă grasuță, cu nenumărate șiraguri de perle la gât, un program și un pahar de șampanie. În căutarea profesorului Armado, Ursula intră într-o încăpere lungă, plină de blănuri de bună calitate și parfumuri scumpe.

– Draga mea, am crezut că ești la Monte Carlo, cu marchizul.

– Ce rochie splendidă! De la Halston?

– *Principessa!* Arăți minunat!

– Bună seara, Ursula.

Cel care o salutase era Enrico.

Fără să-i spună nimic, se îndepărtă de el și se refugie într-o altă încăpere, mult mai mică.

– Hei, e chiar cea care m-a atacat! *Buona sera, signorina.* Sper că n-ai de gând să mă ataci din nou.

Ursula se opri, uitându-se nelămurită în ochii unui alt bărbat Botticelli.

– Îmi permiteți să mă prezint? Sunt Lorenzo Benvoglio.

Capitolul 5

Ursula se simțea ca într-un vis. Un vis bizar, supraréalist. Nu fugise de el? Cum se putea să fie aici, în această încăpere?

– Azi după-amiază mi-ai vorbit fără să gândești, spuse el, zâmbind larg. Acum gândești fără să spui nimic.

Dar era clar că nu era Enrico! Hainele erau mai lejere, părul mai lung – era bărbatul pe care-l văzuse în două rânduri în oraș.

– Așadar, v-ați cunoscut, spuse Enrico, intrând în cameră. Glasul lui era rece, fără nici o inflexiune.

– Nu oficial, bătrâne, spuse copia lui. Ce-ar fi să faci tu onorurile?

Enrico se întoarse către Ursula.

– Îmi permiți să ți-l prezint pe fratele meu geamăn, Lorenzo? Lorenzo, am plăcerea să ți-o prezint pe domnișoara Ursula Stewart.

– Încântat, răspunse Lorenzo. Mă bucur să aflu numele frumoasei domnișoare care m-a atacat.

– Îmi pare rău, spuse ea coborându-și privirea. Am crezut că erai...

Lorenzo izbucni în râs.

– Știu. Ar fi interesant de aflat ce aveai de împărțit cu fratele meu, dar n-o să intrăm acum în amănunte.

Ursula ignoră remarca lui.

– Vă rog să mă iertați, dar trebuie să mă întâlnesc cu niște prieteni.

Se îndepărtă în grabă, încă uimită de descoperirea făcută. Doi bărbați Botticelli! Cât de puțin contase pentru Enrico, dacă el nu considerase necesar să-i spună că avea un frate geamăn!

În salonul principal, Ursula zări câțiva colegi, studenți la aceeași facultate, dar continuă să-l caute pe profesorul Armado și pe soția lui.

– Șampanie, *signorina*?

Un chelner stătea lângă ea, cu o tavă de băuturi în mână.

– Da, mulțumesc.

Invitații acordau atenție petrecerii propriu-zise și aproape că nu priveau portretele expuse. Dar acestea erau fascinante, pentru că pictorul se dovedea un fin cunoscător al naturii umane și își ironiza modelele – un bărbat ce părea cumsecade, dar a cărui gură era strâmbă; o femeie de o mare frumusețe, dar cu un gât neobișnuit de gros. Ursula deschise programul, căutând să afle numele pictorului.

– Sergio Alessandro e un portretist foarte talentat, nu crezi?

Fără să se întoarcă, Ursula știu că în spatele ei era Lorenzo Benvoglio. Se îndreptă spre următorul tablou fără să se uite la bărbatul care i se adresase. Nu, mulțumesc! își spuse ea. Văzuse cum se purtau bărbații din familia Benvoglio cu femeile și nu voia să repete experiența.

– Nu fugi din nou, îi spuse el, prinzând-o de braț. Din fericire, nu poți să te duci prea departe.

– Te rog!

Ursula se eliberă și, pentru prima oară, îi înfruntă privirea. Ochii lui aveau aceeași formă ca cei ai lui Enrico, dar păreau mai blânzi, mai calzi.

– Nu am venit aici ca să cunosc oameni. Vreau să văd expoziția!

– Deci o studentă foarte conștiincioasă. Bun, așa sunt și eu. Interesat de munca mea, vreau să spun.

– Ești artist? întrebă ea, continuând conversația fără să-și dea seama.

– Nu, zâmbi el. Din fericire, nu sunt. Lucrez în Londra, la Muzeul Sotheby. Sunt șeful departamentului impresionist.

– Serios?!

Nu-și imaginase că un conte putea să muncească, precum un om obișnuit.

– Serios, răspunse Lorenzo, amuzat de surprinderea ei. De fapt, acesta este primul concediu din ultimii doi ani.

Hotărâtă să nu mai încurajeze discuția, Ursula se îndreptă spre tablourile expuse în partea opusă a sălii.

Dar Lorenzo o urmă cu insistență.

– În portretul acesta, explică el, pictorul a surprins frumusețea modelului său, contesa Benvoglio.

– Mama ta.

Nu era o întrebare, ci o afirmație, pentru că Ursula recunoscuse foarte repede grația și eleganța femeii cu părul negru, transmisă ambilor ei fii.

– Cât de mult semănați cu ea!

Dar când îi privi ochii mari, căprui, avu impresia că-l vede pe Enrico.

– Ursula!

Ea se întoarce și respiră ușurată când îl văzu pe profesorul Armado.

– Acum chiar trebuie să plec, îi spuse ea lui Lorenzo.

Se alătură profesorului și soției sale, care vorbeau cu câțiva tineri, toți colegi de-ai Ursulei.

– Te-am căutat peste tot, îi spuse profesorul.

Alături de el stătea soția lui, o tânără blondă, fostă studentă a profesorului.

– Haideți să vedem lucrările lui Dino.

La etaj era mult mai puțină lume și era mai ușor să studieze portretele: copii slabi din ghetouri, un bătrân în celulă, o femeie gravidă, cu o burtă imensă și picioare extrem de subțiri.

– Puternice, nu? întrebă profesorul.

– Copleșitoare, șopti Ursula. Jos aristocrația, iar aici masele. E ciudat că cei doi pictori au expus împreună.

– O să-l las chiar pe Dino să-ți explice.

De ei se apropie un bărbat scund, cu părul alb, care ținea în mână o tavă cu aperitive.

– Ea este Ursula Stewart, una din cele mai talentate studente ale mele, făcu profesorul prezentările. Iar el este Dino Sabito, unul din cei mai talentați prieteni ai mei.

– Încercați sandvișurile astea, spuse Dino, întinzând tava spre Ursula. Se spune că artiștii sunt mereu flămânzi, nu?

Zâmbi larg, dezveluind un șir de dinți albi care contrastau puternic cu tenul său măsliniu.

– Spune-mi, tu ce pictezi?

– Încă studiez. Cred că fac de toate, explică ea, puțin stânjenită de acest lucru. Dar sunt foarte interesată de perioada renașcentistă. Acum lucrez la o reproducere după Botticelli, proiectul meu pentru acest semestru.

– Da? Ce tablou?

– *Portretul unui tânăr.*

– Foarte bine. Ai multe de învățat de la marii artiști, cum ar fi Botticelli sau Michelangelo. Erau în stare să redea fiecare trăsătură, fiecare umbră, iar portretele lor sunt foarte expresive. De la ei am învățat cum să pictez ochii, cum să-i fac să transmită mesajul dorit.

– Și e un mesaj foarte puternic!

– Spui asta pentru că inima ta e în stare să-l înțeleagă.

Ursula se uită la tabloul de lângă ea, care înfățișa un bărbat plâpând în fața plutonului de execuție.

– Ce diferite sunt lucrările tale față de cele expuse la parter!

– Crezi? râse Dino. Dar amândoi pictăm ceea ce vedem. Sergio și cu mine lucrăm împreună de mulți ani, de când am venit din Chile. La început am lucrat în Florența, unde eu făceam copii ale tablourilor celebre, iar el făcea caricaturi. În timpul liber, pictam ceea ce ne plăcea cu adevărat. Dar nu aveam suficient timp liber! Așa că Sergio a început să facă portrete oamenilor bogați, iar lor le-a plăcut la nebunie. Acum, de câte ori expune el, am și eu ocazia să-mi prezint lucrările. În felul acesta, ne ajutam nu numai pe noi, ci și pe cei loviți de soartă.

Mai târziu, când coborâră a parter, Dino i-l prezentă pe Sergio Alessandro, un bărbat înalt, cu barbă.

– Dar ești mult prea frumoasă ca să stai în fața șevaletului, îi spuse acesta Ursulei. Chipul tău ar trebui să fie pe pânză.

– Asta voiam să spun și eu.

Ursula își dădu seama, cu neplăcere, că cel care vorbise era Lorenzo Benvoglio.

– Lorenzo! exclamă Sergio, strângându-i mâna cu putere.
Fratele tău mi-a spus că ești în Sicilia!

– Enrico este prost informat, ca de obicei.

– Îți place portretul mamei tale?

– Este încântător, exact ca și contesa

– A venit și Enrico? întrebă Sergio.

– Este acolo, cu Stephania Pettini.

Involuntar, Ursula se uită în direcția indicată de Lorenzo și-l văzu pe Enrico stând pe vorbă cu o tânără extrem de frumoasă cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie diafană, galben pal – era moștenitoarea companiei petroliere despre care citise în revistă. Enrico privi către ei, dar Ursula nu putea spune dacă acea privire de gheață îi era adresată fratelui său geamăn sau ei.

– Ursula!

Vincenzo apăru din senin lângă ea, o sărută pe obraji și o trase într-un colț mai liniștit.

– Ce mai faci?

– Ce mult a trecut de când nu ne-am văzut! Chiar mă gândeam la Paola. Mi-e tare dor de sora ta... Ai vești de la ea?

Vincenzo izbucni în râs.

– Voiam să te întreb același lucru.

Discuția lor dură câteva minute, timp în care schimbă impresii despre lucrările pe care le văzuseră.

– Deci aici erai, Casanova!

O tânără micuță, cu părul roșcat și zâmbet larg, veni lângă ei și-l luă de braț de Vincenzo.

– Mă întorc cu spatele o clipă și uite ce se întâmplă!

– Daniela, ea este Ursula, prietena noastră din America.

El o trase mai aproape pe tânără și-o sărută pe frunte.

– Se spune că roșcatele sunt geloase? E adevărat, să știi!

Ce fericit părea, se gândi Ursula. Ce fericiți păreau amândoi! Ursula zâmbi forțat, fără să-și poată explica regretul pe care-l simțea la gândul că nu se putuse îndrăgostise de el.

– Daniela e la facultatea de medicină, ca și mine, spuse Vincenzo mândru.

– Da? În ce an?

Tânăra nu arăta mai mult de optsprezece ani.

– În anul trei, ca și Lorenzo, răspunse Daniela. Primii doi au fost cei mai dificili!

– Nimic nu e dificil pentru tine, spuse Lorenzo

– Tu ești! zâmbi ea.

Ursula zăbovi câteva clipe alături de cei doi îndrăgostiți, după care reveni la tablourile expuse. Mai bine spus, încerca să facă acest lucru, dar era mult prea conștientă de prezența lui Enrico și a însoțitoarei sale care stăteau de vorbă într-o parte a galeriei, precum și de Lorenzo, care conversa cu soții Armado în partea opusă.

Ce ironie a sorții! Acum era nevoită să evite nu una, ci două copii ale chipului care o fascinase și-i capturase inima!

– Am venit să te iau, draga mea, spuse doamna Armado, venind lângă Ursula. Petrecerea se mută la noi acasă. Apropo, l-am invitat și pe prietenul tău. E o mare figură Lorenzo ăsta! Ne-a povestit niște lucruri foarte amuzante despre Sotheby.

– Serios?

Ursula se întreabă dacă n-ar putea pleca, pretinzând că o doare capul, dar își dădu seama că era prea târziu.

– Totul e aranjat, spuse Lorenzo, apărând între cele două femei și luându-le de braț.

Când se pregăteau să iasă din galerie, Enrico, foarte încruntat, îi făcu semn lui Lorenzo.

– Scuzați-mă o clipă! spuse Lorenzo, ducându-se către fratele lui.

Ursula se uită la ei, mirată să vadă că ambii erau supărați și gesticulau puternic. Oare ce se întâmplase? Erau o pereche tipică de gemeni – unul arogant, aspru, iar celălalt cumsecade, bun la suflet?

După câteva minute, veni lângă ele și le conduse la mașină, zâmbind ca și când nu se întâmplase nimic.

– Să mergem.

Lorenzo își conducea singur mașina, o Alfa Romeo albă. Deși era scumpă și elegantă, Ursula nu se putu opri să nu observe că îi lipsea strălucirea cu care se înconjura fratele său. Nu avea aerul sofisticat și nici manierele aristocratice ale lui Enrico. Deși se pricepea la fel de bine să obțină ceea ce voia, o făcea lăsând impresia că este un copil care se joacă, și nu un Machiavelli care își construiește planul cu multă grijă.

Apartamentul familiei Armado era la ultimul etaj al unui palat din secolul șaptesprezece. Ursula considera că așa trebuia să arate locuința unui artist – camere albe, spațioase, cu ferestre înalte și grinzi de lemn pe tavan. În privința operelor de artă, casa era un adevărat muzeu, cu tablouri, sculpturi, gravuri de mare preț.

În salon era un amestec ciudat de studenți îmbrăcați extravagant și doamne elegante însoțite de bărbați cu ținute sofisticate. Dar toți se simțeau bine, iar veselia umpluse încăperea.

Ursula luă un pahar de vin de pe barul de marmură și intra în camera alăturată, unde un bărbat cânta la pian, iar o tânără prezenta un dans exotic publicului improvizat.

– Reușită petrecere, nu? întrebă Lorenzo, apărând brusc lângă ea. Pot să-ți ofer ceva de băut?

Ea ridică paharul de vin.

– Mulțumesc, dar nici nu l-am început pe acesta.
 – Atunci îți sugerez să găsim un colț liniștit, unde să poți să-ți îndrepti întreaga atenție asupra lui. Și asupra mea, firește. Știu despre tine că ești studentă și vii din America, dar nimic mai mult. Nu știu nici măcar cum l-ai cunoscut pe fratele meu.

Zâmbetul lui era ispititor, dar Ursula n-avea de gând să stea cu el într-un loc retras, cu atât mai puțin să vorbească despre Enrico.

– Aș vrea s-o găsesc pe gazda noastră, se eschivă ea.
 Înainte ca Lorenzo să poată protesta, Ursula ieși pe terasă. Numeroase lămpi micuțe luminau terasa, creând un cadru intim pentru invitații care dansau. Se îndreptă spre balustradă, gândindu-se că și-ar fi dorit să-l zărească pe Enrico printre invitați. Alungă repede acest gând și se uită la orașul care se desfășura în zare.

– Frumos, nu-i așa? spuse doamna Armado. Mă bucur că am putut să schimb vechea casă, de la fereastra căreia vedeam Piccadilly Circus, cu splendoarea asta.

– Într-adevăr, e minunat. Mai ales de pe terasă. Îmi plac lămpile acestea. Crezi că le-am putea folosi la balul mascat?

– Am auzit ceva de un bal mascat? Unde și când?

Din nou, Lorenzo era lângă ea.

– Este balul tradițional al Facultății de Arte Plastice, explică zâmbind doamna Armado. Ursula și cu mine ne ocupăm de decorații.

– Poate aș putea să vă ajut. Când am fost în Japonia, am studiat arta origami. E uimitor cum o simplă bucată de hârtie poate deveni o floare sau o pasăre!

– Serios?

Trebuia să recunoască faptul că era original.

– Fascinant! exclamă doamna Armado.
– Singurul lucru pe care nu l-am învățat în călătoriile mele este cum să dansez cu două frumoase doamne în același timp.

O privi pe Ursula.

– Dacă gazda noastră îmi face onoarea de a accepta invitația mea, promit să mă întorc pentru următorul dans.

Decisă să scape de atenția lui, Ursula intră în casă și se îndreptă spre profesorul Armado care juca table cu Dino.

– Îți datorez un milion de lire, spuse profesorul, prefăcându-se disperat din pricina înfrângerii suferite. Ursula, știi să joci?

– Jocul ăsta este singurul hobby al tatălui meu.

Zâmbi, amintindu-și prin câte șantiere arheologice jucase cu tatăl ei, improvizând piesele din tot felul de pietre.

– Bine!

Profesorul se ridică de la masă.

– În cazul acesta, poți să joci cu învingătorul.

– Chiar te rog, o invită Dino. Dar te avertizez că sunt un bătrân care ia jocul ăsta în serios.

Dar Ursula era hotărâtă să facă același lucru. Jucară în tăcere, iar la final Dino exclamă:

– Cedează! Mă declar învins! Dacă pictezi la fel de bine precum joci table, îți prevăd un mare viitor.

Ursula râse, ușor stânjenită.

– Nu cred că poți să judeci stilul și talentul meu de a picta după felul cum joc table.

– Atunci, vino într-o zi la studio și arată-mi lucrările tale.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea.

– Ați terminat jocul? se auzi o voce deja cunoscută.

– Lorenzo! Hai, stai în locul meu, îl invită Dino, ridicându-se. Dar te avertizez – e un jucător formidabil.

– Nu mă miră, spuse Lorenzo. Dar nici eu nu sunt începător!

Zămbi larg și, pentru prima dată, Ursula văzu că un dinte din față era spart. Cât de tânăr părea în comparație cu Enrico!

– Deci, accepți provocarea mea?

Ursula ezită câteva clipe.

– Bine.

– Perfect! Cel care pierde îl invită la cină pe cel care câștigă.

Întinse mâna către ea, dar Ursula se feri.

– Credeam că te interesează jocul...

– Bineînțeles!

Cei doi jucară precaut, cu multă atenție, și Ursula câștigă prima partidă. Înfrângerea îl ambiționează pe Lorenzo, care câștigă următoarea partidă foarte repede.

– Bravo! îl felicită ea, aranjând piesele pentru partida decisivă.

El se mișcă din nou foarte repede și luă avans. Ursula luă zarurile în mână și șopti ceva deasupra lor, după care dădu șase-șase de trei ori și câștigă.

– *Bravissima!* strigă Lorenzo entuziasmat și ridică paharul. Pentru campioana noastră! Spune-mi, ce le-ai șoptit?

– Le-am spus că este târziu și trebuie să mă duc acasă, replică ea, ridicându-se de pe scaun.

– Permite-mi să te conduc cu mașina.

– Locuiesc foarte aproape și-mi place să merg pe jos.

– Atunci, dă-mi voie să te însoțesc.

– Mai bine nu, spuse ea scurt.

Văzu expresia lui și se îmbună. Una era să fie rezervată, și cu totul altceva însemna să fie nepoliticoasă. Și de ce să-l pedepsească pe Lorenzo pentru greșelile fratelui său?

– Dacă nu te deranjează să pleci de la petrecere...

Era trecut de miezul nopții și străzile erau pustii.

– Vrei să-ți dau haina mea? Noaptele de primăvară sunt destul de înșelătoare.

– Dar nu la fel de rele ca cele din Londra, îmi imaginez.

– Ai dreptate! În Londra mereu plouă sau e ceață și e greu să te plimbi ca aici.

O luă de braț când traversară strada, dar o eliberă când ajunseră pe trotuarul opus.

– Ce bine e să fiu din nou la Roma!

– Cât ai de gând să stai?

– M-am obișnuit să nu dau atenție calendarului, spuse el. Strică tot farmecul unei vacanțe. Oricum, colegii mei se pot descurca fără mine, în cazul în care doresc să-mi prelungesc concediul.

– Asta este strada mea, anunță Ursula când ajunseră pe Via Bacino.

– Presupun că faci multe schițe aici. Ești norocoasă să locuiești în partea asta a orașului, spuse el, cu un ușor regret în voce.

– Tu unde locuiești când vii la Roma? Cu fratele tău?

– Cu Enrico? Nu, nu! Stau la hotelul Excelsior.

– Am ajuns. Aici locuiesc.

Ursula se opri în fața unor uși mari, verzi, care se încuiiau în timpul nopții.

– Mulțumesc pentru că m-ai condus.

– Plăcerea a fost a mea, răspunse el, înclinându-se ceremonios și ridicându-i mâna aproape de buze.

Când urcă scările către apartamentul ei, Ursula se gândi că acela fusese singurul gest care amintea de fratele lui.

Ce zi ciudată!

Abia acum, când era singură, putea să recunoască faptul că apariția celui de-al doilea frate fusese un adevărat șoc. Oare ce ar fi spus Paola despre o asemenea întâmplare? Își propuse să-i scrie în ziua următoare despre cei doi frați gemeni, care erau atât de diferiți.

Paola n-o să creadă niciodată că erau doi domni Botticelli! Își spuse Ursula în gând. Dar ea credea?

Un zgomot de afară o făcu să se uite pe fereastră. Se trase rapid înapoi, uimită să vadă un Mercedes negru parcat la colțul străzii. Îi amintea de Enrico... Clătină din cap, convinsă că i se părise.

Capitolul 6

A doua zi, Ursula se trezi în sunetul plăcut făcut de clopotele bisericii. În curte, vecinii ei se pregăteau de obișnuitul picnic de duminică. Oare Enrico și Lorenzo își petreceau duminicile alături de ceilalți membri ai clanului Benvoglio?

Era ușor să și-l închipuie pe Lorenzo pregătind un coș de picnic, dar Enrico nu era potrivit pentru așa ceva. Amintirea lui alături de strălucitoarea Stephania îi reveni în minte. Se șterse puternic la ochi, ca și când ar fi vrut să alunge acea imagine, și se certă pentru că-i lăsa pe cei doi frați Benvoglio să diminueze importanța expoziției pe care o văzuse cu o seară în urmă.

Lucrările lui Dino, dovezi elocvente ale sărăciei, și portretele iscusite ale lui Sergio erau o adevărată revelație pentru un tânăr artist ca ea. Cei doi bărbați își găsiseră calea în labirintul întortocheat al lumii artistice.

Sări din pat și deschise larg fereastra, hotărâtă să iasă din casă și să lucreze.

O oră mai târziu, ajunse la Piazza di Spagna, plină deja de persoane ieșite la plimbare, locuitori ai Romei și turiști deopotrivă. Trecu de micul muzeu *Keats și Shelley* și ajunse la Treptele Spaniole, un loc foarte colorat. Modele îmbrăcate foarte ciudat stăteau pe trepte, așteptând să fie alese de pictori pentru a le poza. Puțin mai departe, vânzători ambulanți își expuneau marfa. Ursula admira un covor marocan lucrat manual, când observă un băiat desculț, foarte frumos.

– Așteaptă! strigă după el.

Băiatul se întoarce și o privi cu ochi mari, după care se răsuci și o luă la fugă.

– Îl prind eu pe țigănușul acela! o asigură vânzătorul.

– Nu, nu!

Ursula încercă să-l oprească, dar el alergă după băiat și i-l aduse înapoi.

– Ce v-a furat?

– Nimic.

Ursula îl eliberă pe băiat din mâinile lui.

– Voiam doar să-l rog să-mi pozeze. Sunt pictoriță.

Bărbatul se întoarce la covoarele sale, murmurând câteva înjurături în limba arabă.

– N-am făcut nimic, spuse băiatul repede. *Niente, niente!*

– Sigur că nu. Voiam doar să vorbesc cu tine, să te rog să mă lași să te desenez. Uite!

Scoase o bancnotă de o mie de lire din geantă.

– Dacă pozezi pentru mine, îți dau banii ăștia.

Ochii lui mari, de culoarea măslinelor, se fixară asupra ei.

– Vino cu mine.

Îl luă de mână și-l conduse spre scări. Se așează, apoi îl invită și pe el să facă același lucru.

– Nu vrei să stai și tu?

Copilul se ghemui lângă ea, privind cu interes mișcărilor sigure ale Ursulei pe foaia albă de hârtie.

– Numele meu este Tomaso, spuse el, brusc.

– Iar eu sunt Ursula, zâmbi ea. Ai o față foarte frumoasă, Tomaso. Aș vrea să-ți fac portretul într-o zi.

– Și dacă mă pictezi, îmi mai dai o mie de lire?

– Da. Dar trebuie să-i ceri voie mamei tale.

– Eu n-am mamă. Locuiesc cu mătușa mea.

– Câți ani ai, Tomaso?

– Opt. Adică... în curând o să împlinesc opt ani.

– Ești un model foarte bun!

– Model?!

– Cineva care stă cuminte și pozează pentru un artist.

– Da, sunt model! zise el cu mândrie.

– Vii des pe aici?

– În fiecare zi sunt aici. Vând bijuterii cu Giorgio. Îi vezi? E cel cu tricou roșu.

Tomaso arătă spre un vânzător care stătea la capătul scărilor.

– Cred că ar trebui să mă duc înapoi.

– Bine. Ia banii, i-ai câștigat. Poate o să mai pozezi pentru mine.

– O, da, *signorina*.

Băiatul îndesă banii în buzunarul din spate al pantalonilor săi tociți.

– *Arrivederci, signorina*.

– *Arrivederci*, Tomaso.

Ursula îl privi urcând în fugă scările. Apoi se uită la schița făcută. Nu era rău, pentru început. Dar oare o să fie în stare vreodată să surprindă tristețea din ochii lui, frica pe care o citise în ei când îl luase de mână?

Simți că cineva o bate pe umăr. Crezând că era Tomaso, se întoarse zâmbind, dar întâlni chipul atrăgător, dar grav al lui Enrico.

– Eram pe scări și te-am văzut, explică el. Mă gândeam că poate vrei să mâncăm o înghețată împreună. Putem să mergem în parc sau într-o cafenea, unde e mai răcoare.

Comportamentul lui prietenos, dar nesigur, o luă prin surprindere pe Ursula. Cât de ușor i-ar fi să se îndrăgostească din nou de el...

Închise caietul și se ridică.

– Îmi pare rău, tocmai plecam acasă.

– Ursula!

Enrico o prinse de umeri și o sili să-l privească în ochi.

– Știu că încă ești supărată pe mine. Am greșit de la bun început...

– Ce vrei să spui?

Oare comportamentul lui era diferit, în funcție de femeile cu care se întâlnea? Își calcula mișcările, ca un general care plănuia atacul pe timp de război?

Se smuci, eliberându-se din strânsoarea lui.

– N-am ales cele mai potrivite cuvinte, spuse el. Încerc să-mi cer scuze. Sper să uităm tot ce s-a întâmplat și să fim din nou prieteni.

– Dacă am fi fost vreodată prieteni, mi-ai fi spus de Stephania Pettini. Ca să numai vorbesc de fratele tău geamăn!

Vocea și expresia chipului lui se schimbară brusc.

– Lorenzo? se miră el, ridicând o sprânceană. Ce legătură are el? Nu ți-am vorbit de el pentru că stă foarte puțin în Roma. Până ieri dimineață, eram sigur că este încă în Sicilia.

– În Sicilia?!

– Da, acolo unde este proprietatea familiei noastre.

Privirea ei intensă îl făcu să se uite în pământ.

– E un loc potrivit ca să te relaxezi...

– Chiar trebuie să plec, spuse Ursula.

Fără să aștepte răspunsul lui, se ridică și coborî în fugă ultimele trepte.

Enrico evitase complet referirea ei la bogata moștenitoare, iar despre fratele său... Preferase să lase impresia că Lorenzo nu făcea altceva decât să piardă vremea în Sicilia. Credea că nu va afla de slujba lui de la Sotheby? Oare îi era rușine cu faptul că avea un frate care muncea, ca un om de rând?

Ursula își aminti scenele din noaptea trecută, legate de Enrico: șovăiala lui când Lorenzo îi ceruse să facă prezentările, privirea insistentă cu care-l urmărea pe fratele lui când se afla în preajma ei, cuvintele grele pe care și le aruncaseră la ieșirea din galerie. Până la urmă, dacă Mercedesul negru de la colțul străzii chiar fusese al lui Enrico?

Dintr-o dată, soarele dispăru sub o perdea groasă de nori. Toți oamenii de pe străzi se adăposteau în cafenele sau cabine de telefon, dar Ursula continuă să meargă spre casă.

Când ajunse pe Via Bacino, ploaia caldă se transformă în furtună, iar ea era udă până la piele. Nu-i păsa de haine, ci de schița pe care i-o făcuse mai devreme lui Tomaso.

Intră în apartament și scoase schița, dar descoperi cu părere de rău că fusese distrusă. I-ar fi plăcut să i-o arate lui Dino, dar poate că era mai bine să aștepte și să-i prezinte un desen mai elaborat.

După ce își scoase hainele ude, Ursula se înfășură într-un halat gros, își făcu o cană de ceai și se ghemui pe canapea.

Zgomotul ploii în fereastră îi trezi amintirile copilăriei, când stătea lângă bunica ei cu o cană de ciocolată fierbinte în mână...

Sunetul insistent al soneriei o trezi.

– *Signorina!* auzi ea vocea portăresei.

Ploaia se opri.

– *Signorina*, sunteți acolo?

– Da, da. Vin!

Ursula deschise ușa.

– Am adormit mai devreme și...

Se opri brusc când văzu mulțimea de flori care o înconjurau pe Maria – margarete, maci, liliac, trandafiri.

– Sunt de la conte!

Extrem de încântată, Maria trecu pe lângă Ursula, care rămăsese împietrită în tocul ușii, și duse două coșuri mari în apartament.

– A venit chiar el, cu o mașină de la florărie, îi povesti femeia. Îți dai seama? Trebuie să fie foarte îndrăgostit! Amândoi sunteți îndrăgostiți, nu?

Se duse înapoi în hol și se întoarse cu câteva buchete de violete și trandafiri sălbatici, galbeni.

– Iar contele a insistat să-mi dea o mie de lire. Îți dai seama? Atâția bani pentru un lucru care oricum îmi făcea plăcere: să-ți aduc florile!

Îi dădu florile Ursulei.

– Sunt atât de fericită pentru tine! Ai fost singură prea mult timp... acum e altceva, nu? Când nu e cu tine, îți dăruiește flori care să-ți țină companie.

– Ia și tu câteva flori, Maria. Te rog! spuse Ursula, dându-i câțiva trandafiri.

După plecarea femeii, Ursula se așează pe podea, admirând parfumul și culorile florilor. Ce gest minunat și neașteptat din partea lui Enrico!

Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile.

– Ursula, ai primit micul meu omagiu?

Vocea de la celălalt capăt al firului nu era a lui Enrico.

– Spune-mi, îți plac?

– Lorenzo!

Încercă să-și ascundă dezamăgirea.

– Da, sunt foarte frumoase. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Știu eu! Hai să luăm cina împreună.

– Nu, îmi pare rău.

Privirea ei se opri pe schița lui Tomaso, acum distrusă.

– Am de lucru. Dar îți mulțumesc mult. N-am văzut niciodată atâtea flori minunate.

Ursula închise telefonul și zâmbi amar privind coșurile din jurul ei. Desigur, Maria nu avea de unde să știe că sunt doi conți, dar ea știa foarte bine acest lucru. De ce presupusese atât de repede că fuseseră trimise de Enrico? De ce? Enrico i-ar fi trimis cea mai sofisticată orhidee, cumpărată de la cea mai elegantă și scumpă florărie din Roma.

Acest dar spontan, plin de căldură, nu putea să vină decât de la fratele lui geamăn. Era atât de impulsiv și de sensibil!

Și totuși, primul ei gând se îndreptase către Enrico. Poate că lucrurile ar fi fost diferite dacă l-ar fi cunoscut mai întâi pe Lorenzo, dacă el ar fi adevăratul bărbat Botticelli.

Ursula se ridică de pe podea. Refuza să se lase pradă acestor gânduri!

Se duse la masă și începu să refacă schița distrusă de ploaie, încercând să redea toate trăsăturile, umbrele și sclipirile din ochii băiețelului.

Deși Roma era o capitală internațională, de multe ori putea fi considerată un sat – toată lumea se întâlnea cu prietenii pe străzi.

Ursula înțelese rapid că nu era de-ajuns să-și dorească să nu-i mai întâlnească pe cei doi frați Benvoglio. De câte ori trecea prin Piazza di Spagna, se uita îngrijorată în jurul ei, așteptându-se ca Enrico să apară în preajma ei. Cât despre Lorenzo, acesta continua s-o curteze insistent, telefonându-i foarte des s-o invite în diferite locuri – la o cursă de cai, la un picnic, la o plimbare pe lacul Bracciano. Când ea pretexta că are de lucru sau are o altă întâlnire, Lorenzo o ținea la telefon, sporovăind minute în șir.

Într-o după-amiază, Lorenzo o invită la inaugurarea unei noi discoteci, numită *Orange*. Ca s-o convingă să accepte, îi spuse că-i trimite trei crenguțe de portocal.

– Nu se poate! protestă ea.

Lorenzo începu să râdă.

– Dar le-am cules chiar eu! Le-am adus cu mine din Sicilia. Ea încercă să descopere adevărul, fără să-i spună că aflase de la Enrico că fusese în Sicilia.

– În Sicilia? Dar am crezut că vii de la Londra!

– Da. Dar întotdeauna îmi încep concediul în însorita Sicilie. E ceva ciudat în asta?

– Nu, deloc, răspunse ea iute. Numai că nu mi-ai spus nimic despre asta, până acum.

Lorenzo râse din nou.

– Dacă aș fi știut că te interesează, ți-aș fi spus mai de mult. Sunt gata să-ți povestesc mai multe despre Sicilia. Măine, la cină, e bine?

– Mă tem că nu pot.

– Miercuri? Joi? *Venerdì?* *Sabato?*

Ursula oftă, pe jumătate amuzată, pe jumătate deranjată de insistența lui.

– Lorenzo, am o săptămână foarte grea. Trebuie să lucrez la proiectul de semestru și să mă ocup și de balul mascat, care are loc la acest sfârșit de săptămână. Asta înseamnă că n-o să mă gândesc decât la flori de hârtie!

– Și altceva? Ți-ai ales costumul?

– Acesta trebuie să rămână cel mai bine păzit secret al Romei!

– Îmi plac provocările.

Izbucnind în râs, Lorenzo închise telefonul.

În următoarele zile, Ursula își împărți timpul între cursuri, seminarii și comitete de organizare, dar reuși să ajungă și la galerie, în cursul diminetilor. Dar, în loc să găsească liniștea sufletească, Portretul unui bărbat îi sporea confuzia legată de cei doi frați Benvoglio. Pensula părea că este condusă de subconștientul ei – într-o zi, zugrăvi expresia ironică a lui Enrico; în altă zi, pictă o aluniță de pe obrazul stâng al lui Enrico.

Timpu, se consolă ea, va rezolva toate problemele. Și o scurtă perioadă de timp chiar crezu asta.

– Mai trebuie o lampă aici! Una portocalie!

Îmbrăcată în blugi și tricou, doamna Armado se confunda cu ceilalți studenți.

– Ce părere ai?

Ursula se uită de jur împrejur prin încăperea unde urma să se țină balul, cel mai mare atelier din facultate. Ghirlande de hârtie erau împrăștiate prin toată încăperea și cădeau din tavan ca niște candelabre colorate. Într-o latură fusese amenajată o scenă pentru orchestră, iar în partea opusă erau mesele pentru mâncare și băuturi.

– Totul este perfect! Facultatea este gata pentru bal!

– Dar noi nu suntem, spuse doamna Armado. Știi cât e ceasul? Avem la dispoziție mai puțin de o oră ca să ne costumăm. Mie îmi ia mai mult numai ca să-mi pun peruca împărătesei Josefina. Ai fost isteță când ai hotărât să-ți iei costumul cu tine.

– N-am fost, răs ea. Dacă aș fi fost, n-ar fi trebuit să mă ofer să iau locul Paolei în comitetul care se ocupă de catering.

Doamna Armado o salută și plecă grăbită, lovindu-se la ușă de un șir lung de chelneri care intrau în sală cu brațele pline.

– *Signorina*, unde punem băuturile?

– *Mamma mia*, am uitat gheața!

– *Signorina*, am adus *pomodori al risotto*!

Abia după ce sosiră și muzicienii, Ursula se strecură în sala de curs a profesorului Armado ca să se schimbe dintr-o tânăra muncitoare într-o doamnă din epoca Renașterii. Petrecuse multe ore, alături de Paola, ca să-și pregătească rochia lungă, de catifea purpurie, cu corsaj și mâneci lungi. Se pieptănă repede și-și puse o bentiță aurie în păr. Din cadrul ușii, văzu cum intră în sală, doamne elegante, cavaleri medievali, Napoleon și doamna sa, Josefina, un Pierrot vesel. Inima începu să-i bată mai tare când văzu, în partea opusă a sălii, un bărbat din epoca renescentistă. Și nu unul oarecare, ci chiar acela pictat de Botticelli. Purta o tunică de catifea, albastră, cu

o broderie foarte sofisticată. Pantalonii negri, mulați îi scoteau în evidență picioarele lungi, iar la brâu avea un pumnal. Părea coborât din tabloul de la galeria Borghese.

Foarte serios, tânărul se apropie de ea.

– Îmi acordați acest dans? întrebă el, zâmbind.

Ursula clipi des. În fața ei stătea Lorenzo.

– O doamnă a renașterii nu trebuie să stea singură, fără un bărbat din aceeași perioadă. Sunt atâtea pericole! Uite, acolo e Dracula, Machiavelli e la câțiva pași de noi, alături de Cesare Borgia.

Ursula izbucni în râs.

– M-ai convins.

Îl urmă pe Lorenzo pe ringul de dans. Era amuzant, încântător și nu-i mai putea rezista.

Și de ce ar fi făcut acest lucru? Trebuie să refuze să iasă cu el din pricina fratelui său geamăn? După terminarea balului, va avea mai mult timp liber.

Cu toate acestea, când Lorenzo o luă în brațe, Ursula avu o urmă de regret că cel cu care dansa nu era Enrico...

Capitolul 7

Ursula stătea în fața ușii lui Dino Sabito, cu mapa în mână și inima plină de îndoieli. Dacă el nu fusese serios atunci când o invitasă să-i arate lucrările? Își adună curajul și apăsă butonul soneriei, dar nu se auzi nimic. Bătu cu putere la ușă.

Adusese lucrări standard – nuduri, câteva peisaje și naturi moarte, câteva picturi în acuarelă. Ezitase mult în privința „Portretului unui tânăr” și, în cele din urmă, decisă să nu-l arate, considerându-l neterminat.

Motivul pentru care îi ceruse lui Dino această întâlnire era schița lui Tomaso. O refăcuse și, pornind de la ea, realizase o serie care putea sta la baza unei picturi în ulei. Peste câteva clipe, avea să afle dacă părerea ei era corectă.

– Ursula, ce punctuală ești!

Dino, în haine de lucru și o dungă verde în păr, îi deschise larg ușa.

– Te rog, intră. Scuză deranjul! Se pare că nu pot să lucrez dacă totul este așezat în ordine în jurul meu.

O conduse prin holul îngust într-un atelier bine luminat de ferestre mari, amplasate în acoperiș. Pe trei șevalete, ascunse sub pânze albe, erau trei tablouri la care lucra Dino. Alte pânze erau sprijinite de perete, iar pe podea erau nenumărate schițe.

– Aveam două scaune pliante pe undeva, spuse Dino, căutând pe sub o masă ticsită cu vopsele, pensule, caiete și ziare de limbă spaniolă. Poate ar fi mai bine să mergem în bucătărie. Acolo sigur sunt scaune. Și cafea!

Ursula dădu mecanic din cap, prea emoționată ca să susțină o conversație.

Bucătăria, însă, părea un atelier în miniatură. Două pisici dormeau printre tuburi goale de vopsea, în apropierea unei ferestre. În chiuvetă erau pahare cu pensule, iar pe masă zăceau albume și reviste de artă.

– N-ai de ce să fi emoționată, îi spuse el, făcându-i semn să ia loc pe un scaun. Suntem doar doi artiști care schimbăm idei și impresii despre lucrările lor. Vrei să fii atât de drăguță și să faci cafea, cât mă uit eu la lucrările tale?

Ursula sări atât de repede de pe scaun, încât una din pisici deschise ochii și pufni, nemulțumită că fusese deranjată.

Timpul părea că se scurge foarte încet.

Dino studia cu atenție lucrările ei, acordând o atenție deosebită schiței lui Tomaso. Lângă el, cafeaua stătea neatinsă și se răcise.

– Ei bine? întrebă ea la un moment dat, neputând să mai suporte tăcerea.

Dino îi zâmbi și dădu aprobator din cap. Luă o înghițitură de cafea și se mai uită o dată la chipul țigănușului, înainte să vorbească:

– Este clar că ai talent, Ursula. Ce alegi să faci cu el, însă... asta e altă poveste!

O privi cercetător, dar cu afecțiune.

– Viața unui artist nu e ușoară. E ca o... obsesie. Muncești mult pentru ca, în final, să-ți dai seama că n-ai muncit suficient.

– Încep să înțeleg asta.

– Hai să trecem la detalii. Cred că ai tendința să fii prea controlată, prea mult sub influența a ceea ce ai învățat la școală. E normal! Cu timpul, o să înveți să te relaxezi și să ai încredere în tine. Din desenul băiatului, am văzut că poți să faci asta. E foarte interesant ce ai făcut acolo! Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să fac un portret al acelui copil.

– Asta vreau să fac! exclamă ea, încântată, lăsând deoparte reținerile. Dar nu sunt sigură că voi putea suprinde pe pânză tot ce văd pe chipul lui Tomaso.

– Dacă ai fi sigură, n-ai fi artist. Dacă tu crezi că te vei simți mai bine, poți să vii să pictezi aici. E destul loc în atelier. Uneori, ai nevoie să fii alături de un coleg.

Ursula prețui ultimele cuvinte mai mult decât întreaga discuție cu Dino. Se îndreptă spre Piazza di Spagna în căutarea lui Tomaso repetând în minte: un coleg! Spera să fie încurajată de Dino Sabito, dar nu îndrăznise să spere că avea un asemenea noroc.

Și va putea să împărtășească această bucurie cu tatăl ei! Nu prin scris, ci prin viu grai. În cursul dimineții, Ursula primise o telegramă prin care tatăl ei își anunța, în mod surprinzător, sosirea.

Ajunse la Treptele Spaniole la ora două, când majoritatea vânzătorilor își expuneau marfa, dar nici băiatul și nici bijutierul nu erau de găsit. Probabil că s-au dus acasă la prânz,

își spuse ea. Se gândi să facă același lucru, dar preferă să meargă la Babington, ca să sărbătorească veștile bune primite în acea zi.

Babington, un local în stil englezesc în care se servea ceai, era un loc bine cunoscut în Piazza di Spagna. Loc de întâlnire favorit pentru artiști începând cu secolul nouăsprezece, în renumitul local veneau acum vedete de cinema, poeți, doamne în vârstă, dar bogate, însoțite de tineri care voiau să intre în înalta societate.

Când vru să intre, Ursula se lovi de o doamnă care dorea să iasă. Făcu un pas înapoi și se împiedică, scăpând mapa, din care se împrăștiară toate desenele ei.

– Draga mea, îmi pare atât de rău! Ai pățit ceva? Întrebă femeia, într-o engleză atât de rafinată, încât nu putea să aparțină decât unui italian.

– Nu, spuse ea, privindu-și îngrijorată lucrările.

– Enrico, nu sta acolo! Ajut-o pe biata fată să-și strângă desenele!

Ursula îngheță când auzi numele și-și ridică încet privirea. În fața ei stăteau Enrico și frumoasa contesă Benvoglio, pe care o văzuse în portreul făcut de Sergio.

– Permiteți-mi, domnișoară.

Fără nici o urmă de zâmbet pe chip, Enrico adună hârtiile și i le înmână.

– Sper că nu sunteți rănită.

Pentru că nu îndrăznea să rostească nici un cuvânt, Ursula clătină din cap și, cu mapa la piept, intră grăbită în local.

Domnișoară! Ce tupeu, să pretindă că n-o cunoaște! Cu siguranță nu dorise s-o prezinte mamei lui. Evident, o străină

îmbrăcată într-o simplă fustă de blugi, cu o mapă de lucru în brațe nu merită să fie prezentată unei contese... Nu merita să facă parte din înalta societate!

Chiar dacă încerca să se amuze de această întâmplare, Ursula își simțea obrazii în flăcări.

După ce se așeză la masă, Ursula se întrebă dacă Enrico se purta astfel pentru că aflase că ieșise în oraș cu Lorenzo. După balul mascat, ieșiseră împreună de câteva ori. Deși voia să păstreze o relație amicală, era greu să reziste farmecului și spontaneității sale. Spre deosebire de Enrico, comportamentul lui Lorenzo era galant și respectuos. Îi povestise despre călătoriile în Africa și la Polul Nord, așa încât Ursula îi admira spiritul de aventură. Cu toate acestea, reușea să facă față unei ocupații foarte serioase la Muzeul Sotheby unde, cum spunea el, putea să trăiască cea mai mare aventură a vieții sale – arta.

Ursula bău încet ceaiul, zâmbind când își aminti că în acea seară avea întâlnire cu Lorenzo. Ca un copil, păstrase secretul asupra locului în care urmau să meargă și spusese numai că „va fi o surpriză” pentru care trebuie să se îmbrace foarte elegant.

Și ea avea o surpriză pentru el. Scoase din buzunar telegrama trimisă de tatăl ei: *Mă îndrept spre Londra. Oprește la Roma. Telefon la sosire. Cu dragoste, tata.*

În acea seară, în mașina lui Lorenzo, Ursula se simțea ca o regină. Purta o tiară de smaralde și o rochie verde de mătase, care-i scotea în evidență silueta zveltă.

Pe drum, îi povesti despre vizita la Dino și despre apropiata sosire a tatălui său. Lorenzo o felicită pentru faptul că-i fusese apreciat talentul, dar părea mult mai interesat de venirea profesorului Stewart.

– Călătoria la Londra are legătură cu o nouă descoperire arheologică?

– Cred că da, dar nu-ți mai spun nimic până nu-mi precizezi unde mă duci.

– Nu-ți spun decât că trebuie să ieșim din Roma. Și încă un indiciu – o să faci un lucru la care te pricepi foarte bine.

– Să pictez? Întrebă ea, uimită.

– O să vezi, râse Lorenzo. Sunt foarte nerăbător să-l cunosc pe tatăl tău. O să am ocazia, nu?

– Da, răspunse ea.

Oare tatăl ei va fi deranjat de acest lucru, având în vedere că vizita lui era foarte scurtă? Trebuia să admită că și ea ar fi vrut să stea numai cu tatăl ei. Totuși, o soluție era să-și petreacă după-amiaza împreună cu tatăl ei, iar Lorenzo să-i însoțească la cină.

– De cât timp e tatăl tău în Egipt? Predă la universitatea din Cairo sau lucrează la șantierul arheologic?

Ursula, plăcut impresionată de interesul lui față de munca profesorului, îi povesti foarte multe despre munca de arheolog. Lorenzo o opri de câteva ori, ca să ceară amănunte.

– Nu vreau să creadă că sunt un ignorant.

– Tata n-ar crede niciodată așa ceva! Cum ar putea, având în vedere slujba ta de la Sotheby? Apropo, unul din cei mai buni prieteni ai tatălui meu lucrează acolo. Domnul Hamilton, îl cunoști?

- Cu ce se ocupă?
- Cu manuscrise vechi, costume... Lucruri de genul acesta.
- E un departament complet diferit, spuse Lorenzo.

Aproape am ajuns!

Ursula se uită pe geam și văzu că intrau pe un drum îngust care i se părea familiar.

- Cred că am mai fost aici. Da, cunosc casa asta!

Își aminti de seara când Enrico oprise la acea casă, în drum către Circeo. Vechea clădire arăta acum complet diferit – lumini strălucitoare se vedeau de la fiecare fereastră, iar înăuntru se auzea muzică.

- Ai mai fost aici? Când? Cu cine?

- Enrico a oprit aici în drum spre Circeo...

Ursula roși, dar îl privi în ochi pe Lorenzo. După expresia lui, înțelese că el știa acest lucru, chiar dacă ea nu-i povestise niciodată despre acel sfârșit de săptămână.

- Și de ce a oprit aici?

– A spus că are niște afaceri de rezolvat. N-am intrat cu el, l-am așteptat în mașină. M-am plimbat prin grădină și m-am întâlnit cu o femeie nebună care mi-a spus că Enrico are probleme cu jocurile de noroc.

Lorenzo oftă.

- Nu era nebună, Ursula.

Ea se încruntă.

- Vrei să spui că e adevărat? Enrico e un jucător înrăit?

– Nu e nimic rău în a juca. De fapt, și noi am venit în seara asta aici pentru același lucru. Numai că el exagerează...

Ursula nu știa ce să spună. Oricâte defecte ar fi avut Enrico, îi venea greu să creadă că era obsedat de jocurile de noroc.

– Cred că e foarte greu pentru părinții tăi.

– Da. Numai că noi am venit aici ca să ne simțim bine, nu ca să discutăm despre Enrico.

O ajută să iasă din mașină și-i zâmbi.

– În seara asta, o să-mi porți noroc.

– Știi că n-am mai fost niciodată într-un cazinou?

Lorenzo râse.

– Și eu sunt cel care te corupe? M-aș fi așteptat să fie fratele meu... O ironie a sorții!

Un bărbat înalt, musculos, pe care costumul era gata să pleznească, le deschise ușa. Cu o cicatrice pe obraz, părea un gangster din filmele de duzină și nu se potrivea deloc cu decorul elegant al casei.

– Numele?

– Conte Lorenzo Benvoglio și domnișoara Stewart, răspunse Lorenzo.

– Așteptați!

– Nu fi atât de surprinsă, îi șopti Ursulei. Habar n-ai câți bani circulă prin locul ăsta în fiecare seară! Cineva trebuie să fie destul de puternic ca să-i țină la distanță pe nepoftiți.

Bărbatul se întoarse, însoțit de un bărbat distins, cu părul alb.

– Domnule Rosa! spuse Lorenzo. Ce mult mă bucur să vă văd! Permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Stewart.

Domnul Rosa se înclină scurt, apoi se adresă lui Lorenzo:

– Trebuie să vă spun că fratele dumneavoastră a fost aici și...

– Știu, știu, îl întrerupse Lorenzo.

Îl trase într-un colț, unde discuția deveni foarte aprinsă, deși era purtată în șoaptă.

– Nu se poate! ridică vocea domnul Rosa.

Lorenzo continuă discuția, gesticulând larg.

– Îmi dați cuvântul dumneavoastră? Nu, mai bine să semnați.
Domnul Rosa se înclină din nou în direcția Ursulei și plecă.
– Fir-ar să fie! spuse Lorenzo, apropiindu-se de ea. Fratele meu a intrat într-o încurcătură serioasă de data asta.

– Doar nu se așteaptă ca tu să fii paznicul fratelui tău!

– Mai bine eu, decât părinții noștri, oftă el.

Lorenzo o conduse în salonul principal, unde bărbați eleganți erau adunați în jurul mai multor mese de joc.

– Te rog, hai să lăsăm subiectul acesta. Am venit aici ca să ne simțim bine, nu-i așa?

Ursula se uită în jur, la femeile strălucitoare, apoi își ridică privirea către tavanul pe care erau pictate femei goale, voluptuoase, cu țigarete lungi în mână. Cine ar fi crezut că arta decadentă de la sfârșitul secolului nouăsprezece ar putea decora o clădire renașcentistă?

– Așteaptă puțin, îi ceru Lorenzo. Mă duc să schimb niște bani.

Ursula rămase la barul din colțul salonului.

– Recunosc că nu mă așteptam să te văd din nou aici.

Uimită, Ursula se întoarse și văzu că remarca îi fusese adresată chiar ei, de femeia pe care o întâlnise în grădină la precedenta vizită.

Femeia o studie cu atenție.

– Smaraldele sunt veritabile? întrebă ea, arătând spre tiara tinerei.

Ea zâmbi, nevrând să mărturisească faptul că era cel mai de preț lucru rămas de la mama ei, pe care n-o cunoscuse.

– E un obiect fără valoare, doamnă.

– Dacă ai venit tot cu contele, ai grijă să nu rămâi fără el.

– Ar trebui să aveți mai multă grijă când spuneți așa ceva! replică Ursula, cu obraji în flăcări. Nici nu știți despre cine vorbiți!

- Eu știu foarte bine. Păcat că tu nu știi!
Cu un zâmbet amar pe buze, femeia se îndepărtă.
- O prietenă? Întrebă Lorenzo apropiindu-se, cu buzunarele doldora de jetoane.
- Nici pe departe! E femeia cu care m-am întâlnit data trecută. Crede că am venit tot cu bărbatul obsedat de jocuri de noroc.
- După cum știi, lumea ne deosebește foarte greu. Uite, masa asta e aranjată numai pentru tine.
- Dar nu știu cum se procedează să joc.
- Ba știi!
O conduse la o masă de table.
- Ți-aduci aminte?
- Atunci m-am distrat, nimic mai mult.
- Și când joci pe bani pe distrezi. Ba chiar mai mult! Ia câteva jetoane.
- Dar sunt banii tăi, protestă ea.
- Nu vorbi prostii!
Îi strecură câteva jetoane în geantă.
- Cât o să joci tu aici, eu mă duc în salonul celălalt, unde sunt jucătorii adevărați. Ai grijă, fiecare jeton valorează douzeci de mii de lire.
- Și mă lași singură? exclamă ea, dezamăgită.
- Numai puțin. N-ai voie să intri dincolo.
- Ursula privi câteva minute jucătorii de la mesele celelalte, apoi întreabă care era pariul minim.
- Douăzeci și cinci de mii de lire.
- Nu am schimbat, spuse ea, căutând jetoanele în geantă. Am numai jetoane de douăzeci de mii de lire.
- Vă schimb eu, se oferă crupierul, fără să-și ascundă nemulțumirea.

– Nu e nevoie. Pariez patruzeci de mii.

Curând, crupierul avea să-și dea seama că Ursula nu era atât de nepricepută pe câte crezuse el.

După patru partide câștigate, Ursula începu să se întrebe unde era Lorenzo.

– Sunteți foarte norocoasă în seara asta, îi spuse crupierul.

– Da, cred că sunt. Spune-mi, ce se joacă dincolo?

– Pocher. Cred că aveți suma necesară ca să jucați.

– Nu, râse ea. Mai bine mă opresc acum, cât sunt în avantaj.

– *Complimenti!* spuse Lorenzo, apărând brusc lângă ea. Știam că poți să câștigi!

– Ce bine că te-ai întors! Hai să bem ceva. Fac eu cinstel!

– Bine, dar mai întâi o să iau câteva jetoane să-mi termin jocul.

Lorenzo își umplu buzunarele cu tot câștigul ei.

– Ne vedem la bar.

Plecă fără să mai aștepte răspunsul ei. Ursula se îndreptă încet către bar, dezamăgită de purtarea lui. Sigur, erau banii lui, dar ar fi fost amuzant să joace împreună. Rămase cu ochii anțintiți asupra ușii pe care dispăruse Lorenzo, întrebându-se dacă diferența dintre el și fratele său era chiar atât de mare.

În cele din urmă, Lorenzo reapăru.

– Am sosit, draga mea. Ce zici, ne încercăm norocul la ruletă sau la blackjack?

– S-a făcut târziu. Iar tata sosește mâine dimineață.

– Da, sigur că da. Vino, te conduc acasă.

Pe drumul de întoarcere, Lorenzo fu deosebit de atent cu ea, ca și când ar fi vrut să compenseze faptul că, în timpul serii, stătuse foarte puțin cu ea. În fața casei, o luă în brațe și o sărută.

– *Buona notte, carissima.*

Ursula percepu sărutul ca pe unul obișnuit, poate chiar venit din obligație. Enrico, în schimb...

Dar alungă acest gând, spunându-și că-i era mai bine alături de Lorenzo.

A doua zi dimineată, profesorul Stewart îi telefonă fiicei sale.

– Bună, draga mea. Am sosit!

– Unde ești? La hotel?

– Nu, sunt la aeroport. Trebuie să-mi rezerv un loc la zborul de la miezul nopții către Londra, apoi iau un taxi și vin la tine.

– Grăbește-te! strigă ea, încântată.

Făcu rapid ordine în cameră și puse bustul tatălui ei pe un raft. Ieșise foarte bine și propusese ca, atunci când va avea bani, să-l toarne în bronz, pentru bunica Willa. Scoase o sticlă de vin pentru prânz și apoi se instalează la fereastră, ca să urmărească sosirea taxiului.

– Tată!

Alergă pe scări și sări drept în brațele tatălui ei.

– Mi-a fost atât de dor de tine!

Se cuibări la pieptul lui, simțindu-se din nou un copil.

– Și mie, draga mea. Parcă au trecut ani, nu luni.

Maria, nepotul ei și proprietăreasa patiseriei de peste drum veni să-l salute pe profesor.

– Vreau să mă uit la tine! îi ceru Ursula tatălui ei, când reuși să-l ducă sus, în apartament.

Era puțin mai obosit și slăbise puțin, dar arăta bine. Ochii lui, la fel de verzi și de limpezi ca ai ei, străluceau. Părul lui era mai lung decât de obicei, făcându-l să pară un profesor nonconformist.

– Arăți bine. Puțin cam slab, dar bine.

– Ursula, astfel de observații trebuie să le faci bunică ta, nu tu. Eu ar trebui să te inspectez pe tine, nu invers.

– Și ce crezi? Întrebă ea, învârtindu-se ca să poată fi văzută mai bine.

– Frumoasă ca întotdeauna. Poate chiar mai frumoasă!

– Iar tu, la fel de lingușitor! Stai jos, îl invită ea. Am pregătit ceva de mâncare. Tot nu știi de ce te duci la Londra. De fapt, nici nu contează, atâta vreme cât am avut ocazia să te văd.

– Chianti, mozzarella și roșii, zâmbi mulțumit profesorul. Un progres remarcabil față de cuș-cuș, crede-mă!

Ursula îi umplu paharul de vin, apoi se așează în fața lui.

– Să dau raportul? Am descoperit niște statuete. N-am mai văzut niciodată așa ceva și mă duc la Londra ca să cer părerea specialiștilor de acolo. Mulțumită? Dar tu ce mai faci?

Arată spre bustul de pe raft, ușor stânjenit.

– Seamănă destul de bine. Cum mai merge proiectul Botticelli?

– Foarte greu. Dar sunt pe cale să încep un nou portret.

Scoase din mapa de lucru schița care-l înfățișa pe Tomaso și-i povesti întâlnirea cu Dino.

– E minunat! spuse profesorul, mândru de ceea ce auzise. Da... Stilul tău se schimbă, devine mai matur. Iar schița asta... e foarte promițătoare. Vreau să văd și restul lucrărilor.

Cu ochi de profesionist, examinează fiecare lucrare cu atenție. Când ajunse la tabloul lui Botticelli, exclamă:

– Dumnezeu, Ursula! E remarcabil! E plin de viață, ca și cum ai fi avut un model care ți-a pozat!

– Cunosc pe cineva care seamănă incredibil cu originalul, spuse ea, cu gândul la Enrico.

– Nu cred!

Văzu expresia ei și nu mai continuă.

– Tată, te-ar deranja foarte tare dacă ar veni cu noi la cină un prieten de-al meu? E foarte nerăbdător să te cunoască.

– Cu multă plăcere, draga mea. Un coleg de facultate?

Ursula zâmbi.

– Nu, este contele Lorenzo Benvoglio. E aici în vacanță, pentru că lucrează în Londra, la muzeul Sotheby. Este șeful departamentului impresionist.

– Înțeleg. Și are vreo legătură cu tabloul lui Botticelli?

– Da și nu.

Era tentată să-i povestească tatălui său despre Enrico. Dar la ce bun, când el avea să-l cunoască pe Lorenzo?

În acea seară, Lorenzo îi invită pe Ursula și pe tatăl său la Guilio, un restaurant din apropierea Forumului Roman. Profesorul Stewart aprecie în egală măsură decorațiunile clădirii, ca și pasteles la cuptor.

– Delicios!

Ursula simțea că tatăl ei era rezervat în privința lui Lorenzo, dar acesta era felul lui.

– Ursula mi-a spus că lucrezi la muzeul Sotheby, spuse profesorul Stewart. Probabil că-l cunoști pe profesorul Hamilton. E un bun și vechi prieten.

Lorenzo ridică privirea din farfurie.

- Nu, îmi pare rău. Nu prea mă despart de impresioniștii mei.
 - Am văzut, în ultimul vostru catalog, că se vor expune câteva lucrări de Bonnard. O să vin și eu la muzeu, să le văd.
 - Toate lucrările s-au vândut la licitație.
 - Serios? întrebă profesorul, mirat. Am citit că nu se va vinde nimic până când nu se lămurește situația juridică. Dar poate mă înșel eu.
- Lorenzo făcu o pauză.
- Nu, nu, aveți dreptate. Ce prostie din partea mea! Cum am putut să uit? Cred că e din pricina vinului. Da, e o dispută între avocați și moștenitori. E o mare ușurare să fiu la Londra!
 - Pot să-mi imaginez, spuse foarte încet profesorul Stewart.

Capitolul 8

Ursula stătea singură în sala de curs, privind pe geam. Lorenzo o invitase la Circeo, ca să-i cunoască părinții.

– E timpul, îi spusese el.

Ursula își imagina că Enrico era cel care rostise acele cuvinte și simți că inima îi bate mai repede. Oare de ce Lorenzo n-o făcea să se simtă așa? Dar era un bărbat bun, cumsecade și de încredere, și asta trebuie să fie de-ajuns.

– Ursula, tu ești?

Profesorul Armado intră în sală și aprinse lumina.

– Am ajuns ceva mai devreme.

– Văd.

Își scoase haina și strânse umbrela.

– Dino mi-a spus că ți-ai amenajat un colț în atelierul lui. Foarte bine! E foarte impresionat de lucrările tale, să știi.

– Mulțumesc. E foarte amabil cu mine. Ca și dumneavoastră, domnule profesor.

În sală intrară și restul studenților.

– Pofțiți, luați loc. Astăzi vom vorbi despre Michelangelo. Cunoașteți *Creația lui Adam*, nu?

Tăcerea studenților fu interpretată ca răspuns afirmativ.

– Michelangelo l-a prezentat pe Dumnezeu în formă umană, dar a păstrat ideea că este o forță transcendentă, care stăpânește întregul univers. Esența creației stă în poziția mâinilor. Puteți să explicați, domnișoară Stewart?

Ursula își întoarse privirea de la fereastră cu o clipire amuzată în ochi. Credea c-o prinde pe picior greșit?

– Poziția mâinilor arată forța vitală care este transmisă unui Adam neînsuflețit, inert.

– Bun! Deci, esența creației privește atât trupul cât și spiritul, iar...

Ursula își continuă șirul gândurilor. Părea ciudat să se meargă încă o dată la Circeo, de această dată chiar pentru a-i cunoaște pe conte și pe contesă. Inima i se strânse când își aminti întâlnirea cu Enrico și cu mama lui. Dacă își va aminti c-o văzuse? Iar dacă și acest sfârșit de săptămână se va dovedi un fiasco, cu atât mai bine! Va fi o adevărată ușurare să-și recapete controlul asupra propriei vieți. Cei doi frați Benvoglio deveniseră centrul vieții ei, consumându-i timpul, gândurile, energia. Era ca și cum avertismentul Paolei se adeverise: „Într-o zi, o să-ți dai seama că ești în Italia renașcentistă, cu Botticelli ăla al tău, și o să tânjești după anii '80”.

Cu gândul la Paola, Ursula începu să se gândească la hainele pe care urma să le ia în călătorie. Neapărat, trebuie să ia cizmele de călărie și costumul de baie.

A doua zi, în drum către Circeo, Ursula privea pe fereastră, foarte îngrijorată. Când o întâlnise pe contesă, îi făcuse impresia unei femei reci, extrem de arogantă. Oare și bătrânul conte va fi la fel? Cum ar putea ea, o simplă studentă în arte plastice, din America, să fie soția potrivită pentru Lorenzo?

– Ești foarte tăcută, îi spuse Lorenzo. Nu te bucuri că mergem la Circeo?

– Sunt puțin emoționată, mărturisi ea. Nu sunt obișnuită să-mi petrec sfârșiturile de săptămână la țară, cu nobilimea.

Lorenzo ridică din umeri.

– Nu-ți face probleme!

– Nu mi-ai spus niciodată cum sunt părinții tăi.

– Nu? Să vedem! Tata e un bărbat înalt, cu barbă scurtă, albă. Prietenii îi spun *Dottore*. Nu e doctor în medicină, dar se presupune că e doctor în istorie. A scris biografia strămoșului său, Enrico Benvoglio, un bun prieten al lui Vasari.

– Serios? De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

– Nu credeam că te interesează.

– Lorenzo, cum poți să spui așa ceva? întrebă ea, privindu-l fix. Știi că perioada renașcentistă mă interesează foarte mult și-mi doresc să aflu cât mai multe. Sunt atâtea întrebări fără răspuns, atâtea picturi al căror autor nu se cunoaște...

El o bătu pe mână.

– Sigur, înțeleg. Poate că o să ai ocazia să vorbești cu el.

Nici unul nu mai spuse nimic câteva minute.

– Și mama ta? întrebă ea, la un moment dat.

– A, mama!

Chipul lui se înnegură.

– E o femeie foarte frumoasă, foarte ocupată și adesea, trebuie să recunosc, o ticăloasă.

– Lorenzo, cum poți să spui așa ceva?!

– E adevărat, draga mea. O iubesc, dar întotdeauna i-a acordat mai multă atenție fratelui meu geamăn decât mie.

– Lorenzo, dar...

– Crede-mă, știu ce spun, o întrerupse el. Uite, aproape am ajuns.

Lorenzo era foarte vesel, ca și Enrico atunci când intrase pe poarta care delimita proprietatea familiei. Intrară din nou în livada de portocali, dar acum Ursula vedea pomii înalți, cu frunze verzi și fructe mari, strălucitoare.

– Deschide fereastra și trage aer în piept.

Ursula tresări, tulburată de faptul că Lorenzo spunea aceleași cuvinte ca și fratele său. Să fie un avertisment, poate chiar o amenințare?

Termină cu prostiile! se certă ea în gând.

Opriră în fața casei, o clădire impozantă, albă, care se contura frumos pe cerul albastru.

– Signore Lorenzo! Ce mult mă bucur că vă văd! exclamă bătrâna Pina, venind lângă mașină. În sfârșit, ați venit! Și cu o *signorina*!

Se întoarse către Ursula și făcu ochii mari când o văzu.

– Dar este aceeași *signorina* care a mai fost aici! Ce surpriză!

Inima ei se strânse, dar Lorenzo trecu peste acest moment cu delicatețe.

– Da, Pina, însă ar fi mai bine să nu le spui nimic părinților mei. Înțelegi? Să nu le povestești nimic despre cealaltă vizită a domnișoarei.

– N-o să scot nici o vorbă, promise ea, zâmbindu-i Ursulei.

– Unde sunt? întrebă Lorenzo, urmând-o pe Pina în casă.

– Contesa trage un pui de somn, contele muncește, iar domnișorul s-a dus la ocean, să facă baie.

Domnișorul? se întrebă Ursula în gând. Probabil un verișor din Sicilia. Va fi mai ușor dacă va mai fi un oaspete în casă.

– Bun, spuse Lorenzo. Avem timp să ne schimbăm și să ne pregătim pentru cocteil. Hai, te conduc în camera ta.

– E o casă atât de frumoasă! spuse ea, încercând să-și alunge din minte amintirile precedentei vizite.

Lorenzo o conduse printr-un coridor lung și deschise ușa unei camere mari, cu ferestre care dădeau într-un balcon. O pătură albă acoperea patul, iar la fereastră erau draperii delicate, de un galben pal.

– E perfectă! Îmi place foarte mult, spuse ea, ușurată că era o altă cameră decât cea pe care o alesese Enrico.

Ursula ieși pe micuța terasă.

– Ce priveliște minunată!

– Cărarea aceea străbate grădina și ajunge la țărmul oceanului. Simți mirosul?

Ursula aprobă cu o mișcare a capului, simțind deja aerul sărat.

– Eu o să plec, zise el, sărutând-o pe frunte. Dacă ai nevoie de ceva, sună și Pina o să trimită pe cineva la tine.

Ursula despachetă, îi dădu Pinei o rochie și o rugă s-o calce apoi, prea agitată ca să stea în cameră, ieși la o plimbare în grădină. Străbătu cărarea pe care i-o arătase Lorenzo și ajunse pe plajă. Atrasă de nisipul fin, își scoase sandalele și se duse la malul mării, lăsând valurile să-i mângâie gleznel.

Se plimbă pe plajă, pierzând noțiunea timpului, până când văzu că soarele se transformă într-o minge de foc. Urcă dealul, speriată să nu întârzie și tresări când îl văzu pe Lorenzo stând pe promontoriu.

– Lorenzo! Lorenzo!

Vântul bătea dinspre el și era clar că nu putea s-o audă. Ursula alergă și-i sări în spate, înconjurându-i gâtul cu brațele.

El se întoarse brusc și o luă în brațe. Când simți atingerea lui și buzele calde, senzuale pe buzele ei, Ursula înțelese că făcuse o greșeală. Prea târziu, făcu un pas înapoi.

– Am crezut că... Am făcut o greșeală.

– Și eu, spuse Enrico.

– Nu m-am gândit că o să fii aici, la acest sfârșit de săptămână! îi reproșă ea, pe un ton acuzator.

Fără să-i răspundă, Enrico trecu pe lângă ea și se îndreptă spre mare. Rămase nemișcat, cu vântul fluturându-i prin păr.

– Trebuie să mă întorc în casă.

Enrico n-o reținu, ceea ce o înfurie peste măsură pe Ursula. O sărutase cu pasiune, dulce și tandru, ca și cum ar fi simțit ceva pentru ea. După care nu-i mai adresase nici un cuvânt! Ar fi trebuit să știe că era o greșeală să vină din nou la Circeo.

Chiar dacă era furioasă, își dădu seama că era supărată pe ea însăși. De ce răspunsese îmbrățișării lui? Cei doi bărbați Botticelli erau identici. Atunci, ce o făcuse să-i răspundă cu atâta pasiune?

– Unde ai fost? întrebă Ursula, surprinsă să vadă că Lorenzo o aștepta în grădină.

– Te-am căutat, răspunse el. Bună, Enrico. Văd că nu pierzi timpul!

Ea se întoarse și văzu că Enrico era în spatele ei, la mică distanță.

– Calmează-te, Enzo, spuse el, cu vocea scăzută.

Fără să-i privească, trecu mai departe.

– M-am plimbat pe malul mării, începu ea să explice.

Deși n-ar fi vrut, trebuia să admită că se simțea vinovată.

- M-am întâlnit cu Enrico atunci când mă întorceam.
- N-ai știut că e aici? Nu el ți-a cerut să vă întâlniți?
- Sigur că nu.
- Se îndepărtă, deranjată de tonul lui suspicios.
- Trebuie să mă duc să mă schimb.
- Ursula, așteaptă! Îmi pare rău dacă... Dar tu și Enrico...
- Hai s-o lăsăm baltă. Te rog!

Ursula își alege cu greutate ținuta pentru acea seară. În cele din urmă, își pune o rochie bej și-și lăasă părul liber. Cu toate că zăbovise destul de mult în cameră, fu prima care coborî în salon.

Era o încăpere mare, austeră, iar cele două canapele de pluș păreau nepotrivite, prea moderne pentru decorul străvechi. Scaunele înalte, cu spătarul sculptat erau așezate în jurul unei măsuțe de cafea în stil florentin, dar atenția ei fu atrasă de șemineul imens, din marmură. Deasupra lui era un mozaic care înfățișa doi păuni cu un cal între ei, încadrat de două tablouri – un cavaler și porterul unui doamne atrăgătoare.

– Văd că i-ai cunoscut pe strămoșii mei, spuse Lorenzo, intrând în salon. Aceea este emblema familiei noastre. Păunii reprezintă cavalerul și doamna, care s-au căsătorit pe timp de război ca să aducă pacea în regatele lor. Calul este simbolul puterii.

– Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți? întrebă ea, gânditoare.

– Cât se poate de fericiți, răspunse o voce necunoscută.

Ursula se întoarse și văzu un bărbat solid, cu barbă, care le zâmbea.

– Tată, permite-mi să ți-o prezint pe Ursula Stewart.

– Încântat, răspunse contele, cu căldură.

– Îmi pare bine, spuse ea, cu sinceritate.

– Ce dorești să bei, draga mea?

Se îndreptă către un cărucior din argint, plin cu sticle de lichior, vin, coniac.

– Ce-mi recomandați?

– Pentru tine, un cocteil de șampanie, invenția mea proprie.

Ursula își plecă privirea, amintindu-și că Enrico îi spusese același lucru.

– Dar poate nu-ți place. Știi, în familia noastră toată lumea are o rețetă pentru cocteil de șampanie, cu câte trei ingrediente secrete. Te asigur că al meu este cel mai bun!

– Ea este prietena ta, Lorenzo?

Contesa se opri în cadrul ușii, ca și cum ar fi vrut să-și marcheze intrarea. Dar nu avea nevoie, se gândi Ursula, admirând rochia elegantă, semnată Gucci.

– Bună seara, mamă. Aș vrea să ți-o prezint pe Ursula Stewart.

– Îmi pari foarte cunoscută.

Contesa o studie cu aceeași privire pătrunzătoare ca a lui Enrico.

– Ne-am mai întâlnit? Ai fost cumva la operă miercură trecută, cu principesa Floinari?

Ursula ezită, dându-și seama că nu putea să amintească de ceainăria Babington.

– Nu, roși ea. Nu ne-am mai întâlnit.

Păcat că Enrico nu vede scena asta, își spuse ea. S-ar fi amuzat la culme!

- Cu ce te ocupi, Ursula? Nu cred că Lorenzo mi-a spus.
Contesa acceptă paharul pe care i-l oferise soțul ei.
- Studiez artele plastice. Sunt artistă.
Contesa ridică o sprânceană.
- Artistă? Înțeleg... Și unde l-ai întâlnit pe Lorenzo? Nu avem prea des ocazia de a primi musafiri americani.
Pun pariu, comentă Ursula, păstrându-și zâmbetul.
- Ați fost foarte amabili că m-ați invitat aici pentru sfârșitul de săptămână.
- Nu e nici o problemă, spuse contesa.
Cu un gest grațios, o invită să ia loc lângă ea, pe canapea.
- Unde spuneai că v-ați întâlnit?
- Ne-am întâlnit la expoziția lui Dino și a lui Sergio, mamă, interveni Lorenzo. Ursula o să lucreze cu Dino. E o pictoriță foarte bună! Fără îndoială, ai auzit de tatăl ei, profesorul Samuel Stewart, renumitul arheolog.
- Ursula îi mulțumi din priviri lui Lorenzo.
- Se poate spune că eu și tatăl dumitale lucrăm în același domeniu, zise contele.
- Pompeo, uneori ești de-a dreptul vulgar! Te rog să-l scuzi pe soțul meu, Ursula. Își petrece atât de mult timp scriind despre trecut, încât nu-și mai amintește bunele maniere din prezent. Dar unde este Enrico? Ar fi trebuit să fie aici! Lorenzo, te rog să te duci și să-i spui fratelui tău că-l așteptăm.
- Era mai mult un ordin decât o rugămintă.
- Înainte să iasă din cameră, Lorenzo îi făcu semn cu ochiul, în semn de încurajare. Nu era prea mult pentru tânăra care urma să rămână singură cu rezervata contesă.
- Dar temerile ei se dovediră neîntemeiate. După ce află că Ursula nu venea din fabulosul New York, ci din Boston, contesa începu o conversație cu soțul său.

– Enrico, unde ai fost? vru să știe contesa când fiul ei intră în cameră. În week-end-ul acesta trebuie să stăm de vorbă. Tatăl Stephaniei m-a sunat din nou...

– Nu acum, mamă.

Enrico se îndreaptă spre căruciorul cu sticle și-și prepară o băutură.

– Dacă nu acum, atunci când? Domnul Pettini este foarte nerăbdător să afle data petrecerii de logodnă. Dacă refuzi să discuți, atunci voi fi nevoită să plănuiesc totul fără tine.

Enrico o privi pe mama lui cu răceală.

– Ți-am spus, și nu o dată, că n-o să fie nici o petrecere de logodnă, pentru că n-o să fie nici o nuntă!

– *Tranquillo, figlio mio*, spuse contele, luându-l pe după umeri pe fiul său.

– Dă-mi voie să-ți arăt tabloul meu favorit, îi spuse Lorenzo Ursulei, căutând un motiv ca s-o îndepărteze de ceilalți.

Dar vocea contesei se auzi până în capătul opus al salonului.

– Nu crezi că o purtare atât de radicală necesită o explicație? Luna trecută acceptaseși căsătoria. În mod clar, i-ai lăsat această impresie miresei.

– Care mireasă? strigă Enrico, pe un ton la fel de dur ca cel al mamei sale. Nu există nici o mireasă, nu va exista nici o nuntă! Stephania a acceptat acest lucru. Tu de ce nu accepți?

– Dar ai spus...

– Ultima oară când am vorbit am spus că nu se poate! Ți-am explicat că sunt îndrăgostit de altcineva și de aceea nu mă pot căsători cu Stephania.

– Cine e? Sper că nu actrița aceea care a fost menajeră într-un hotel!

– Nu, mamă. N-o cunoști și n-o vei cunoaște niciodată! Hai să schimbăm subiectul.

Se duse către fereastră și privi în zare, către mare, părând la sute de kilometri depărtare.

Ursula se gândi la sărutul lor de pe plajă, iar furia lăsa locul tristeții.

Așadar, exista altcineva!

– Mai vrei ceva de băut? o întrebă Lorenzo, neliniștit.

Ea acceptă, dar înainte ca el să-i umple paharul, o menajeră apărui în cadrul ușii, fără nici un cuvânt.

– Cred că cina e servită, spuse contesa.

Îl luă pe Enrico de braț, amânând, pentru moment, discuția în contradictoriu.

Cina era deosebită, dar Ursula nu observă ce mănă. Era mult prea conștientă de ostilitatea politicoasă a contesei, de tăcerea lui Enrico și de privirea insistentă a lui Lorenzo. Conversația, purtată atât în engleză, cât și în italiană, era atât de banală, încât Ursula abia se putea concentra. Foarte obosită atât fizic, cât și psihic, Ursula se scuză la puțin timp după servirea cafelei.

Era la jumătatea scărilor, când Lorenzo veni după ea.

– Ursula, îmi pare rău! A fost un chin pentru tine...

– Nu vorbi prostii, spuse ea, încercând să zâmbească. A fost o cină minunată, serios. Numai că sunt foarte obosită.

– Măine o să fie cu totul altceva. O să mergem să înotăm și să călărim. Mama trebuie să se întoarcă la Roma dis-de-diminează. Tata e ocupat cu cărțile lui și putem să ne bazăm pe faptul că Enrico n-o să ne deranjeze.

– Am impresia că vrei să mă ascunzi de toată lumea.

– Din contră, nu vreau să te împart cu nimeni.

– Așa o să fie, răspunse Ursula, răspunzând sărutului lui de noapte bună.

Week-end-ul trecu într-un mod plăcut. Lorenno și Ursula se plimbară cu barca, înotară, plecară în sat în căutarea unor dovezi despre Odiseu și vrăjitoarea Circe.

Ursula ar fi uitat tot ce s-a petrecut în prima seară, dacă n-ar fi existat, din când în când, schimburile de priviri cu Enrico.

În ultima seară, Enrico, Lorenzo, contele și Ursula se întâlniră la cină. Pentru că terminase jumătate din cartea la care lucra, contele insistă să deschidă o sticlă de șampanie și apoi încă una, până când toată lumea se molipsi de buna lui dispoziție.

– Aș vrea să propun un toast. Pentru „Viața clanului Benvoglio”! spuse Enrico, zâmbind.

– Și eu vreau să toastăm pentru munca lui Enrico. Pentru Benvoglio Industries!

– Am și eu un toast, spuse Lorenzo privind-o pe Ursula. Vreau să bem în cinstea celei pe care vreau s-o am alături tot restul vieții, ca soție.

Capitolul 9

Singura persoană plăcut impresionată de anunțul lui Lorenzo era contele. O privi încântat pe Ursula și goli paharul dintr-o înghițitură, fără să ia în seamă tăcerea care se lăsase în salon.

– Lorenzo...

Ursula se opri, neștiind ce să spună. Era nemulțumită că nu vorbise cu ea, înainte să facă acest anunț.

– Nu crezi că e cam devreme ca să faci un pas atât de important? îl întrebă Enrico pe fratele său. Mama știe de intenția ta de a te căsători cu ea?

„Cu ea”, ca și când n-ar fi de față, se gândi Ursula. Credea că o fată de rând din America era o amenințare pentru familia lor cu sânge albastru?

Se uită la el, dar văzu că o privea cu o curiozitate nedisimulată, așa cum se întâmplase atunci când se cunoscuseră.

– Nici n-o cunoști! continuă Enrico.

– Asta înseamnă că tu o cunoști? întrebă Lorenzo, plimbându-și privirea de la unul la altul. Oricum, nu e treaba ta.

– Nu e frumos să vă purtați așa, fiii mei, spuse contele, pe un ton împăciuitor.

– Poate ar fi mai bine să discutăm în particular, sugeră Ursula. O să avem destul timp să vorbim înainte să te întorci la Londra, nu-i așa?

– La Londra? repetă Enrico.

– Da, desigur, răspunse repede Lorenzo.

Ursula se ridică.

– Vă rog să mă scuzați, aș vrea să mă duc în camera mea. Mâine dimineată vom pleca foarte devreme.

După o noapte foarte agitată, Ursula dormi aproape tot drumul spre Roma. Se visă în rochia de mireasă a mamei sale, într-o biserică întunecoasă, alături de Lorenzo. Ceremonia era oficiată de contele Benvoglio, dar când se întoarse să-l sărute pe soțul ei, descoperi privirea ironică a lui Enrico.

Pentru că se agită în scaun, Lorenzo o scutură ușor de umăr.

– Ai visat urât?

– Da. Nu crezi că ar trebui să vorbim despre seara trecută? Propunerea de la cină... dacă despre o propunere este vorba.

El o privi uimit.

– Dar n-avem despre ce să vorbim. Te iubesc și vreau să mă însor cu tine. Credeam că simți același lucru.

Ursula zâmbi ușor.

– Lorenzo, nimeni nu decide să se căsătorească fără să discute și cu cealaltă persoană. Nu e o decizie pe care o iei sub impulsul momentului! Țin la tine, firește.

Făcu o scurtă pauză.

– Dar să vorbim despre dragoste? E prea devreme.

Cum putea să-i spună că nu simțea nimic atunci când o săruta?

- Nu putem să menținem relația de acum?
- Ba da, sigur, răspunse el luând-o de mână. N-o să mai discutăm despre viitorul nostru până când n-o să fii sigură. Dar să nu te sperii din pricina familiei mele sau a lui Enrico.
- Îți promit, spuse ea.

Când ajunse acasă, Ursula găsi un bilet de la Dino, care o făcu să uite tot ce se întâmplase pe parcursul ultimelor zile.

„Orlando Forti este interesat de schițele pe care le-ai făcut băiatului. Luna viitoare are o expoziție, care ar putea fi o șansă mare pentru tine. Găsește-l pe băiat și apucă-te de treabă”.

Plecă imediat către Treptele Spaniole și, spre marea ei noroc, îl găsi pe băiat fără prea mult efort. Alături de prietenul său, încerca să vândă bijuterii ieftine turiștilor.

Când o văzu pe Ursula, pe chipul băiatului apărură un zâmbet larg și acceptă imediat s-o însoțească la studio.

– *Benvenuto!* îl salută Dino pe Tomaso. Uite, și pisica mea a venit să te întâmpine.

– Ce frumoasă e! spuse băiatul, aplecându-se s-o mângâie. Cum o cheamă?

– Giulietta. Cred că te place.

Dino se întoarse spre Ursula.

– Sper că ești la fel de relaxată ca modelul tău. Am o singură sugestie. În schițele tale am văzut numai fragilitatea chipului său, dar ce părere ai de umerii înguști, ascuțiți? Cred că ar fi mai bine să iei niște perne și să-l pui să se așeze.

Ursula începu să lucreze, desenând trăsăturile dure, buclele rebele, ochii mari și genele lungi. Execută linie după

linie, ca un arhitect atent la planurile pe care le execută. Cufundată în muncă, pierdu noțiunea timpului.

– Eram sigur că te găsec aici, spuse Lorenzo năvălind în studio. Bună, Dino. Ia tu trebuie să fii celebrul Tomaso.

– Da, eu sunt, răspunse băiatul, bucuros că avea ocazia să se miște.

Ursula își ridică privirea de pe pânză.

– Lorenzo, ce cauți aici?

– Ce caut? Am venit să te iau. Sper că ai terminat lucrul.

– Nu, n-am terminat. Tomaso, du-te înapoi și așează-te la loc, îi ceru ea, pe un ton neașteptat de dur.

– Cred că remarca asta a fost pentru mine, Tomaso.

Lorenzo se așează imediat pe podea, cu o expresie atât de caraghioasă pe chip, încât toată lumea izbucni în râs.

– Dacă toți cei care intră în atelierul meu ar fi atât de cumiți... râse Dino, dându-i câteva reviste lui Lorenzo. Uite, să nu te plictisești!

Dar Ursula renunță să mai lucreze după câteva minute. Lorenzo nu era interesat nici de reviste, nici de tablourile lui Dino. Își luase un scaun, se așezase aproape de ea și o privea atât de fix, încât nu se mai putu concentra.

– Bine, cred că ajunge pentru azi.

– Da, ajunge! spuse Lorenzo, sărind de pe scaun. E vremea cinei și știu o mică pizzerie care face cea mai bună *calzone* din Roma.

– *Calzone*! repetă Tomaso, cu ochii strălucitori.

Lorenzo se întoarse către el.

– Îmi pare rău, amice, dar la masa asta nu pot să mergă decât oamenii mari.

Îi făcu semn cu ochiul.

– Ne-am înțeles?

– Da, replică băiatul, ridicând din umeri.

– Lorenzo, te rog!

Protestul Ursulei fu întrerupt de Dino:

– Mă gândeam să rămâi să mănânci cu mine și cu pisicile, Tomaso. Ți place înghețata de ciocolată?

– Înghețată de ciocolată la cină?!

Ursula îi zâmbi lui Dino, recunoscătoare.

– La revedere, băieți. Ne vedem mâine.

Străzile pavate cu piatră cubică erau pustii, iar vântul care bătea dinspre râu purta vorbele familiilor adunate la masa de seară.

– De ești atât de tăcută, Ursula?

– Mă gândeam la Tomaso. Chiar își dorea să vină cu noi.

– Da, bietul de el. L-aș fi luat cu noi, dar am crezut că n-o să vrei, de vreme ce ai stat cu el toată după-amiaza.

Ursula se opri și se uită la el.

– Eu, să nu fiu de acord?! Lorenzo, nu cred că vorbești serios! Eu iubesc copiii, mai ales pe Tomaso!

El o luă de mână.

– Nu știi cât de mult mă bucur când te aud vorbind așa. Uite, am ajuns la pizzerie!

Se așezară unul în fața altuia la o masă lungă de lemn și comandară două calzone.

– Ce bine miroase! zise ea. Mor de foame!

– Știam că o să-ți placă, spuse el mândru, umplând două pahare cu vin roșu dintr-o carafă de pe masă. E un loc simplu, pentru oameni muncitori.

Ea îi zâmbi, mirându-se încă o dată de diferența dintre cei doi frați Benvoglio.

– *Ecco!*

O tânără cu un șorț alb plin de făină le aduse comanda.

– Cum ai găsit locul acesta? întrebă Ursula, mușcând din pizza.

– Ai răbdare și o să-ți arăt toate deliciile culturale ale Romei. Mâine o să mergem la Alfredo, să mâncăm *fettucini*. Miercuri o să...

– Așteaptă! îl întrerupse ea. Eu nu sunt în vacanță! Nu numai că trebuie să termin portretul lui Tomaso, dar mai am și proiectul de semestru, plus examenele pentru care am de învățat.

– Prostii! Ești studenta favorită a profesorului Armado. Portretul lui Botticelli e suficient ca să obții nota maximă.

Își mai turnă un pahar de vin.

Ursula se aplecă peste masă și-și puse mâna peste mâna lui.

– Nu face fața asta! E o perioadă foarte încărcată pentru mine. Te rog, ai răbdare.

El îi zâmbi și-i strânse mâna.

– Bine, o să am răbdare. Lucrurile vor sta cu totul altfel după ce ne vom căsători. Apropo, bunica ta o să vină la nuntă, nu-i așa?

– Am crezut că am stabilit să nu grăbim lucrurile.

Se uită la el cu o privire sinceră și directă.

– Știi că nu sunt pregătită să vorbim despre căsătorie.

Dar în acea seară, înainte să adoarmă, Ursula se gândi la căsătorie și încercă să-și imagineze viața ei alături de Lorenzo, la Londra. Unde era apartamentul lui? Cine avea grijă de casă? Adevărul era că nu știa nimic despre viața lui din Londra.

În săptămâna următoare, la facultate se recapitulară toate cursurile, înaintea examenelor de sfârșit de an. Pentru că studenții erau foarte ocupați cu finalizarea proiectelor, la aceste cursuri venea, de obicei, foarte puțină lume.

– Astăzi vom vorbi despre pictura renascentistă.

Cu toate că asculta cuvintele profesorului Armado, Ursula se gândise la portretul lui Tomaso. În fiecare după-amiază după cursuri, se ducea direct la studioul lui Dino, unde Tomaso o aștepta deja. Lucra până seara, când Lorenzo venea s-o ia. Mâncau împreună, după care o conducea acasă și nu încercase niciodată să urce în apartamentul ei.

Liniștea cursului fu întreruptă de o bătaie în ușă.

– Intră! spuse profesorul, nemulțumit că era deranjat.

Cel care intră în sală era Enrico. Ursula se aplecă asupra caietului, prefăcându-se că scrie.

– Vă rog să mă iertați, domnule profesor. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie neapărat să vorbesc cu domnișoara Stewart.

– Da, da. Du-te, Ursula.

Ea își strânse lucrurile, întrebându-se ce dorea Enrico. Se întâmplase ceva cu Lorenzo? Dar fratele lui nu era cea mai potrivită persoană pentru a-i transmite mesaje din partea lui.

– Îmi pare rău că te-am deranjat la cursuri, îi spuse Enrico atunci când ieșiră pe hol.

– Ei bine? Despre ce e vorba?

– Cred că ar fi mai bine să mergem la o cafenea, unde putem sta de vorbă.

– Foarte bine.

Mașina îi aștepta afară, iar șoferul îi conduse la Canova, o cafenea veche și foarte elegantă, aflată la numai câteva sute de metri depărtare.

– Am fi putut merge pe jos, spuse Ursula când coborâră din mașină.

Enrico ridică din umeri și nu răspunse. Străbătura cafeneaua și ajunseră la o mică grădină interioară. La una din mese stătea un cuplu de îndrăgostiți, dar Ursula evită să-i privească.

– Doriți ceva de băut? întrebă chelnerul.

Ea clătină din cap.

– Nimic? se miră chelnerul. Cred că *signorina* ar dori ceva răcoritor, mai ales într-o zi atât de calduroasă. Poate un ceai cu gheață sau un suc natural?

– *Signorina* a spus că nu vrea nimic, replică tăios Enrico.

– M-am răzgândit, interveni Ursula, zâmbindu-i chelnerului. Un ceai de lămâie ar fi foarte nimerit.

Enrico se foi neliniștit în scaun.

– Adu-mi și mie un whisky.

– Nu e cam devreme pentru whisky? îl întrebă ea, după plecarea chelnerului. Oricum, credeam că băutura ta preferată este șampania.

– La petreceri sau aniversări, da. Însă la afaceri prefer whiskyul.

– Serios? Nu-mi amintesc să avem relații de afaceri.

– Atunci, poate ar fi trebuit să spun că beau whisky la ocazii neplăcute.

– Mi-ai trezit interesul, spuse ea, încercând să pară nepăsătoare. Vrei să-mi explici?

El ridică privirea, uitându-se în ochii ei.

– Am încercat să iau legătura cu tine de când ne-am întors de la Circeo. Am fost la tine acasă, te-am sunat, dar n-am reușit să te găsesc.

Făcu o scurtă pauză.

– Și? Despre asta e vorba? Sunt flatată de atenția ta, dar nu cred că trebuie să-ți dau raportul despre treburile mele.

– Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun, se grăbi el să răspundă. Am încercat să te găsesc înainte să faci un gest nesăbuit. Voiam să-ți spun că nu poți, că nu trebuie să te măriți cu Lorenzo.

Ursula se uită la chipul pe care-l considerase atrăgător, la ochii mari, fermecători.

– Te înșeli amarnic, conte Benvoglio, spuse ea, clătinând din cap. Nu poți să-mi spui ce să fac!

– Ursula, pentru binele tău! Nici măcar să nu te gândești la căsătorie.

– Nu te interesează pe tine gândurile sau acțiunile mele!

– Ba da, atâta vreme cât este implicat Lorenzo. Nu știi ce... Ea se ridică, incapabilă să-și mai stăpânească furia.

– Nu mai avem ce discuta!

Cu ochii în lacrimi, Ursula se depărtă.

– Dacă m-ai asculta, ai vedea că încerc să te ajut, spuse el, urmărind-o prin curte.

– Lasă-mă în pace!

Ieși în stradă, fără să știe încotro mergea. N-o interesa decât să se îndepărteze de Enrico, de îndoielile și confuziile pe care le trezea în sufletul ei. Unde era acel Enrico cu simț cavaleresc, care îi adusese poșeta furată de motociclist? Era același bărbat care sugera acum că nu era destul de bună pentru familia lui?

După ce hoinări pe străzi, ajunse la atelierul lui Dino.

– Ce cauți aici atât de devreme? S-a întâmplat ceva?

– Nu, totul e în regulă. Am niște probleme personale.

Își mușcă buza, încercând să se stăpânească, dar nu reuși.

– Trebuie să plec la sfârșitul săptămânii. Nu pot să lucrez la portretul lui Tomaso.

Dino dădu din cap.

– E o idee foarte bună. Nu te uita așa la mine! Tabloul e foarte bun, e proaspăt, plin de viață, puternic. Dar ca să-i păstrezi vitalitatea, trebuie să te depărtezi puțin.

– Chiar crezi asta? întrebă Ursula, nesigură.

– Dacă o să scapi de sentimentul de vinovăție, atunci chiar îți ordon să pleci. Mie mi s-a întâmplat de multe ori să las un tabloul neterminat și să revin la el după o pauză, cu forțe proaspete.

– Da, cred că o pauză și o schimbare de decor mi-ar prinde bine.

Ursula se gândi că, pentru a găsi răspunsuri la toate întrebările care o frământau, avea nevoie să petreacă puțin timp cu Lorenzo, fără ca Enrico să fie atât de aproape de ei.

– Du-te acasă și fă-ți bagajele, o îndemnă Dino. Am să-i spun lui Tomaso să fie aici luni după-amiază.

– Mulțumesc, îi zâmbi ea. Ești minunat!

Capitolul 10

A doua zi, Ursula, împreună cu Lorenzo, se bucura de razele soarelui pe țărmul mării, în înșoritul port Napole. Toată supărarea zilei precedente dispăruse, dusă departe de valurile înspumate.

Acum, cei doi se apropiau de faimoasa insulă Capri, pe un feribot.

– Mai avem doar câteva minute, spuse Lorenzo.

– Arată grozav!

Insula era învăluită în ceață, ascunzându-se privirii turiștilor. Coborâra pe insulă, privind funicularul care tocmai plecase către vârful muntelui.

– O să dureze mult până când se va întoarce, spuse Lorenzo. Dar putem să luăm un taxi.

– Nu vrei să ne plimbăm puțin pe aici?

– Nu sunt multe de văzut, dar dacă vrei tu... Facem exact ceea ce vrei tu.

Ea îi zâmbi, recunoscătoare pentru faptul că dorea să-i facă pe plac. Din momentul în care-i spusese că vrea să plece cu el

pentru câteva zile, Lorenzo fusese de acord și zâmbise fără încetare. Așa ajunseseră departe de Roma, departe de Enrico.

– Augustus considera că insula Capri este încântătoare, spuse el, ajutând-o să coboare. Spunea că din depărtare pare o stâncă, dar când te apropii vezi ținutul înfloritor.

– Când a pus piciorul pe țărm a văzut un stejar înfrunzit și și-a dat seama că era un semn de bun augur. Tata mi-a spus povestea asta când eram mică.

– Bazându-se pe acest semn, a renunțat la mult mai bogata insulă Ischia în favoarea insulei Capri. Ți-a spus și asta tatăl tău?

Dar Ursula se opri pe chei și admiră apa limpede.

– Nu cred că am văzut o asemenea culoare.

– Eu am văzut. Este culoarea ochilor tăi.

Se plimbară pe mal și se îndreptară către port.

– Asta e tot, spuse Lorenzo, arătând către terasele pe jumătate pline, magazinele de suveniruri și un taxi în care șoferul adormise cu capul pe volan. După cum vezi, nu ai ce să vizitezi. Vrei să bem ceva, cât timp așteptăm funicularul?

Ursula acceptă. Auzi câțiva pescari vorbind și deveni atentă, uimită de dialectul folosit.

– Ar trebui să auzi dialectul din Sicilia, râse Lorenzo. Dacă știi numai limba italiană vorbită la Roma, o să ai impresia că este o limbă complet diferită.

Când se așezară la masă, clopotele bisericii începură să bată, cuprinzând întreaga insulă.

– Nu e ora exactă, nu-i așa? Întrebă ea, consultând-și ceasul.

– Nu se poate, a bătut de prea multe ori, răspunse el. Poate a căzut cineva din vârful muntelui!

- Ce idee îngrozitoare!
- Ursula se întoarce către chelner.
- De ce bat clopotele?
- Măine este sărbătoarea Sfintei Constanza, răspunde acesta. Clopotele bat ca s-o anunțe că suntem pregătiți.
- Sfânta Constanza?
- Da, este sfânta care patronează insula Capri. A făcut multe minuni în timpul vieții. Se spune că este responsabilă de moartea tiranului Tiberius și că a distrus Grotta Oscura – Grotta cea Întunecată.
- Hai să mergem, draga mea, interveni Lorenzo. Dacă e o petrecere mâine, ar fi bine să găsim un loc unde să dormim la noapte.
- Da, imediat.
- Se întoarce din nou către chelner.
- Am auzit de Grotta Albastră, dar n-am auzit de Grotta Întunecată.
- Da, da. Toată lumea a auzit de Grotta Albastră. Dacă veniți aici mâine dimineață, fratele meu o să vă ducă acolo. Dar mai întâi a fost Grotta Întunecată, un loc foarte frumos și misterios, plin de minuni și magie.
- Ursula! spuse Lorenzo pe un ton dur. Am crezut că am venit aici împreună!
- Ea îl privi surprinsă.
- Așa și e, spuse ea, luându-l de mână. Doar că voiam...
- A sosit funicularul, spuse el ridicându-se. Vii?
- Sigur.
- Ursula îl urmă pe drumul prăfuit către locul de la baza muntelui unde oprea funicularul.
- Îmi pare rău dacă te-am supărat, se scuză ea. Chelnerul acela îmi trezise curiozitatea, dar probabil că tu te-ai săturat de astfel de povești.

– Nu m-am supărat, stai liniștită! Hai, intră, o invită el.
 – Mașinăria asta îmi amintește de teleschi, remarcă ea.
 Funicularul se deplasă încet, urcând pe munte.
 – Așa e. Sincer să fiu, de câte ori urc într-un funicular îmi amintesc de prima mea excursie la schi. Eram în Elveția și am avut un accident cu teleschiul.

– Și?! Ai fost rănit?
 – Nu, eu nu. Dar alți turiști n-au fost la fel de norocoși.
 Clătină din cap, apoi zâmbi.
 – Uită-te! Nu-i așa că e o priveliște minunată?
 Ursula admiră priveliștea.
 – Abia acum înțeleg ce înseamnă să rămâi fără cuvinte în fața naturii.

Portul era scăldat de o mare cristalină, albastră și limpede. La mică distanță, sub ei, se vedeau acoperișurile unor case vechi, cu terase în arcadă, care evocau prosperitatea din timpurile medievale. Toată insula era acoperită de măslini.

– Nu urcăm până în vârful muntelui? întrebă ea, dezamăgită când funicularul se opri.

– Nu, aici e Capri.
 Lorenzo luă bagajul.
 – Acolo este piața centrală, îi arată el, cu un aer de cunoscător. Trebuie s-o traversăm ca să ajungem la hotel, dar mai întâi vreau să ne oprim la farmacie. Mi-am uitat trusa de bărbierit.

– Eu am să te aștept în piață. E un loc atât de frumos!
 Dar el o luă de mână.
 – Nu, vino cu mine! Putem să mergem în piață mai târziu, împreună.

Ursula ezită. Era uimitor că un bărbat al cărui spirit de aventură era foarte dezvoltat putea să fie atât de dependent!

– Hai, insistă Lorenzo, trăgând-o după el. Nu se cuvine să stai singură în piață. În plus, vreau ca toată lumea să vadă că ești cu mine.

– Așa și e, spuse Ursula, urmându-l.

Ar fi făcut orice pentru ca sfârșitul de săptămână să fie perfect.

– Pe aici, *signorina*.

O conduse pe o stradă îngustă, cu case vechi și pline de flori.

– Acesta e hotelul Terrano.

Ursula privi hotelul grandios, vopsit în roz. Brusc, în mintea ei încolți o întrebare: oare fugise de pasiunea lui Enrico pentru ca s-o accepte pe cea a lui Lorenzo?

– Hai să intrăm, o invită el, râzând. Cred că asta trebuie să facem ca să luăm o cameră, nu?

Ea trase aer în piept și-l urmă în holul spațios, decorat în lemn de stejar.

– Pot să vă ajut? se oferă o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, care vorbea cu un puternic accent franțuzesc.

– Am dori o cameră cu vedere spre mare. Iubita mea n-a mai fost niciodată la Capri.

Femeia o privi, iar Ursula roși puternic.

– Mă tem că n-am nimic liber, spuse recepționera, studiind lista de rezervări. Nu, stați! Am o cameră foarte frumoasă, cu balcon.

– Bun! Signorina va sta în acea cameră, spuse Lorenzo. Eu o să iau o altă cameră, orice aveți liber.

Se întoarse spre Ursula și o invită să se semneze în registru.

– E bine așa?

– Perfect, răspunse ea, răsuflând ușurată.

Situația era chiar mai ciudată decât își imaginase. Îl luase pe Lorenzo la Capri, așa cum Enrico o dusesese pe ea la Circeo. Acum, cel care părea naiv și încrezător era Lorenzo.

Liftul opri la etajul al doilea.

– Poftim cheia! Eu sunt la etajul de deasupra, camera treizeci și patru. Ne vedem peste o oră, la cină.

Camera Ursulei era foarte mare și frumoasă. Ca și holul, era decorată cu lemn de stejar. Patul, acoperit cu dantelă, era o piesă de mobilier din secolul nouăsprezece.

– Frumos! murmură ea, ieșind pe balcon.

Sonerie telefonului o făcu să intre înapoi în cameră.

– Eu sunt, îl auzi ea pe Lorenzo. Voiam doar să mă asigur că totul este în regulă.

– E minunat! Tocmai voiam să mă schimb pentru cină. Să mă îmbrac elegant?

– Da. O să mergem la un restaurant francezesc care are cea mai bună mâncare, specifică insulei Capri.

– N-are pic de logică! râse ea.

– Ba da. În trecut, Capri a fost provincie a Franței. Chiar și hotelul acesta e francezesc și e lăsat moștenire, din generație în generație. Nu știu de când, pentru că nu mă pricep deloc la date.

– Oare cum te descurci la Sotheby?

– Ce vrei să spui? întrebă el, tăios.

– Te tachinam, nimic mai mult, îl asigură Ursula.

Probabil că era obosit și nu-i plăcea să se glumească pe seama serviciului său, se gândi ea și schimbă subiectul.

– Am o priveliște minunată! Abia aștept să vii și să vezi!

– O să cobor la bar, așa că putem să ne întâlnim acolo.

– Da, sigur, răspunse Ursula, mai mult uimită decât dezamăgită.

Învăluită într-o rochie lungă, aurie, Ursula coborî în hol. Se îmbujoră când văzu că privirile tuturor se opriră asupra ei și se îndreptă grăbită spre Lorenzo.

– *Buona sera, signore.*

Părul căzut peste frunte îi dădea un aer preocupat și, în același timp, vulnerabil.

– Dau un bănuț pentru gândurile tale, spuse ea, așezându-se pe scaunul de lângă el.

– Ce ciudat că ai spus asta, râse el. În partea de vest a insulei este un cazinou grozav! Ce-ar fi să trecem pe acolo înainte de cină? O să ne distrăm pe cinste!

– Lorenzo... Mi-e mult prea foame! Nu cred că pot să mă concentrez. Putem să mergem altădată!

– Nici măcar un joc sau două, ca să-ți mărești apetitul?

– Apetitul meu e deja foarte mare! Cazinoul din Capri e foarte frumos, dar...

Se ridică și-i oferi brațul.

– Dar așa e și restaurantul Colette.

Iasomia se simțea în aer, iar noaptea învăluise insula liniștită. Restaurantul, construit pe coama unui deal, era cel mai elegant local în care o dusesese vreodată Lorenzo.

Chelnerul îi conduse la o masă așezată lângă geam.

– Am să mă duc chiar eu în pivniță, spuse Lorenzo. Vreau să-ți ofer cea mai bună șampanie pe care o au!

Privindu-l în timp ce se depărta, Ursula își spuse că era norocoasă pentru că găsisese pe cineva care ținea la ea.

– Doriți să comandați, domnișoară? întrebă chelnerul. Sau doriți să-l așteptați pe domnul?

– Am să aștept, replică ea.

Ursula privi în jur, la ceilalți turiști care luau cina în restaurant. Unul îi atrase atenția – era un bărbat distins, înalt și suplu. Pentru că i se părea cunoscut, căută un creion în

poșetă și începu să-l deseneze pe spatele meniului. Unde-l mai văzuse? se întrebă ea. Oare îl întâlnise când fusese cu tatăl ei în vacanță în Grecia?

– Ce faci?

Ridică privirea și văzu chipul supărat al lui Lorenzo.

– Te las singură numai două minute și uite ce faci!

– Ce s-a întâmplat, Lorenzo?

Nu-l mai văzuse niciodată așa și nu înțelegea ce anume îl supărase.

– Nu e destul că stai toată ziua la cursuri și că-ți petreci tot timpul liber la Dino, cu micul Tomaso? Ești atât de obsedată? Chiar trebuie să faci asta?

Supărat, arătă spre hârtia din fața ei.

– Am crezut că ai venit aici ca să fii cu mine!

Ustrula făcu ochii mari, uimită.

– Ei bine? Nu acesta e motivul?!

– Ba da, reuși ea să spună. Te rog, stai jos. Sigur că am venit aici ca să fim împreună. Am făcut o simplă schiță, cât ai fost plecat. Dar nu uita că sunt un artist și că gândesc într-un anume fel! Înțelegi asta, nu? Bărbatul îmi părea cunoscut și l-am desenat încercând să-mi amintesc unde l-am văzut.

– Așadar, bărbatul acela te interesează?

– Lorenzo, vorbește mai încet, pentru Dumnezeu! Ce-ai pățit? Parcă nu mai ești tu însuși! Cât ai băut?

– Încă un chip care te fascinează! continuă el. Te-ai săturat de acest bărbat Botticelli? Sau nu e bărbatul care trebuie? Asta e problema, nu? Te rog, nu te preface atât de surprinsă! Chiar crezi că nu știu ce sentimente ai pentru Enrico?

– Încetează!

– Presupun că bărbatul ăla e la fel de irezistibil ca și Enrico. Da, draga mea! Un alt playboy, un bărbat de lume!

Simțind că nu mai poate suporta, Ursula se ridică de pe scaun și-l înfruntă, privindu-l fix în ochi. Trase aer în piept și-l palmui cu putere, după care ieși în fugă din restaurant.

Când ajunse la hotel, începu să se plimbe cu pași mari prin cameră. Nu era supărată, ci complet îngrozită. Cum începuse totul? Care fusese cauza acestei izbucniri, complet neașteptate? Ursula regretă că-l palmuise și, pe măsură ce trecea timpul, începea să se învinovățească. Ea era cea care-i sugerase să plece în excursie împreună și trebuia să înțeleagă dacă, din punctul lui de vedere, părea ciudat că desena de îndată ce rămânea singură. Adesea, oamenii îndrăgostiți erau posesivi. I se părea exagerat pentru că nu-i împărtășea sentimentele?

Vinovată și rușinată, telefonă în camera lui, dar nu primi nici un răspuns. Sună la fiecare cincisprezece minute și renunță, în cele din urmă, la miezul nopții. Tocmai se pregătea să se ducă la culcare când auzi o bătaie în ușă.

– Cine e?

– Eu, răspunse Lorenzo. Pot să te văd?

– Sigur!

Ursula se grăbi spre ușă și o deschise.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

– Nu, eu ar trebui să-mi cer scuze. N-aveam nici un drept să fiu gelos.

Își coborî privirea în podea.

– Cred că am băut prea mult.

– Înțeleg.

Lorenzo o privi în ochi.

– Atunci... E totul în regulă?

– Da, răspunse ea, fără să fie sigură că așa stăteau lucrurile.

– Ți-am adus asta.

Îi dădu un coș cu fructe, pui și o sticlă de șampanie.

– Grozav! Uitasem cât mi-era de foame. Hai să facem un picnic în balcon!

– Mănâncă tu, o îndemnă Lorenzo, sărutând-o ușor pe obraz. Eu am mâncat. Te sun mâine dimineață.

Ea închise ușa în urma lui, complet nedumerită. Deși foarte posesiv în public, Lorenzo nu se apropia niciodată de ea atunci când rămâneau singuri. Era atent cu ea și-i aducea de mâncare în cameră, dar refuza să rămână la masă. Spre surprinderea ei, trebuia să recunoască faptul că era bucuroasă că nu rămăsese.

A doua zi, Ursula se trezi mângâiată de primele raze ale soarelui. Ieși pe balcon și văzu doi copii care se plimbau pe malul apei. Oare ce făcea Tomaso?

Întrebarea o făcu să intre în cameră și să caute caietul ei de schițe, după care se așează la fereastră. Cu mișcări sigure, îl desenă pe băiat așa cum n-o mai făcuse niciodată – ochii îi străluceau, dar întreaga lui înfățișare vorbea de sărăcia în care trăia.

Ursula își dădu seama că Dino avusese dreptate când o sfătuisese să lase tabloul deoparte, pentru câteva zile, și se întrebă dacă putea să-l deseneze la fel de expresiv și pe bărbatul lui Botticelli. Întoarse o altă foaie de hârtie și lucră fără pauză. Când termină, observă cu uimire că nu desenase *Portretul unui tânăr* și nici chipul lui Lorenzo, ci pe al lui Enrico. Oare va fi obsedată de el toată viața?

– Ursula!

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile.

– Te-ai trezit?

– Vin imediat!

Își puse halatul și deschise ușa.

– Mă gândeam să luăm micul dejun împreună, spuse el intrând în cameră. Ce-ai zice să mâncăm aici, în balcon?

– Minunată idee. Fă-te comod, iar eu o să comand cafea și cornuri.

Lorenzo nu se mișcă.

– Ce s-a întâmplat?

Urmări privirea lui și văzu că se uita la caietul ei.

– Îl desenam pe Tomaso, spuse ea, întorcând repede pagina. După ce l-am terminat, l-am desenat și pe tânărul din tabloul lui Botticelli.

– Adică pe Enrico, nu?

– Nu!

– E foarte clar că încă te gândești la el. Orice ai vrea să desenezi, pe hârtie apare chipul lui.

– Te rog, Lorenzo! Nu începe din nou...

Nu Enrico trebuie să fie gelos? se întrebă ea în gând.

– Mai mâncăm sau nu?

Lorenzo rămase tăcut câteva clipe, încercând să se calmeze.

– Sigur că da. Însă cred că ți-ar plăcea mai mult să mergem în piață.

– Bine. Mă îmbrac și cobor în hol în zece minute.

El îi luă mâna și i-o sărută.

– Am început să număr!

Piața oferea un spectacol surprinzător al vieții de pe insulă
– muncitori din Capri stăteau la mese alături de vedete de cinema aflate în vacanță, bârfind, vorbind, bucurându-se de soarele strălucitor.

- Tot timpul e așa? întrebă Ursula.
- Ce vrei să spui? Te referi la vreme?
- Nu, la oamenii care stau împreună. E ca un stil de arhitectură, o juxtapunere a oamenilor simpli cu lumea sofisticată.
- Da. Astăzi se vede și mai bine acest lucru pentru că este zi de sărbătoare. Toată lumea o să stea aici, la mese, până după-amiază, când va veni procesiunea. Abia atunci se vor ridica.
- Nu și noi, zâmbi larg Ursula.
- Lorenzo izbucni în râs.
- De ce am impresia că ai plănuit în cele mai mici amănunte ziua de azi?
- Pentru că așa e. În primul rând, o să urcăm la AnaCapri. Am citit că acolo este o mică biserică și aș vrea s-o desenez. Apoi o să coborâm în Grota Albastră, o să luăm prânzul în port și o să ne întoarcem aici la timp pentru paradă. Ce s-a întâmplat?
- Nu înțeleg de ce vorbești în continuare despre desene și schițe. Chiar nu poți să uiți că ești artist?
- De ce aș face asta? întrebă ea, nedumerită. E ca și cum mi-ai cere să uit că trăiesc, că sunt femeie!
- Voiam să spun că vreau să fii, într-adevăr, cu mine.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Lorenzo! Încetează cu prostiile! Doar nu-mi porți pică pentru o simplă schiță a unei biserici...
- N-ai decât să faci acest lucru, dacă e atât de important! Dar eu n-am de gând să fiu ignorat!
- O privea fix, cu un aer sfidător.
- O să găesc un alt mod de a mă distra. Poate că o să mă duc la cazinou...

– Dacă așa vrei să-ți petreci timpul, n-am nimic împotriva. Ne vedem aici la ora două.

– Chiar o să mă lași singur?

– Nu tu ești cel care mă lasă singură? explodează Ursula, fără să-și mai poată ascunde supărarea. E prima mea vizită la Capri și vreau să văd insula. Speram să vii cu mine, dar dacă refuzi... Mă pot duce singură.

Dezamăgită, Ursula se îndreaptă spre telescaun. Câțiva copii, care alergau fericiți pe străzile decorate festiv, o salutară. O fetiță blondă, cu pistrui, zăbovi lângă ea și o întrebă unde era prietenul ei.

– N-am prieten, răspunse ea.

Dintr-o dată, își dădu seama că acesta era adevărul. Se îndrăgostise de un portret renașcentist și încercase, nu o dată, ci de două ori, să transforme această iluzie în realitate.

Bietul Lorenzo, atât de bun și de generos... Chiar dacă ar fi ajuns să-l iubească, relația lor n-ar fi mers, pentru că nu era femeia potrivită pentru el. O tânără independentă ca ea nu putea sta alături de un bărbat atât de gelos și de posesiv. Cu siguranță, și el înțelesese acest lucru. Excursia aceasta le arătase clar cât de mari erau diferențele dintre ei.

Ursula își petrecu următoarele ore la Monte Solaro, cel mai înalt loc al insulei. Desenă biserica San Michelle și admiră vegetația bogată, atât de diferită de cea din restul insulei. Înviorată de peisajele care i se desfășurau în fața ochilor și mulțumită de schițele făcute, Ursula coborî în port și încercă să găsească o barcă până la Grota Albastră. Dar portul era neașteptat de pustiu.

– Fratele tău nu mai face curse către grotă? îl întrebă ea pe chelnerul întâlnit cu o zi în urmă.

– *Signorina*, ce mult mă bucur să vă văd! Astăzi nu se poate, uitați-vă și dumneavoastră.

Abia atunci văzu Ursula marea agitată și valurile înspumate care se loveau cu putere de dig.

– Ar fi mai bine să vă întoarceți mâine.

– Mâine am să plec.

– Și mai bine, zâmbi chelnerul. Așa veți avea un motiv serios să vă întoarceți la Capri, nu?

– Adevărat, răspunse ea, încântată de logica lui.

– Procesiunea pentru Sfânta Constanza începe curând, spuse bărbatul, închizând ușile terasei.

Sunetul grav al clopotelor bisericii accentuară cuvintele lui.

– Imediat o să auziți și clopotele și artificiile. Haideți, domnișoară, vă duc eu înapoi pe insulă. Familia mea mă așteaptă acolo, iar dumneavoastră o să vă întâlniți cu domnul, nu?

O lăsă în piața centrală, iar Ursula îl căută pe Lorenzo la cafeneaua unde luaseră micul dejun.

– Ai sosit! exclamă Lorenzo, ridicându-se în întâmpinarea ei. Credeam că o să pierzi parada. Cum ți-ai petrecut dimineața?

– Foarte bine, mulțumesc. Și tu?

– La fel. Uite, începe.

Zgomotul mulțimii fu acoperit de un cor care se auzea din ce în ce mai tare. Parada era deschisă de copii, urmați de o fanfară care smulse ropote de aplauze din partea publicului. Apoi intrară în piață opt bărbați îmbrăcați în robe lungi, roșii, care purtau pe umeri statuia Sfintei Constanza. Trei preoți, în robe aurii, îi urmau, binecuvântând mulțimea. Procesiunea se opri în fața bisericii, iar oamenii de pe margine se îmbrățișară, cu ochii în lacrimi.

Fanfara începu să cânte melodii populare, tradiționale.

– Nu e minunat? întrebă Lorenzo, luând-o de mână pe Ursula. Mă bucur că am venit. Tu nu?

Dar ea nu-l auzea. Lângă un stâlp al bisericii, privind-o fix, se afla Enrico.

– Ai spus ceva? se întoarse brusc spre Lorenzo.

– Te-am întrebat dacă-ți place sărbătoarea, repetă el.

– E minunată. Mergem să mâncăm ceva? între ea, încercând să-l scoată din piață.

– Știu locul potrivit! Un loc preferat al familiei noastre...

– Nu, se opuse ea, îngrozită la gândul că-l putea întâlni pe Enrico. Hai să mergem într-un loc simplu.

– Dar exact asta este, spuse Lorenzo.

O conduse pe străzile aglomerate până la un restaurant micuț, cu vedere spre mare.

– Conte Benvoglio! Bine ați venit! îi întâmpină o femeie brunetă.

– *Buon giorno, signora*, spuse Lorenzo, strângându-i mâna. Mă bucur să vă văd. Aveți o masă pentru noi?

– *Sì, sì*. Amândoi? întrebă femeia, privind peste umărul lui Lorenzo. A trecut atâta vreme de când n-ați mai venit aici amândoi. Știți, încă nu pot să vă deosebesc!

Ursula încremeni când auzi vocea lui Enrico.

– Așa e, a trecut mult timp. Abia aștept să gust salata de fructe de mare. Haideți, voi doi! Eu și Annabella murim de foame.

Ursula se uită la tânăra care-l ținea de braț. Oare ea era marea dragoste a vieții lui? Era micuță, foarte feminină și fragilă și păsea cu grația unei gazele. Părul roșcat era strâns într-un coc elegant, iar ochii albaștri erau scoși în evidență de machiaj.

– Ce ciudat să ne întâlnim aici! se întoarse Lorenzo către fratele său gemăn. Ce te aduce la Capri?

– Mai întrebi? replică el în timp ce se așezau la masă. Munca mea, firește.

Se întoarse către Ursula.

– Îmi cer scuze, voi nu v-ați cunoscut. Secretara mea Annabella Ponti, domnișoara Ursula Stewart.

Cu siguranță, secretară! își spuse ea în gând, surprinsă că era scandalizată așa cum ar fi fost bunica Willa.

– Ți place aici, Ursula?

– Da, e grozav! răspunse ea, încercând să pară veselă.

– Chiar spuneam că ne pare rău că plecăm, interveni Lorenzo. Ne întoarcem la Napoli în această după-amiază.

Ursula nu comentă. Ar fi trebuit să mai rămână o noapte, dar nu insistă. Plăcerea călătoriei dispăruse atunci când înțelesese că nu-l putea iubi pe Lorenzo.

– Cât e ceasul? Întrebă el.

– Aproape trei, răspunse Enrico, privindu-l insistent.

– Atât de târziu? Hai, Ursula.

Se ridică și o luă de mână.

– Avem mai puțin de o oră să prindem vaporul. Poftă bună, dragilor!

Se îndreptară spre ieșire.

– Era să uit!

Lorenzo se opri și se întoarse către fratele său.

– Ai o notă de plată la cazinou! Ocupă-te de ea, bătrâne!

Capitolul 11

– Așadar, s-a terminat? întrebă Lorenzo, privind pe fereastra trenului.

– Nici nu cred că a început vreodată, răspunse ea cu blândețe.

– Din pricina unor vorbe fără importanță, spuse într-un moment de gelozie? Cunosoc cupluri căsătorite care se ceartă mult mai rău.

– Nu e vorba de asta, Lorenzo. Nu spune prostii! Ești un om bun, generos, ești un prieten de nădejde, dar nu te iubesc.

Ursula știa exact ce avea de spus, pentru că nu era primul bărbat cu carea avea aceeași discuție. Oare se va mai repeta această scenă?

– Ne-am simțit bine împreună și sper să rămânem prieteni. Știa că acest lucru nu era o consolare pentru nici unul dintre ei, dar nu avea o altă soluție.

– Latina! Latina! se auzi vocea conductorului pe coridor. Lorenzo se ridică.

– Ai nevoie să fii singură un timp, spuse el. Și eu la fel.
 Își coborî valiza de pe raft și apoi o luă de mână pe Ursula.
 – Înțeleg ce simți, dar n-o să renunț la tine atât de ușor. O să fii a mea!

– Lorenzo, n-ai auzit chiar nici un cuvânt din ce am spus? oftă ea, trăgându-și mâna. Nu te iubesc... Pur și simplu, nu te iubesc.

– Nu mai spune asta! se răsti el.

Trase aer în piept, apoi adăugă:

– Știu că o să-ți dai seama că trebuie să fii a mea. A mea și numai a mea! De aceea, sunt gata să te aștept.

Ea clătină din cap, înțelegând că n-avea rost să-i mai explice.

– O să cobor aici și mă duc la Circeo. Te sun peste câteva zile.

Ursula îl privi coborând în gară și se întrebă dacă era vinovată pentru paloarea lui neobișnuită. Fusesse dură și nemiloasă cu el. Nu era cu nimic mai bună decât Enrico, își spuse ea, regretând ziua în care-l văzuse pentru întâia oară.

Contesa și Enrico puteau să fie liniștiți! Nu va intra niciodată în familia lor. Dar ce mai conta? Momentul era cum nu se putea mai bun. Proiectul de semestru trebuia predat peste câteva zile și putea să-și ia rămas bun de la bărbății Botticelli, fie ei din trecut sau din prezent.

– Ursula! Dumnezeu, ce faci aici?

Dino intră în studio, cu părul vâlvoi și îmbrăcat în pijama.

– M-am întors aseară. N-am putut să dorm și am venit aici imediat ce s-a luminat de ziuă. Îmi pare rău că te-am trezit. Am încercat să fac cât mai puțin zgomot.

– Nu m-ai trezit. Am venit să iau ceva, dar am uitat ce anume, spuse el, frecându-se la ochi.

– Dino, m-ai sunat cumva aseară?

– Eu? îngăimă el. A, știu! Venisem după o cană de cafea! Nu, nu te-am sunat. De ce?

– Nu e important.

N-avea rost să-i povestească despre noaptea ei îngrozitoare și despre imaginația ei, poate prea bogată. Ajunsese acasă după ora unsprezece și se culcase imediat, prea obosită ca să despacheteze. Pe la miezul nopții, telefonul sunase și o trezise din somn, dar nu fusese nimeni la celălalt capăt al firului. Se culcase, crezând că cineva greșise numărul, dar scena se repetase la ora unu, și apoi la două. Încuiase ușa de două ori, zăvorâse ferestrele și ascunsese telefonul sub niște perne, dar tot îl auzise cum suna cu regularitate, din oră în oră. La ivirea zorilor, se îmbrăcase și luase un taxi până la studioul lui Dino. Acum, noaptea trecută i se părea un coșmar, incredibil și inexplicabil.

– Fac cafea pentru amândoi, dar trebuie să-ți găsești o cană, îi spuse Dino.

Zâmbind, luă cana pe care o găsisese sub un teanc de ziare și intră în bucătărie.

– Cafeaua e gata, dar trebuie să vii aici, strigă el peste câteva minute. Nu pot să fac nimic până nu beau o cană de cafea. Nu pot nici măcar să mă uit la o fată atât de frumoasă ca tine!

Ursula se uită în jurul ei și găsi pe pervaz o cană plină cu flori ofilite.

– Nu aia! exclamă el când văzu ce avea în mână. E tabloul la care lucrez acum!

- O cană cu flori ofilite?!
- Exact. E o lucrare simbolică, la care nimeni n-o să se uite nici măcar o dată, darămite de două ori. Ce e mai deprimant decât o cană cu flori ofilite? Nu o vază, ci o cană!
- Luă cana din mâna ei și o puse pe masă.
- Uite, ia tu cana mea, iar eu o să folosesc bolul ăsta. O să trebuiască să facem ordine în studio și să găsim toate obiectele din bucătărie răstăcite pe acolo.
- Pot să caut chiar acum.
- Nu, acum stai jos și povestește-mi cum a fost la Capri. Ai văzut Grota Albastră?
- Nu, din păcate! Marea era mult prea agitată. Dar am luat parte la o sărbătoare minunată și am făcut câteva schițe...
- Aha! Referitor la lucrările tale, draga mea... M-am uitat mai bine la portretul lui Tomaso și sunt sigur că poți să-l termini la timp pentru expoziție.
- Nu, nu cred că se poate, protestă Ursula. Se apropie examenele și mai am încă multe de studiat – catacombele, apeductul...
- O să te descurci. Nu poți să renunți la ocazia asta! În plus, i-am promis lui Orlando Forti, în numele tău.
- În numele meu?!
- În numele tău.
- Ursula își privi ceasul.
- Tomaso o să vină aici peste câteva ore.
- E foarte bine! Oricum, nu este obligatoriu să fie aici, pentru că ai deja schițele anterioare. Hai, treci la treabă!
- Ea ezită câteva clipe.
- Am mai făcut câteva schițe ale chipului lui. Vrei să le vezi mai târziu?

– Pot să le văd și acum. Sunt la a doua cană de cafea!

Ursula se duse după caietul de desen. În drum, puse cana cu flori ofilite la locul ei, pe pervaz.

Dino examinează cu atenție și încântare desenele.

– Nu e cazul să comentez, zâmbi el. E evident că-l înțelegi foarte bine pe țigănușul acesta!

Întoarse foaia și cercetă următoarea schiță.

– L-ai desenat pe Lorenzo? Nu, nu... Acesta e Enrico. Pot să pun pariu!

Ursula aprobă, stânjenită.

– Așadar, te-a găsit?

– Ce vrei să spui?

– A trecut pe aici să mă întrebe dacă știu unde ai plecat în week-end.

– Serios? Întrebă ea, încercând să-și păstreze cumpătul.

Ar fi trebuit să-și dea seama de adevăratul motiv pentru care Enrico se dusesse la Capri. Dar era incredibil! Își dorea chiar atât de mult să-l îndepărteze pe fratele lui de ea? Putea să fie liniștit, își spuse Ursula în gând.

– Ar fi cazul să mă apuc de treabă, îi spuse lui Dino, luând caietul și închizându-l cu un gest hotărât.

Mâna i se mișcă pe pânză cu o ușurință și o repeziciune uimitoare. Pictă tricoul ponosit și gâtul subțire al băiatului. Pe neașteptate, se făcu după-amiază și Tomaso intră în studio.

– *Ciao*, Ursula.

Ea se întoarse.

– Când ai venit?

– Acum câteva minute, dar Dino mi-a spus că trebuie să fiu foarte cuminte. Vrei o cafea?

– Da, chiar aş vrea. Dar tu? Bei un pahar cu lapte?
 – Am băut cu Dino. Am mâncat şi am băut împreună, ca bărbaţii, spuse el, mândru. Îţi aduc cafea, după care ne întoarcem la treabă, bine?

Ursula ştia că urma cel mai greu lucru – trebuia să găsească nuanţa potrivită pentru pielea lui. Degetele erau un maro auriu, dar erau în permanenţă acoperite de noroi. Cum să deosebească murdăria de culoarea pielii lui?

Folosind cea mai fină pensulă, începu să picteze cu atenţie degetele subţiri. Încordată, nu simţi cum trecu timpul.

– Cred că ar fi bine să te opreşti, îl auzi la un moment dat pe Dino. Lumina nu mai e la fel de bună şi deja mijeşti ochii, ca o bătrână care nu vede bine.

Se uită la tablou.

– Bun! Mâinile au o nuanţă cam deschisă, dar o să-ţi arăt mâine cum să remediezi asta.

– Ai auzit? strigă Ursula la Tomaso, care se îndrepta deja spre uşă. Ne vedem mâine, la aceeaşi oră.

Pe drumul spre casă, Ursula trecu prin piaţa Santa Maria, străduindu-se din răputeri să nu se uite spre restaurantul unde-l văzuse prima oară pe Enrico. Îşi cumpără ceva de mâncare de la o patiserie şi-şi continuă drumul pe străzile pietruite către Ponte Garibaldi. Ziua petrecută la studioul lui Dino îi făcuse bine. Încă era supărată din pricina lui Lorenzo şi, mai ales, a lui Enrico, dar ziua de lucru o liniştise.

Adormi de îndată ce ajunse acasă şi se trezi brusc, din pricina sunetului insistent al soneriei.

– *Signorina!*

Deschise ușa și un bărbat îi flutură o legitimație în fața ochilor.

– *Polizia!* Sunt căpitanul Rossi, iar el e Mazzini.

Căpitanul intră în casă, urmat de un bărbat înalt.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă ea, uimită. Ce doriți?

– Nu vă neliniștiți, spuse căpitanul.

Se plimbă prin cameră, în timp ce partenerul lui începu să deschisă sertarele și dulapurile Ursulei.

– Despre ce e vorba? insistă ea.

– L-am găsit, anunță Mazzini, ridicând reproducerea după Botticelli.

– Ce faceți? Întrebă Ursula, luptându-se să-și recupereze tabloul. E al meu!

– Așa spun toți când sunt prinși, chicoti Rossi. Ia să vedem actele dumitale, domnișoară! Cu siguranță, sunt false!

Ursula își dădu seama de gravitatea acuzației. Era o străină, iar polițiștii păreau convingeți că furase tabloul lui Botticelli. Aduse pașaportul și i-l înmână căpitanului, fără să spună nici un cuvânt.

– Foarte frumos, spuse Rossi, verificând viza. Un fals foarte reușit. Ai prieteni pricepuți, nu-i așa?

– Mă tem că este vorba de o greșală. Acela este pașaportul meu, iar viza este autentică. Sunt studentă la Arte Plastice. Puteți să verificați... Acest tabloul este proiectul meu de semestru și este o reproducere după *Portretul unui tânăr* de Botticelli.

– Las-o baltă! o întrerupse Rossi, luând tabloul de la colegul său. Studentă? Chiar atât de proști ne crezi? Hai, o să discutăm mai mult la secția de poliție.

Așteptară până când Ursula își luă haina și o conduseră la mașină. În curte se întâlniră cu Maria, proprietăreasa.

– Ce s-a întâmplat, *signorina*? Întrebă ea, privind îngrijorată către polițiști. E totul în regulă?

– O încurcătură... Mă duc la secție cu domnii și o să lămuresc lucrurile, explică ea, încercând să-și păstreze calmul.

În fața casei îi aștepta un Fiat negru.

– Așadar, telefonul s-a dovedit întemeiat, spuse șoferul când toți intrară în mașină. Ați sunat la secție să anunțați că venim cu ea?

– Nu, răspunse Rossi. Mă gândeam să ne oprim la un bar și să bem o cafea, mai întâi. Putem să sunăm de acolo. O să fie o noapte lungă!

– Mergem la Giorgio?

– Da.

După câteva minute, șoferul opri în fața unei cafenele mici.

– Vino să bei ultima cafea în libertate, o invită Rossi pe Ursula, zâmbind larg.

Ea refuză cu o mișcare a capului. Oare era trează sau încă dormea?

– Rămân eu s-o supraveghez, se oferi Mazzini. Adu-mi și mie o cafea, când te întorci.

Ursula privi în gol pe fereastră, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Portretul lui Botticelli chiar fusese furat de la muzeu? O suspectau pentru că petrecuse mult timp în fața acelei picturi? Totul o să se lămurească, își spuse ea, făcându-și singură curaj. O să-i convingă să-i telefoneze profesorului Armado, care le va explica totul.

Cu toate acestea, neliniștea o cuprinse atunci când intră în curtea secției de poliție, iar poarta grea de metal se închise în urma lor. Își aminti că bunica Willa îi povestise de niște prieteni de familie care avuseseră probleme în Italia: Beverly

Rushmore a fost acuzată că face parte dintr-o organizație teroristă pentru că a închiriat un apartament de la un membru al unei asemenea mișcări; Anthony Premble a murit în închisoare după ce a așteptat timp de șase luni să fie judecat pentru o acuzație de falsificare a unor documente. Se părea că, în această țară, o persoană era considerată vinovată până când i se dovedea nevinovăția.

– Haideți, domnișoară. N-are nici un rost să rămâneți în mașină, îi spuse Rossi.

O prinse de mână și o trase afară din mașină. Intrară într-un hol întunecat, apoi urcară niște scări înguste.

– Nu văd nimic, spuse Ursula.

Se împiedică și se prinse de mâna lui Rossi, încercând să-și recapete echilibrul.

– Fără prostii, domnișoară! Noi suntem trei, iar dumneata ești singură.

– Cine e șeful dumneavoastră? Trebuie să vorbesc cu cineva!

– Nu-ți face griji! Comandantul nostru așteaptă cu nerăbdare venirea dumitale.

Urcară până la etajul patru. Trecură pe lângă câteva birouri acoperite cu teancuri de hârtii, pahare de plastic și scrumiere pline, apoi Rossi se opri în fața unei uși și bătu de două ori.

Un bărbat scund și durduliu le deschise ușa.

– Bună seara. Intrați! Dă-mi tabloul, Rossi, și spune-mi ce s-a întâmplat.

– Pot să dau un telefon? întrebă Ursula.

În vocea ei se simțea teama.

– Imediat, draga mea, îi răspunse comandantul. O fată atât de drăguță!

Clătină din cap, dezaprobat.

– Cred că ești de-o seamă cu fiica mea. Cum se schimbă lumea, nu, Rossi? Acum, spune-mi ce știi.

– Da, domnule. Mazzini și cu mine eram aici singuri. Valletto și Horazio pleaseră la Piața Bologna să supravegheze o întrunire politică, iar Fabrizio se dusesse să cumpere cafea și ceva de mâncare. Atunci a sunat un bărbat, care a spus că vrea să ne dea un pont. Eu am spus că...

– Rossi! îl întrerupse comandantul. Ești foarte confuz! Ești sigur că Fabrizio n-a cumpărat și ceva de băut?

Privirea lui deveni amenințătoare.

– Condu-o pe domnișoara în camera de alături și vino înapoi să termini raportul.

– Da, domnule Bergamo, băigui Rossi. Cred că sunt cam obosit, pentru că n-am dormit toată noaptea din cauza bebelușului.

– Domnule Bergamo! se hazardă Ursula. Vă rog, pot să dau un telefon? E vorba de o greșeală... Nu știu ce vrea să spună căpitanul Rossi când vorbește de acel pont. Tabloul lui Botticelli chiar a fost furat din muzeu? Trebuie să fie o glumă proastă!

– *Basta!*

Căpitanul Rossi o luă de braț și o împinse afară din încăpere.

– Eu am să-i spun comandantului ce s-a întâmplat, nu dumneata!

– Las-o să dea telefon! strigă Bergamo în urma lor.

Rossi o duse într-o cameră mică, pătrată, luminată de un singur bec care atârna din tavan.

– Hai, sună!

Ursula se apropie de biroul acoperit cu dosare. Dădu deoparte câteva hârtii și găsi un telefon. Începu să formeze

numărul de telefon al profesorului Armado, dar greși de trei ori, din pricina emoției. Trase adânc aer în piept și se concentra asupra cifrelor.

– *Pronto?* răspunse doamna Armado.

– Doamnă, sunt Ursula. Domnul profesor este acasă? Îmi pare rău că vă deranjez, dar este o urgență.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? O să mai întârzie cel puțin o oră.

Ursula îi explică pe scurt despre ce era vorba.

– Și acum ești la poliție? Incredibil! Săraca de tine... Nu-ți face griji! O să-i spun soțului meu de îndată ce sosește acasă. Îl cunoaște foarte bine pe directorul muzeului și sunt sigură că totul o să se lămurească foarte curând.

Ursula mulțumi și puse receptorul în furcă.

– Să nu încerci să mai dai telefon, o avertiză Rossi. Mazzini e în fața ușii, așa că ai face bine să stai cuminte.

Ieși din încăpere, trântind ușa în urma sa.

Ursula avea multe întrebări la care dorea să găsească răspuns. În primul rând, cine telefonase la poliție? Fusese un coleg de la facultate? Dar de ce? Cine voia să se răzbune pe ea?

Era sigură că trecuseră câteva ore până când ușa camerei se deschise.

– *Signorina...*

Domnul Bergamo veni spre ea zâmbind.

– Mă văd nevoit să vă cer scuze. Tocmai am vorbit cu profesorul Armado și cu directorul muzeului. Uneori, oamenii mei dau dovadă de exces de zel. Rossi, vino aici!

Căpitanul intră în cameră, privind spășit în podea.

– Am greșit, domnișoară. Îmi cer scuze... M-am înșelat!

– E în ordine, răspunse Ursula, ridicându-se de pe scaun. Se pare că cineva m-a considerat hoată, iar dumneavoastră

trebuia să verificați acest lucru. Poate că ar trebui să fiu flatată, de vreme ce ați crezut că tabloul pictat de mine poate fi confundat cu originalul lui Botticelli.

Încercă să zâmbească.

– Îmi dați înapoi tabloul?

Domnul Bergamo i-l restitui și se înclină ceremonios.

– Vă sugerez să-l semnați, ca să evitați astfel de probleme pe viitor.

Ursulă aprobă.

– Da, așa am să fac.

– Actele dumneavoastră sunt în perfectă ordine, evident. Aveți grijă de ele și nu uitați să vă înnoiți viza la fiecare trei luni.

– Mulțumesc. Dacă nu mai e nici o problemă, pot să plec?

– Sigur că da. Căpitanul Rossi vă va conduce acasă.

– Nu, mulțumesc. Prefer să merg pe jos.

Afară, Ursula înțelese pentru prima dată cât de importantă era libertatea. După câțiva metri, avu impresia că era urmărită și grăbi pasul. Cu siguranță, era doar imaginația ei! Noaptea trecută, telefoanele suspecte, acum urmărirea... Oare n-ar fi trebuit să spună polițiștilor despre ce era vorba?

Se opri sub un felinar și se uită la tabloul pe care-l ținea sub braț. Enrico? Știa de tablou, avea și motiv, dar nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva.

Când ajunse aproape de casă, un bărbat înalt alergă spre ea.

– Ursula, totul e în ordine?

– Lorenzo! Da, totul e în regulă. Dar ce cauți aici?

– Vin de la secția de poliție, spuse el, încruntat. Mi-au spus că te-au eliberat.

– Dumnezeu! Știe chiar toată lumea?!

– Eu nu sunt „toată lumea”! Am venit la tine pentru că m-am întors de la Circeo și voiam să te invit la cină. Proprietăreasa mi-a spus unde ești? Ce s-a întâmplat?

– E foarte ciudat. Cineva a sunat la poliție și a anunțat că am furat din muzeu tabloul lui Botticelli, așa că au venit și m-au ridicat. Profesroul Armado a lămurit lucrurile, dar a fost de-a dreptul înfricoșător. Nu pot să-mi dau seama cine a făcut o asemenea glumă proastă!

– Dacă a fost o glumă...

– Ce vrei să spui?

– Toți cei care locuiesc în Roma știu că poliția nu glumește atunci când este vorba despre străinii care muncesc sau învață aici. Cine a făcut asta, a vrut să fii deportată sau chiar mai rău. Nu...

Lorenzo clătină din cap.

– Nu pot să cred că a făcut asta!

– Cine? Te gândești la... Enrico?

– Nu te uita așa la mine, îi ceru Lorenzo. Știu că n-a fost Enrico. A venit la Circeo în această dimineață și am fost toată ziua împreună, la plajă. A plecat de lângă mine doar o dată, ca să dea un telefon important.

– Un telefon important?!

– Probabil o întâlnire.

– I-ai spus despre noi? Știe că nu mai suntem împreună?

– Nu. I-am spus că intenționez să mă însor cu tine și am discutat despre asta toată ziua.

– Ați venit la Roma împreună?

– Nu, el a plecat înaintea mea. Ce e, Ursula? Ești albă ca o coală de hârtie! Doar nu crezi că Enrico e vinovatul... E ridicol!

Capitolul 12

Ursula se uită în jurul ei în sala de curs. Își privea cu atenție colegii, dar nu-și putea imagina că unul dintre ei era în stare să facă o asemenea glumă. Era din ce în ce mai convinsă că cel care făcuse așa ceva era Enrico. Mai încercase să-i despartă pe cei doi și cu siguranță a trecut la măsuri mai drastice pentru că bietul Lorenzo vorbea în continuare despre căsătorie.

Enrico o mințise de la bun început și avea dovada acestui lucru –între ce-i spusese el și ce aflase, mai târziu de la Lorenzo, erau mari diferențe. Paola o avertizase de la bun început...

Era o singură soluție! Trebuie să-l înfrunte și să-i spună în față că putea să renunțe la aceste persecuții, pentru că nu avea intenția să se însoare cu fratele lui geamăn.

Când se termină cursul, ieși pe hol alături de ceilalți colegi, care zâmbeau fericiți, bucurându-se de primăvară. Cât de mult îi invidia! Singura lor grijă erau examenele care se apropiau. Ar fi fost în aceeași situație, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Enrico.

– Ursula Stewart la secretariat! Ursula Stewart la secretariat! se auzi în difuzor.

Oare ce s-a întâmplat? se întrebă ea, coborând în fugă scările spre parter.

– Sunteți căutată la telefon, domnișoară.

– Alo?

– Mă bucur că te-am prins!

Ursula recunoscuse vocea lui Dino și abia atunci își aminti că trebuia să fie deja la studio, lucrând la portretul lui Tomaso.

– Mă temeam că ai plecat deja. Tomaso e bolnav. A venit la studio mai devreme, dar strănuta și avea febră, așa că l-am trimis acasă.

– Bietul de el! Dar pot să mai vin să lucrez, nu?

– Da, ai putea. Dar ce-ar fi să stai acasă în după-amiaza asta și să înveți pentru examene? În felul acesta, mâine o să poți să stai mai mult cu Tomaso.

– E o idee bună. Da, așa am să fac. O să mă duc astăzi la catacombe.

După ce am să-i fac vizită lui Enrico, adăugă ea în gând.

Se îndreptă spre Via Babuino, întrebându-se ce avea să-i spună. „Știu că tu ești de vină pentru ce mi s-a întâmplat azi-noapte” sau „Scuză-mă că te deranjez, dar am vrut să-ți povestesc ce mi-a întâmplat azi-noapte”. Tremura de emoție și nu era sigură că va putea să vorbească.

Fii dură, își spuse ea în gând. Bărbatul acesta e dușmanul tău, cel care vrea să-ți facă viața imposibilă.

Apăsă pe butonul soneriei.

– Cine e?

– Ursula Stewart și-l caut pe contele Benvoglio.

– Aveți programare?

– Nu, dar este o urgență.

– *Va bene.* Vă rog să luați liftul numărul șapte. Am să-l anunț pe conte că doriți să-i vorbiți.

Ușa se deschise, iar Ursula intră într-un hol elegant, plin de oglinzi. Își dădu seama că blugii ei ponosiți nu se potriveau cu marmura și cristalul din hol și se aștepta ca Enrico să râdă de ea. Încercă să-și aranjeze părul, dar își dădu seama că nu avea nici un motiv să facă acest lucru. Nu mai era îndrăgostită de el și nu trebuia să-i pese de părerea lui.

Annabella, asistenta roșcată a lui Enrico, o studie cu atenție și se strâmbă când văzu pantofii murdari de noroi, dar nu comentă.

– Bună ziua, domnișoară Stewart, îi zâmbi ea, vorbind într-o engleză foarte îngrijită. Vă rog să așteptați aici până când contele va fi liber. Astăzi are un program foarte încărcat. Vă rog, luați loc.

O invită să se așeze pe o canapea maro de catifea.

– Aveți câteva reviste pe mäsută.

Ursula privi silueta suplă a Annabellei. Așadar, aceasta era secretara lui. Annabella – Anna cea frumoasă...

– Contele vă poate primi acum îi spuse ea peste câteva minute. Vă rog să mă urmați.

Străbătură un hol lung, plin cu tablouri din perioada renescentistă – Renoir, Chagall, Picasso. Măcar era interesat de munca lui Lorenzo, își spuse ea în gând. Intrară într-un birou spațios, cu rafturi pline de cărți.

– Bună, Ursula, o salută el, venindu-i în întâmpinare. Mulțumesc, Annabella, poți să pleci.

O conduse pe Ursula către un scaun.

– Vrei să iei loc? Pot să-ți ofer ceva? Arăți ca o pisică udată de ploaie...

– Nu-mi pasă cum arăt, îl repezi ea. Am de discutat ceva foarte important cu tine.

– Da, mi-a spus secretara mea. Totuși, poate ar fi mai bine să te așezi.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc.

– Eu nu. Te rog, ia loc. Pot să-ți ofer un coniac?

Ursula acceptă, dându-și seama că avea nevoie de puțin timp ca să-și recapete stăpânirea de sine. De ce o tulbura atât de mult vederea lui?

– Cum stai cu examenele?

– Se apropie cu repeziciune și am mult de învățat. Astăzi trebuie să vizitez catacombele. Putem să renunțăm la politețurile astea și să discutăm despre ceva cu adevărat important? Dino mi-a spus că ai vrut neapărat să afli unde am plecat week-end-ul trecut. E ciudat că nu mi-ai spus nimic atunci când ne-am întâlnit la Capri.

Enrico își trecu mâna prin păr, dar chipul îi rămase impasibil.

– N-ai de gând să-mi spui de ce m-ai urmărit?

– Cred că știi. Am fost îngrijorat când am aflat că ai plecat cu Lorenzo. Am simțit că e de datoria mea să mă asigur că nu se întâmplă nimic.

– Ce anume? Credeai că fugim în lume?

El ridică din umeri.

– Mă rog...

– Și te-ai liniștit atunci când ne-ai găsit?

El ezită.

– Ursula, n-o să fii liniștit atâta vreme cât vei continua să te întâlnești cu Lorenzo.

– De aceea te-ai întors ieri la Roma? îl întreabă ea, fixându-l cu privirea.

– E un fel de a spune.

– Un fel de a spune, îl imită ea.

Brusc, se enervă și ridică tonul.

– Și cum rămâne cu faptul că ai spus poliției că am furat tabloul lui Botticelli de la muzeu? Inteligent! Și era cât pe ce să-ți reușească! Văd că-ți folosești inteligența numai pentru înșelătorii, jocuri de noroc și femei și e mare păcat!

– Nu cred că știi despre ce vorbești, șopti el, abia auzit.

– Nu știi? Uiți că mi-am petrecut jumătate de noapte la secție, încercând să-i conving pe polițiști că sunt nevinovată. Cu ajutorul profesorului Armado, am reușit să scap.

– Ursula...

– Știi care este ironia? continuă ea, fără să seama de întrerupere. În timp ce tu complotai să ne desparti, eu îi spuneam lui Lorenzo că nu mă voi mărita niciodată cu el.

Enrico ridică o sprânceană.

– Nu face pe surprinsul! În ciuda părerii tale despre mine, nu alerg după bani și poziție în societate. Eu am să mă mărit din dragoste!

– Și fratele meu?

– Lorenzo e un prieten foarte bun, răspunse ea, coborându-și privirea. N-o să fie niciodată mai mult de atât. Dar asta n-a fost și nu e treaba ta!

– Ai terminat?

– Aproape.

– Crezi într-adevăr că eu sunt cel care a organizat incidentul ciudat de aseară?

– Nu cred. Știu sigur!

Enrico o privi fix câteva secunde.

– În cazul acesta, nu mai sunt multe de spus. Am impresia că ești la fel de intransigentă ca polițiștii care te-au ridicat, dar eu nu-l am pe profesorul Armado care să mă apere. E o pierdere de vreme să încerc să-mi demonstrez nevinovăția.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Secretara mea o să te conducă.

Dezamăgită de încheierea bruscă a discuției, Ursula o urmă pe Annabella către lift. Ar fi trebuit să anticipeze reacția lui Enrico și să știe că va juca rolul victimei.

Hoinări pe străzi, încercând să-și pună ordine în gânduri, și se îndreptă spre galeria Borghese. I se părea potrivit să stea câteva clipe în fața portretului care-i schimbase viața; într-un fel, trebuia să-și ia rămas bun.

În fața tabloului, îi reveniră în minte cuvintele Paolei: „Trăiește în prezent. Nu poți să venerezi o eră trecută, o perioadă despre care nu știi nimic, cu excepția unor fantezii pe care chiar tu le-ai creat”.

Cât de mult greșise când își imaginase că Lorenzo semăna cu bărbatul din tabloul lui Botticelli! Expresia, privirea, ochii erau ai lui Enrico...

– La revedere, dragostea mea, șopti ea. Ești cel mai scump vis al meu!

Spre seară, Ursula se duse la Via Appia. Pentru pregătirea unuia din examene, trebuia să viziteze catacombele, dar amânase acest lucru. Știa că era prea târziu ca să întâlnească turiști, dar acest lucru îi convenea.

Lumina flăcării eterne îi arăta drumul și ajunse repede la locul unde fuseseră îngropați sfinții Petru și Pavel. Se opri la primul etaj și se uită la o statueta a unui copil, îmbrăcat într-un veșmânt alb, lung. Un înger al morții...

La un moment dat, auzi un zgomot foarte aproape.

— E cineva aici?

Ascultă atentă, dar nu auzi decât ecoul. Vru să se îndrepte spre scări, dar două mâini puternice o prinseră brusc, împiedicând-o să facă vreo mișcare.

— Încetează! Dă-mi drumul!

Ursula se zbatu, dar în zadar. Ultimul sunet pe care-l auzi înainte să cadă în inconștientă fu propriul țipăt, amplificat de ecoul catacombelor.

Ursula deschise ochii, convinsă că fusese din nou pradă aceluiasi coșmar care-i bătuse copilăria — pierdută într-un întuneric adânc, o căuta pe mama ei, pe care n-o văzuse niciodată.

De această dată, însă, nu era vorba de un coșmar, ci de realitate. Încercă să-și amintească ce se întâmplase, dar își dădu seama că n-avea cum să-l recunoască pe atacator — nu-i auzise vocea, nu-i văzuse chipul.

Pipăind în jurul ei, găsi lumânarea pe care o avea în mână când fusese atacată și geanta. Așadar, bărbatul respectiv nu era un simplu hoț!

Enrico? Clătină din cap, încercând să alunge ideea. Îi spusese că nu voia să se mărite cu Lorenzo, deci nu mai avea nici un motiv. Dar poate n-o crezuse... Cu siguranță, fusese un nebun care se ascundea în catacombe pe timpul nopții.

Reuși să coboare scările, dar găsi poarta de metal încuiată. Cel care o încuiase era paznicul sau atacatorul ei?

– Ajutor! Vă rog, ajutați-mă!

Se temea ca bărbatul care o atacase să nu fie încă în catacombe, dar se simțea mai în siguranță aproape de ieșire. La un moment dat, Ursula auzi o voce care cânta celebra *O sole mio* apropiindu-se. Nu putea fi decât paznicul! Își spuse ea, fericită. Ce atacator ar veni spre victima lui cântând?

– Ajutor!

– Cine e? Întrebă vocea necunoscută.

– Sunt o studentă. Vă rog, dați-mi drumul.

Bărbatul căută cheia potrivită și descuie poarta.

– *Mamma mia!* Ce s-a întâmplat? Cum de ați rămas încuiată înăuntru? Nu v-am văzut, îmi pare rău.

– Nu e vina dumneavoastră. Cineva care se ascundea în catacombe m-a atacat și mi-am pierdut cunoștința. Nu știu cât am zăcut acolo.

– O, *Dio!* Sunteți rănită? Ce nenorocire! E prima oară când se întâmplă așa ceva aici. Nu vă faceți griji, domnișoară. Am să anunț poliția! Vreți să veniți acasă la mine? Soția mea o să vă pregătească ceva de mâncare.

– *Grazie!* răspunse ea, recunoscătoare.

Casa paznicului nu era departe, dar Ursula se bucură de aerul rece și curat al nopții. Bărbatul deschise ușa casei și o invită să intre.

– Te rog să nu intri încălțat, dragul meu, se auzi vocea unei femei.
– Mai întâi un pahar de vin roșu, apoi o supă fierbinte. E bine? o întrebă el pe Ursula.

– Ce spui acolo?

Soția lui apără în cadrul ușii, privindu-l nelămurită.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Nu știam că avem musafiri.

– Am găsit-o pe domnișoara încuiată în catacombe. A stat acolo câteva ore bune. Mai avem ceva de mâncare?

– Sigur, răspunse femeia, privind-o pe Ursula cu simpatie și curiozitate. Dar ce s-a întâmplat?

– Cineva a vrut s-o jefuiască. Poți să-ți imaginezi așa ceva?

În mintea tinerei apără din nou chipul lui Enrico. În mod evident, el era vinovat de ce i se întâmplase, așa cum fusese vinovat și de arestarea din noaptea precedentă. Știa unde s-o găsească, pentru că-i spusese chiar ea; și totuși, privirea lui, pe care o văzuse cu doar câteva ore în urmă, era cea a unui om cinstit, nevinovat.

Luă o înghițitură de vin și simți că lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Plângea pentru ea și pentru Enrico...

– Domnișoară, trebuie să mâncați ceva, îi spuse soția paznicului. Dacă beți numai vinul, o să vă îmbătați.

Cu gesturi mecanice, luă câteva linguri din supă fierbinte.

– E târziu și nu avem mașină, spuse bărbatul. Dar puteți să rămâneți la noi în noaptea asta.

Ursula clătină din cap, zâmbind.

– Mă simt mai bine, mulțumesc. Pot să iau autobuzul.

– Sunteți sigură? În cazul ăsta, o să vă conduc la stație.

În autobuz, Ursula încercă să-și limpezească gândurile. Părea evident că Enrico nu credea că relația dintre Ursula și

fratele lui geamăn se terminase și era hotărât s-o facă să plece din Roma. Dar cui putea să-i spună aceste bănuieli, pentru care n-avea nici o dovadă?

Cel mai bine era ca Lorenzo să discute cu Enrico și să-l facă să înțeleagă că relația se terminase într-adevăr. Dar cum să facă asta, atâta vreme cât nici el nu accepta acest lucru?

Singura soluție părea să fie plecarea – putea să plece în Germania, să stea o perioadă cu Paola și Alberto.

Ursula coborî din autobuz la Forumul Roman și se îndreptă cu pași mici spre casă. Când intră pe strada ei, văzu Mercedesul negru al lui Enrico stând în fața casei, cu farurile aprinse. Mașina porni cu viteză, iar Ursula se feri în ultima clipă, lipindu-se de poartă. O urmărise până aici?

Mașina se opri în zid, iar Ursula îl văzu pe Enrico chinuindu-se s-o pornească din nou. În acea clipă, poarta se deschise, iar ea căzu în curte.

Enrico se aplecă asupra ei.

– Ursula....

Ea închise ochii și-i strânse cu putere, ca și când ar fi putut să se ascundă astfel de el.

– Te rog, vorbește-mi!

– Pleacă de lângă mine!

Îngenunche lângă ea și-i puse mâna pe frunte.

– Ursula, știi că ești supărată. Dar acum totul va fi bine, ai să vezi. Totul s-a terminat!

Deschise ochii și-l văzu vârând mâna în buzunarul hainei. Oare căuta pistolul? Îngrozită, Ursula leșină.

– Draga mea, te rog, trezește-te. Ești în siguranță. Te rog, iubito!

Vocea lui părea că se află la mii de kilometri depărtare.

– Are nevoie de săruri, conte.

Într-adevăr, mirosul puternic și amărui o făcu pe Ursula să strănute și să tușească. Deschise ochii și-și dădu seama că era în apartamentul ei; prima persoană pe care o văzu era Maria.

– Ce bine că ești aici, Maria, spuse ea, luând-o de mână. Am crezut că o să mă omoare!

– Puteți să-i mulțumiți contelui că ați scăpat.

Maria făcu un pas lateral, iar bărbatul care stătea în spatele ei fu expus privirilor Ursulei. Lorenzo? Nu, era Enrico!

– Ajută-mă! strigă ea, agățându-se de brațul Mariei. El a vrut să mă omoare. M-a urmărit până aici și a vrut să mă calce cu mașina. Nu mă lăsa! Cheamă poliția!

– E isterică, îi spuse Maria lui Enrico. N-o luați în seamă, conte. O să-și revină în scurt timp, dar cred că ar fi mai bine să așteptați în bucătărie până se calmează.

– Nu, doamnă, spuse Enrico, hotărât. Trebuie să vorbesc cu domnișoara. Puteți să ne lăsați singuri câteva minute?

– Nu, nu! se opuse Ursula, plângând în hohote. Nu mă lăsa cu el, pentru că o să mă omoare. Te rog, cheamă poliția!

– Nu mai aveți nici un motiv să plângeți, domnișoară. Am chemat deja poliția și le-am spus ce s-a întâmplat. Ascultați-l pe conte, pentru că o să aibă grijă de tot.

– Nu mă părăsi!

Palid și tras la față, Enrico se aplecă deasupra ei.

– Îți cer numai câteva minute. S-ar putea ca ceea ce-ți spun să te șocheze, dar te rog să mă crezi.

Făcu o scurtă pauză.

– N-am încercat niciodată să-ți fac rău. Dacă te-am rănit vreodată, sufletește, asta s-a întâmplat atunci când te-am întâlnit și am fost atât de prost încât n-am înțeles cât de mult însemni pentru mine.

– Încetează cu minciunile! Te-am văzut.

– Nu eram eu.

Ursula făcu ochii mari.

– Lorenzo?

Clătină din cap, neîncrezătoare.

– El nu mi-ar face rău. Mă iubește și vrea să se însoare cu mine!

– Așa e. Dar toate lucrurile astea au început atunci când ai refuzat să te căsătorești cu el, nu-i așa?

– Da, răspunse ea, șovăielnică.

Își aminti că telefoanele misterioase le primise chiar în noaptea în care se întorsese de la Capri.

– Dar n-ai nici o dovadă! Suntem încă prieteni și încerca să mă ajute și să mă apere de tine. Știa că o să trimiți poliția la mine acasă. Iar dacă ar fi știut că mă duc la catacombe...

– A știut, Ursula. Dino i-a spus.

– Nu te cred.

– Am încercat să te avertizez în privința lui Lorenzo de la bun început.

– Ai vrut să mă împiedici să mă mărit cu el pentru că nu voiai să intru în familia voastră!

– E ridicol! Voiam să te cer eu însumi de soție. Dar n-am mai putut...

– Ce vrei să spui?

– Când am încercat să-ți vorbesc despre Lorenzo, ai reacționat atât de violent, încât am crezut că ești îndrăgostită de el. Era limpede că te iubește.

– Dumnezeu! exclamă ea, începând să înțeleagă.
 – Nu puteam să te conving să nu-l mai vezi, așa că am încercat să fiu în preajma ta, ca să fiu sigur că nu vei păți nimic. Faptul că mințea cu ușurință și avea probleme cu jocurile de noroc nu era un pericol, dar, după cum ai descoperit, are momente când devine extrem de violent.

Enrico făcu o pauză și-i luă mâinile în ale lui.

– Mi-e foarte greu să vorbesc despre asta. De la o vârstă fragedă, Lorenzo și-a petrecut multă vreme în sanatorii. Astăzi, când ai venit la mine, am înțeles că lucrurile scăpaseră de sub control. M-am dus la hotelul unde stătea și l-am găsit pe Lorenzo într-o stare îngrozitoare. L-am luat la mine acasă, dar, în timp ce încercam să-l găsesc pe doctorul lui, a reușit să fugă cu mașina mea. Când am aflat că nu ești acasă, am anunțat poliția și am venit aici. Maria mi-a deschis și m-a lăsat să intru. A fost un miracol că te-am văzut venind și am reușit să deschid poarta la timp.

– Așadar, tu mi-ai salvat viața?

– Ursula, viața ta este mai prețioasă decât a mea.

Capitolul 13

Celebrul critic de artă Pietro Cortina analiza portretul lui Tomaso.

– Liniile sunt perfecte. Artista promite... Nu crezi, draga mea?

Se întoarce către soția sa, care admira o tavă cu sandvișuri.

– Tina, chiar nu poți să te oprești din mâncare? Dacă te-ai uita la tablouri, așa cum ar trebui, nu ți-ar mai fi atât de foame.

– Îmi pare rău, dragule, dar sunt foarte slăbită. Știi că atunci când e multă lume în jurul meu, sunt...

– Flămândă! completă soțul ei. Dar unde e Orlando? Mi-a promis că mi-o prezintă pe tânăra artistă!

– Ai auzit, Ursula? Întrebă Dino, zâmbindu-i. Pietro Cortina ți-a laudat munca. Știi ce înseamnă asta? Că ți s-au deschis toate ușile!

– Orlando! Orlando!

O tânăra cu un aer familiar intră în încăpere.

– Trebuie să-mi spui totul despre această domnișoară Stewart!

– Știi cine e? Întrebă Dino, extrem de încântat. Nina Buccato, cel mai cunoscut reporter de televiziune. Măine, pe vremea asta, numele tău o să fie cunoscut în întreaga Romă. Iar săptămâna viitoare, în toată Italia!

Dino privi pe Ursula.

– Pentru cineva care și-a făcut o intrare fulminantă în lumea artei, nu pari prea fericită.

– Nu știi ce-i cu mine, minți ea. Cred că n-o să mă liniștesc până n-o să ajungă și tata.

Nu putea să-i spună că, în sufletul ei, se ruga ca Enrico să vină la vernisaj. Din noaptea în care-i spusese adevărul despre Lorenzo, Ursula se gândea numai la el.

– Cred că știi care e problema. Toții artiștii se simt deprimați după ce termină o lucrare la care au muncit multă vreme. În ultima săptămână, ai muncit ca o nebună și... Ai pus toate trăirile, toate frământările tale în acel portret și poate n-ai făcut bine.

Ursula îl privi întrebătoare.

– Nu mă refer la tablou, explică Dino. A ieșit minunat! Dar cred că ar trebui să-ți lămurești și celelalte probleme.

– Dacă aș putea...

După noaptea aceea de coșmar, Enrico dispăruse fără urmă. Ea se cufundase în muncă și terminase portretul lui Tomaso. Dino avea dreptate – pe chipul băiatului erau zugrăvite dragostea, speranța, durerea din inima ei.

Încercase tot ce-i stătuse în puteri ca să-l găsească pe Enrico – îl sunase la numărul lui privat, se dusesse la biroul lui, îi telefonase la Circeo, îi lăsase mesaje la toate cunoștințele comune din Roma. Dar în zadar!

– Ursula, mă bucur că te-am găsit!

Profesorul Armado veni lângă ea.

– Felicitări pentru tablou. Este o lucrare excelentă!

Cuvintele profesorului însemnau mult pentru Ursula, dar nu reuși să zâmbească și continuă să se uite prin încăpere.

– Se vede că ai muncit mult la el, dar nu înțeleg când ai avut timp să faci asta. Credeam că-ți petreci tot timpul liber cu bărbatul acela al lui Botticelli.

Ursula se uită la el, mirată.

– Mă refer la *Portretul unui tânăr*. Ai văzut ce notă ai primit pentru el, nu? Nu?! Cred că ești singura studentă care n-a vrut să afle notele obținute la examene. Înseamnă că examenele ți s-au părut simple, nu?

– Nu chiar.

Nu putea să-i spună că uitase de rezultatele de la examene din pricină că în mintea și în sufletul ei nu era loc decât pentru Enrico.

– Notele tale sunt grozave. Cele mai bune din grupă! Iar reproducerea după Botticelli este extraordinară, deși nu se compară cu portretul acestui țișănuș. Am impresia că-i lipsește ceva... Poate că ar fi fost perfect dacă l-ai fi cunoscut pe acel bărbat și ai fi avut cu el o relație mai apropiată.

Nici nu știți câtă dreptate aveți! comentă Ursula în gând. Dacă aș fi avut încredere în Enrico! Dacă l-aș fi ascultat atunci când a încercat să vă avertizeze! Dacă... dacă...

– A venit și soția mea!

– Bună, draga mea, o salută doamna Armado. Îmi place la nebunie tabloul tău. Ei, cum te simți? Îți place să fii în centrul atenției?

– Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă!

– Să nu spui asta criticilor, o sfătuiește profesorul, zâmbind. Hai să mergem, draga mea. Trebuie să-l felicităm pe Dino pentru succesul protejatei sale.

Ursula căzu din nou pe gânduri, dar, din fericire, nu rămase mult timp singură.

- Draga mea copilă!
- Profesorul Stewart apăru lângă ea și o luă în brațe.
- Am crezut că nu mai ajung!
- Și eu am crezut același lucru, răspunse ea, cu ochii în lacrimi. Dar ai ajuns la momentul potrivit!
- Sunt atât de mândru de tine, draga mea. Aș fi vrut să fie și bunica ta aici.
- Făcu un pas înapoi și o privi cu atenție.
- Dar tu? Spune-mi sincer, cum te simți.
- Bine, tată. Chiar bine!
- Îl luă de mână și-l conduse prin galerie.
- Din clipa în care Max Hamilton mi-a spus că la Sotheby nu lucrează nici un Lorenzo Benvoglio, am fost foarte îngrijorat. Aveam de gând să-mi fac o rezervare pentru avionul de Roma, când m-a sunat Enrico și...
- Enrico te-a sunat? îl întrerupse Ursula. Ce ți-a spus?
- Mi-a povestit absolut tot. Se pare că familia lui e foarte supărată și regretă cele întâmplate. Mi s-a părut un tip de treabă și m-a asigurat că ești în afara oricărui pericol. Cu toate astea, regret că nu ți-am spus că Lorenzo nu mi-a inspirat încredere.
- Probabil că nu te-aș fi ascultat. Și Enrico a încercat să mă avertizeze.
- Mi-ar plăcea să-l cunosc și să-i mulțumesc. E aici?
- Nu. Nu știu unde e.
- Se uită spre ușă și-l văzu pe Tomaso, greu de recunoscut într-un costum albastru, foarte elegant.
- Dar vreau să-ți prezint pe altcineva.
- Bună, Ursula. El este tatăl tău? Ați văzut ce model sunt? întrebă Tomaso, mândru.

– Acum nu mai ești model, îi explică Ursula. Acum ai un portret. Portretul tău!

– Fiica mea mi-a povestit multe despre tine.

– Da?

În vocea lui se simțea bucuria.

– Da. Știi, eu n-am văzut tabloul. Vrei să mi-l arăți?

– Sigur că da. Știți, am muncit mult la tablou, adică la portret. În fiecare după-amiază stăteam în studioul lui Dino până apunea soarele.

Ursula privi zâmbind în urma lor.

– Ursula, reportera de la televiziune mi-a pus o mie de întrebări despre tine, îi spuse Dino, apărând brusc lângă ea. Câți ani ai, de unde vii, când o să termini facultatea, ce planuri ai...

– Și eu mă întreb același lucru. Știi, mă gândeam să-mi termin facultatea la Paris.

– Ai înnebunit? Nu poți să faci asta! Numele tău a început să fie cunoscut aici și tu vrei să pleci?

Doamna Armado îi oferi un pahar de șampanie.

– Un tânăr aristocrat te caută de câteva minute.

Inima ei începu să bată mai repede. Să fie Enrico? Un parfum familiar o învălui.

– Ursula, draga mea!

Vocea puternică a contesei Benvoglio o surprinse pe Ursula. Contesa o luă de mână și o conduse într-un colț unde puteau vorbi în liniște.

– Dă-mi voie să te felicit pentru debutul tău grandios în lumea artei.

Apoi coborî vocea.

– Ce mai faci? Am fost foarte îngrijorată din pricina ta. Toți am fost! Voiam să-ți spun personal cât de rău îmi pare pentru

tot ce s-a întâmplat. Mă consider responsabilă pentru tot. Când mă gândesc cât de mult a insistat Enrico să-ți spună adevărul despre Lorenzo... Eu am fost cea care a ezitat și a amânat momentul. Părea că se simte bine alături de tine și am vrut să cred că lucrurile se vor rezolva. N-am vrut să recunosc adevărul! Era un copil atât de bun și...

– Nu e vina dumneavoastră, îi spuse ea cu blândețe.

Ursula își dădu seama cât de mult se înșelase în privința femeii din fața ei – era delicată, blândă și suferea enorm din pricina fiului său.

– Am încercat să-l ajutăm, continuă contesa, cu ochii în lacrimi. Am mers la toți doctorii, la cei mai mari specialiști. În ultimii doi ani a fost la sanatoriul doctorului Kroll și starea lui se îmbunătățise substanțial. Doctorul a crezut că poate să revină în lume, așa că am hotărât ca Lorenzo să stea în Sicilia, cu un însoțitor. Lucrurile au mers bine câteva luni, până în momentul când a apărut pe neașteptate la Roma.

– Nu trebuie să-mi explicați toate astea.

Dar contesa simțea nevoia să vorbească și nu luă în seamă cuvintele ei.

– Lorenzo ne-a spus că însoțitorul lui a fost chemat de urgență în alt oraș. Enrico a fost circumspect de la bun început, dar eu am vrut să-l cred pe Lorenzo și așa am făcut. Cam atunci te-a cunoscut pe tine. Enrico m-a implorat să-l trimit înapoi la doctorul Kroll, dar n-am vrut să-l ascult. Am preferat să-l cred pe Lorenzo, care mi-a spus că se simte bine și este pregătit să înfrunte viața. Voia să trăiască într-un oraș mare, alături de oameni, iar eu m-am lăsat convinsă. Când Enrico mi-a spus că este îngrijorat din pricina ta, eu i-am spus să aștepte. Am vrut să văd cum se comportă în preajma ta, dar am plecat după numai o seară, pentru ca nimeni să nu-mi

arate ce nu voiam să văd. Era îndrăgostit de tine, dar când a înțeles că nu-l iubești... A cedat și n-a știut cum să facă față.

— E vina mea, spuse Ursula. Chiar am încercat, contesă, dar...

— Nu, draga mea copilă. Nu e vina ta.

— Ce face acum Lorenzo? Unde e? Voiam să aflu vești și l-am căutat pe Enrico de atâtea ori...

— A fost cu fratele lui în Elveția. În noaptea aceea, Lorenzo a încercat să ajungă la Circeo și a avut un accident. Am decis să-l ducem înapoi la Geneva, la doctorul Kroll.

Contesa o privi pe Ursula cu afecțiune.

— A fost foarte frumos din partea ta că n-ai depus plângere. Aveai tot dreptul.

— În nici un caz! Mă simt responsabilă și...

— De ce? zâmbi contesa. Pentru că cel pe care-l iubești cu adevărat este Enrico?

Ursula roși violent.

— Nu-ți face griji, draga mea. Eu știam acest lucru, dar mă întrebam când o să recunoști. Nu fi atât de șocată! Îți amintești când ne-am întâlnit la Babington? Chipurile voastre v-au dat de gol!

— Și de ce n-ați spus nimic?

— Era problema voastră. Iar când am văzut că ai venit la Circeo cu Lorenzo, am sperat că, poate, o să te îndrăgostești de el. De aceea tot vorbeam despre căsătoria lui Enrico! Îmi pare rău că m-am amestecat, dar știam că erai ultima șansă a lui Lorenzo.

— Înțeleg!

— Amândoi ați suferit foarte mult și-mi pare rău că ați fost despărțiți atâta vreme. Dar acum s-a terminat! Vă iubiți și nu există nici un motiv ca să nu fiți împreună.

– Dar unde este Enrico? întrebă ea, incapabilă să se mai stăpânească.

– Uite-l acolo. Stă de vorbă cu tatăl tău.

Ursula se uită în direcția indicată și întâlnește ochii mari, atât de familiari, ai lui Enrico. Se duse la el și rămaseseră unul în fața celuilalt, privindu-se în tăcere.

Enrico îi cuprinse în palme chipul umed de lacrimi și-i sărută buzele pline.

– Accepți?

– Da.

Pentru prima dată, bărbatul lui Botticelli zâmbi larg.

Sfârșit